ARNO STROBEL

altın kızlar

Kim katil? Kim masum? Gerçek kurban kim?
Adalet duygusu tehlikeli olabilir mi?

HİPNOZ

Psikolojik Gerilim



PEGASUS

Küçük bir kız öldürülür ve baş şüpheli hapsi boylar.

On beş yıl sonra: Tekrar bir çocuk ortadan kaybolur.

Polise isimsiz bir telefon gelir.

Ve kâbus yeniden başlar!

Hüküm giymiş bir psikiyatrist ile ona takıntılı bir dedektif...

SUÇ VE İNTİKAM ÜZERİNE BİR PSİKOLOJİK DÜELLO

Sürprizleri seven bir yazardan çarpıcı bir kurgu gösterisi

"Strobel okuru diken üstünde tutan tarzıyla son sayfaya kadar gerilimi hiç düşürmüyor ve sonunda da her zamanki gibi şaşırtmayı başarıyor."

Krimi-couch.de

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-204-3

Pegasus Yayınları: 1660
Bestseller Roman: 71 fl

HİPNOZ
ARNO STROBEL
Özgün Adi: Das Wesen

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Murat Demirci
Düzelti: Okan Ağgez
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/lstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mayıs 2017
ISBN: 978-605-299-204-3

Türkçe Yayın Haklan © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Fischer Taschenbuch Verlag in der S. Fischer Verlag GmbH, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla S. Fisher Verlag GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğal tılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 *244* 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info(®pegasusyayinlari.conı

ARNO STROBEL

HİPNOZ

Abnancadan Çeviren:
EBRU AKYÜREK

PEGASUS YAYINLARI

Babam için

Giriş

7 Nisan 2007

Beş altı adım attı, sonra durdu. Saniyeler boyunca, gözlerini sarı evlerin ön cephesine dikerek -ama onların varlığının farkında bile değildi- olduğu yerde kaldı. Isınan yüzünde güneşin gücünü hissediyordu. Birçok kez arkasına dönme girişiminde bulundu ancak beynindeki sinapslardan gönderilen komutlar kaslarına ulaşamadan yok oluyorlardı. Bu süreci, kendisini engelleyen şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu ama buna karşı direnmek için hiçbir şey yapamıyordu. Sırtına vuran canavar kendisini yakmakla tehdit ettiğinde hareketsizliği son buldu ve karşılaşacağı şeyleri görme cesaretini buldu kendinde.

Çatısında kırmızı kiremitler olan dört katlı beyaz bina, filmlerde gördüklerine hiç benzemiyordu. En azından onların ön cepheleri böyle değildi. Birinin dışarı çıkmasına izin verdikleri takdirde bir motor yardımıyla iki yana açılan demir kapı büyük, kirli, gri ve gıcırdayan cinsten değildi. Çatısı yay şeklinde yeşilimsi camdan oluşan plastik kapı bir elektronik eşya toptancısının giriş kapısı da olabilirdi. Bir tek, hemen yanında yer alan yazı kapıyla uyum içinde değildi: CEZAEVİ.

On üç yıl, bir ay ve on gün. Son bir kez daha bu yazıyı okudu. Artık bitmişti.

Dışarıda Özgürce geçireceği yeni hayatına alışabilmesi için Hagen Hapishanesini, en geç akşam yedide geri dönmek üzere, son birkaç aydır birçok kez terk etmişti. Ama bu sonuncuydu, bir daha geri dönmek zorunda değildi. Artık bitmişti.

Şu *anda.*

Kapıdan çıktı ve *yola koyuldu. Hapishaneden uzaklaşarak Ge richts Caddesi nden çıktı, Billow Caddesi'ne doğru yürüdü. Oraya varınca otobüse binip tren garına gidecekti. Ardından trenle iki saatte Aachen a ulaşacaktı. İzinli olduğu günlerde fırsattan yararlanıp kendine bir daire bulmuştu. Şehir, geçen on üç yıl içinde neredeyse hiç değişmemişti. Kendisi ise fazlasıyla değişmişti.*

Havayı ciğerlerine çekti, özgürdü. Ancak mutlu değildi; mutlu olmak istemiyordu.

On üç yıl.

Ve yeniden Öfkeye kapıldı.

1

22 Temmuz 2009

Aachen şehrinin Brand ilçesinde yer alan müstakil evine ait garaj kapısına birkaç metrelik bir mesafemiz kaldığında, Cinayet Masası dedektifi Başkomiser Bernd Menkhoff'un cep telefonu çaldı, Pantolonunun cebinden garip hareketlerle telefonu çıkarmaya çalıştığı sırada A6'yı yolun kenarına park etmekle meşguldüm. On altı yıldır ortaktık ve mesaimizi bitirdikten sonra onu genelde evine bırakıp sabahları da yeniden almaya gelirdim.

Menkhoff kısaca, "Evet," diyerek açtı telefonu ve arayan kişiyi dinlerken başını hafifçe öne eğdi. Bense saate göz attım. Bu saatte gelen aramanın işle ilgili olmamasını ümit ediyordum. Audi'nin motorunu kapamadım, klima sistemiyse içeriyi hoş bir şekilde serinletiyordu. Dışarıda boğucu bir sıcak vardı.

"Evet, o benim," dedi yanımda oturan Menkhoff homurdanarak. "Bu numaraya nereden ulaştınız?" Bir süre daha karşı tarafı dinlemeye devam etti, sonra gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

işle ilgili bir *durumdu.*

"Hımm. Bu fikre nasıl kapıldınız peki?" Menkhoff'un ses tonu kişiliksiz bir hal almaya başladı, "Lütfen bana önce isminizi söyler misiniz?" Birkaç saniye daha geçti, sonra cep telefonunu kucağına indirdi. "Kapadı."

"İsimsiz bir arama mı?"

“Evet. Bir erkek sesi. Birkaç gündür ortadan kaybolduğu iddia edilen küçük bir kızla ilgili bir şeyler anlattı. Zeppelin Caddesi ndeymiş.”

“En nezih semtlerden biri olduğu söylenemez. Eee?”

“Ne demek eee? Başka bir şey yok.”

Ön yolcu koltuğunun kapısını açtı ve inerken, "Birazdan dö-neceğim,” dedi.

Eve doğru ilerlemesini ve sonra da kapıyı açıp içeri girerek gözden kaybolmasını izledim.

Saat yediyi geçiyordu. Melanie evde beni bekliyordu. Birdenbire bu akşam ikimiz için hazırlamak istediğim muhteşem sığır etlerini görür gibi oldum. Birkaç ay Önce başkomiserüğe terfi edişimden bu yana, sürekli eve geç gidiyordum ve hazırlayacağım yemekle bu durumu telafi etmeye çalışacaktım. Mum ışığı ve kırmızı şarap eşliğinde yenecek romantik bir akşam yemeği.,.

Yan kapı yeniden açıldı ve Menkhoff tekrar koltuğa oturdu. “Her şey yolunda. Bayan Christ evde kalıp Luisaya göz kulak olmaya devam edecek.” Başıyla karşı tarafı işaret etti. “Hadi, devam et.”

Etleri düşünerek derin bir iç çektim ve arabayı çalıştırdım. Belki de arayan sadece bir sahtekârdı, bu gibi durumlarla sıkça karşılaşıyorduk. Belki de yirmi dakika sonra ellerimiz boş bir şe-kilde geri dönecektik.

Trierer Caddesinde, kırmızı ışıkta durunca orta konsoldaki bölmeye cep telefonunu fırlatan Menkhoff’a baktım. “Tabii ya, numara görünmüyor.” Kırlaşmaya başlamış saçının, alnına düşen perçemini geri attı. “Gizlemiş.”

On dakika sonra dış cephesi acilen boyanması gereken, çok katlı bir apartmanın önünde duruyorduk.

“Adam, birinci katta olduğunu söyledi,” diye bir açıklama yaptı Menkhoff. Birinci kata ait olduğunu düşündüğüm yıpranmış ahşap pencerelere baktım ve arabadan indim.

Evin dış kapısında kilit yoktu, apartmanın içi de dışı kadar bitik durumdaydı. Basılmaktan yıpranmış beton basamakların çoğunun kenarları kırıktı, duvarları tuvaletlerde yer alan iğrenç yazılar kaplıyordu. Az sayıdaki çıplak ampulden yayılan loş, itici ışık üzerimize düşüyordu.

Birinci katın sol tarafında yer alan evin kapısı, sanki biri uzun bir zaman önce kapıyı kırmaya çalışmış gibi hasarlıydı. Kahverengi ahşabın ve kirli zilin üzerinde herhangi bir isme rastlayamadık. Menkhoff tiksindiğini gösteren bir ifadeyle kapı ziline bastı ve evin içinde yankılanan iğrenç, tiz bir ses duyuldu.

Bir süre hiçbir şey olmadı, ortağım bir kez daha zile basmak üzere elini havaya kaldırmıştı ki yaklaşan adımların ve kapı kilidinin açılma sesi duyuldu.

Kapı sadece hafifçe aralandı ve bir adamın yüzü belirdi. Adamı görünce nefesim kesildi.

2

28 Ocak 1994

Juliane ailesiyle birlikte Aachen-Steinebrück'teki çıkmaz sokağın sonundaki küçük oyun parkının hemen yanında yaşıyordu. Petra Körprich öğle yemeğini hazırlarken, dört yaşındaki kızının dışarıda oynamasında bir mahzur görmemişti. Kısa caddeyi hemen hemen yalnızca bölge sakinleri kullanıyordu, ayrıca mutfak penceresinden oyun parkı görülebiliyordu da. Bulaşık makinesine kirlileri yerleştirip yeniden pencereden dışan baktığında Juliane yok olmuştu. On dakika sonra Petra, ofisteki eşini aramış ve o da bir saat sonra polise haber vermişti.

Korkunç şüphelerimizin gerçek olduğu ortaya çıkana kadar çevik kuvvet ekibinde yer alan yüzlerce meslektaşımızla birlikte bütün çevreyi araştırdık: Meslektaşlarımız kızı Monschauer Caddesinden çok da uzakta olmayan ve evlerinin sadece birkaç yüz metre ilerisinde bulunan Aachen ormanındaki bir çalılığın arasında buldular. Biri Juliane'yi boğazladıktan sonra küçük bedenini, kimsenin dikkatini çekmesin diye mavi bir çöp torbasına koyup ormanın içine atmış ve ortadan kaybolmuştu.

O günlerde Aachen Cinayet Büro Amirliği'nde görev yapmaktaydım, göreve başlayalı sadece altı ay olmuştu. Bu da Başkomiser Bernd Menkhoff'un küçük ortağı olarak çalışmaya başladığımdan bu yana soruşturmasında yer aldığım ilk cinayet vakasıydı. O zamana kadar hayatımda daha önce hiç bir cesetle karşılaşmamıştım.

Kirden yapış yapış olmuş sapsan kıvırcık saçlarının çevrelediği o çilli suratıyla çamurun içinde yatan küçük kızı gördüğümde beynimden vurulmuşa dönmüştüm; zarif, çocuksu boynunda yer alan, boğazlanması sonucunda meydana gelmiş morlukları fark ettiğim sırada acıdan ağlayabilir ve aynı anda öfkeden bağırabilirdim de. Duygu patlamasına karşı savaş verdiğimi anlamış olduğunu tahmin ettiğim Başkomiser, "Kendinizi toparlayın!" diye fısıldadı.

Aracı ormandan çıkarmak üzere dar. yolda sürdüğüm sırada Menkhoff, "Kaç yaşındaydınız Bay Seifert? Yirmi dört mü?" diye sordu.

"Yirmi üç," diye cevap verdim, sesim çok yüksek çıkmamıştı.

"Bazı şeyleri kulağınıza küpe yapabileceğiniz bir yaştasınız Bay Seifert: Asla ama asla -duyuyor musunuz- hiçbir cinayet davasında duygularınızın sizi ele geçirmesine izin vermemelisiniz. Bunun gibi küçük bir kız bir pislik tarafından öldürüldüğünde korkunç bir durumla karşı karşıya kalırsınız ama bu söylediklerim kulağa insanlık dışı gelse de ufaklık ölmüştür ve bu durum bizim açıklığa kavuşturmamız gereken bir davaya dönüşmüştür, anlaşıldı mı? Çocuğa artık yardım edemeyiz ama o iğrenç varlığın bunu bir daha yapmamasını sağlayabiliriz." Menkhoff hafifçe torpido gözüne vurdu. "Lanet olsun, duygularınızın açığa çıkmasına izin verirseniz tarafsız bakış açınızı kaybeder ve detayları göremezsiniz. Soğukkanlı kalmayı öğrenmelisiniz. Bu anlamda size güvenmek istiyorum, anlaşıldı mı?"

Anlıyordum, ama ilerleyen günlerde anlamak ile yapmanın temelde çok farklı iki şey olduğunu birçok kez deneyimleyecektim. İpuçlarının yararsız çıktığı her an bu canavarı asla yakalayamayacağımızı düşünüyordum ve içimi derin bir can sıkıntısı kaplıyordu;

biz bir sonuca ulaşamadığımız için bir çocuğun daha ölmesinden korkuyor ve bunu düşündükçe de çıldırıyordum.

Asla ama asla hiçbir cinayet davasında duygularınızın sizi ele geçirmesine izin vermemelisiniz.

3

22 *Temmuz 2009*

Onu hemen tanıdım ancak buna rağmen karşımızda duranın gerçekten Doktor Joachim Lichner olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Daha yaşlı, daha ince suratlı ve kısa kesilmiş sarı saçları önden seyrekleşmiş olsa da hâlâ hatırladığım gibi aynı akıllı, uyanık gözlere sahipti. Yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesi oluşmadan karşısında duranları -bizi- incelediği o gözler... Yana doğru bir bakış atınca Menkhoff'un da benimle aynı şeyleri hissettiğini fark ettim. Meslektaşımı hiç o anda olduğu kadar şaşkın görmemiştim.

"Bay Menkhoff ve Bay Seifert, ne kadar da nahoş bir sürpriz " diyerek bizi selamladı, bu sözleri insanların, "sizi görmek ne güzel" derken kullandığı ses tonu ve vurguyla söylemişti.

"Lichner," diyen Menkhoff'un sesi kısık çıktı. "Sizin burada ne işiniz var?"

Psikiyatrist kaşlarından birini kaldırdı. *"Kapımın* önünde *durduğunuz* göz önünde bulundurulduğunda, bunun çok tuhaf bir soru olduğunu söylemek mümkün, sayın Başkomiser."

Görünüşe göre ortağımın kafası karışmıştı; doğru kelimeleri arıyor gibiydi ve ben de ona yardım etmem gerektiği hissine kapılmıştım. "İsimsiz bir çağrı aldık," dedim olabildiğince tarafsız bir şekilde. "Söylenene göre bu evde yaşayan küçük bir kız kaybolmuş."

Bir salise içinde Lichner'in yüz ifadesi değişti.

“Ah, küçük bir kız, öyle mi? Ve sizler de ne olur ne olmaz diye en iyisi Doktor Lichner’e bir bakalım dediniz. Tümüyle başarısız bir soruşturma yürüttüğümüz takdirde suçu ona yükleriz dediniz. Bir kere başardığınızı yeniden başarabilirsiniz, öyle değil mi?”

Kendini toparladığı anlaşılan Menkhoff, "Arayan kişi tam olarak bu adresi verdi Bay Lichner,” diyerek devreye girdi. “İhbarın izini sürmeliyiz. Burada yaşayan küçük bir çocuk var mı?”

“Hangi çocuk burada oturabilir ki Başkomiser? Burada yalnızca ben yaşıyorum. Ayrıca...” başparmağıyla omzunun üzerinden arka tarafı göstererek, “bir çocuğun böyle bir ahırda yaşayabileceğini akimız alıyor mu hiç? Ha?” dedi.

“Bay Lichner,” diyerek lafa girdim. “Biz sadece bize gelen aramaya önem veririz ve sizin kişisel yaşam şekli...”

“Ne yazık ki kendim için şu an daha fazlasını yapamıyorum,” diyerek sözümü kesti. “Mahkûm edilmiş bir çocuk katilinin psikiyatrisi olarak iş bulması pek kolay olmuyor, biliyor musunuz?”

"Bu beni..." diyerek konuşmaya başlayan Menkhoffun da sözleri aynı şekilde Lichner tarafından yarıda kesildi: “Duyduğuma göre sizi terk etmiş, öyle mi?”

Her iki adam da saniyeler boyunca birbirlerine baktılar ve Lichner ilgisiz görünürken Menkhoff, sanki psikiyatristin boğazına yapışmak ister gibiydi. Lichner’in az evvel Menkhoff un uzun zamandır iyileşmeyen yarasına tuz bastığını biliyordum.

“Bu sizi hiçbir şekilde ilgilendirmez Bay Lichner,” diye tıslad Menkhoff. "Dairenize bir göz atmak istiyorum. Ya bizim şimdi içeriye girmemize izin verirsiniz ya da yarım saat sonra arama izniyle gelmemizi beklersiniz. Ne dersiniz?”

Joachim Lichner yana doğru bir adım attı ve mimikleriyle dairenin içini işaret etti. “Hayır, lütfen içeri girin. Ama gözüm üzerinizde. Eğer evime beni suçlu gösterecek kanıtlar yerleştirmeye kalkışırsanız, bunu fark ederim.”

Menkhoff adamın söylediklerine kulak asmadan dairenin içine girdi. Ben de ortağımın peşi sıra eve doğru ilerlediğim sırada tam yanından geçerken Lichner kulağıma fısıldadı: “Umarım bunu yeniden yapmasına izin vermezsiniz Bay Seifert.”

“Aptal aptal konuşmayın ” dedim ve meslektaşımı takip ettim. Evin içi gerçekten bir ahırı andırıyordu ve kendime eğitimli bir insanın böyle bir evde nasıl oturabildiğim sordum. Diğer yandan eğitimli insanlar bazen en anlaşılmaz şeyleri yapabiliyorlardı.

Önünde durduğumuz oda on beş metrekare büyüklüğünde olmalıydı, belki de daha küçüktü ve içi eski bir ardiye odası gibi nem ve küf kokuyordu. Kapının sol tarafında duvarı boydan boya kaplayan, üzerinde bir sürü tozlu ve işe yaramaz eşyanın istiflendiği eski ve pis bir ahşap raf bulunuyordu. Hemen karşı duvarda yer alan çiziklerle dolu televizyon ise bir meyve kasasının üzerinde duruyordu, onun önünde de çöpten bulunmuş gibi görünen iki yıpranmış kahverengi koltuk vardı. Bira kasasının üzerine koyulmuş kalın ahşap panel ise masa görevini üstleniyordu, üzerindeki karton kutunun içinde de pizza artıkları vardı. Çiçek desenli duvar kâğıdı kahverengi halı kadar lekeliydi, bazı kısımları uzun şeritler halinde yırtılmıştı.

“Kahretsin,” dedi Menkhoff ve bakışlarını odanın içinde dolaştırmaya devam etti.

“önemli misafirlerimin geleceğini bilseydim temizlikçi çağırırdım.”

“Hapishanedeki hücreniz eminim daha temizdir.”

"Evet, belki de öyledir Bay Menkhoff. Ama orası oldukça kötü kokuyordu. Yolsuzluk... kokuyordu."

Menkhoff bir kez daha Lichner'in imalarını görmezden geldi ve bana yöneldi. "Hadi, diğer odalara da bir bakalım kİ buradan hemen çıkabilelim."

Mutfak -burayı bu şekilde adlandırmak zor olsa da- oturma odası kadar dağınık ve banyo kadar pisti. Son odanın kapısını açtığımızda çok daha fazla şaşkınlığa uğradık. Küçük oda boş ve temizdi, pastel sarısı duvarlar görünüşe göre yeni boyanmıştı.

Menkhoff, Lichner'e döndü. "Bu nasıl bir oda?"

"Yeni boyanmış bir oda, Başkomiser."

"Ben dem... Siz mi boyadınız Bay Lichner?"

"Eğer onaylarsam beni tutuklar mısınız?"

Birbirlerine yeniden bakmaya başladılar ve gözlerinin içindeki nefretin oluşturduğu köprünün üzerinde büyük bir savaş veriliyor gibiydi.

"Kaçalım buradan Alex." Menkhoff gözlerini Lichner'inkilerden ayırdı. Apartmana vardığımızda son kez kısaca arkasına döndü. "Bizden gelebilecek sorulara karşı hazırlıklı olun Bay Lichner."

"Kötü polisiye filmlerin yayınlandığı televizyonun karşısında çok fazla zaman geçiriyorsunuz Başkomiser," diyerek karşılık verdi Lichner ve yıkık apartmanın içinde bir anda durmamıza neden oldu.

Menkhoff bana, çenemi kapalı tutmanın en iyi şey olduğunu anlatan bir bakış attı. Binadan çıktıktan sonra aniden durdu ve cep telefonunu çıkardı. "Biraz bekleşene."

4

14 Şubat 1994

"Bay Seifert!"

Başkomiser Menkhoff paylaştığımız ofis odasından beni çağırdığında koridordaki fotokopi makinesinin önünde duruyordum,

"Buradayım!" diyerek hızlıca cevap verdim ve anında harekete geçtim. Cinayet Büro'nun ofisleri üçüncü kattaki, duvarları kahverengi tuğlalarla kaplı uzun koridorda karşılıklı olarak konumlandırılmıştı. Yeşil* kapıların birçoğu nadiren kapalı olurdu.

Çalışma masasının yanında duran Menkhoff pantolonunun cebine bir kâğıt sıkıştırıyordu. "Gelin hadi, yola çıkmamız lazım. Komşulardan birinden bizi bir sonuca götürebilecek bir bilgi aldık. Söylenene göre bir adam ufaklığa sık sık şeker gibi şeyler veriyormuş."

Kapının yanındaki gardıroptan kalın paltomu aldım ve heyecanla Menkhoff'un peşinden koştum.

Juliane Körprich 'in cesedini bulmamızın üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen soruşturmada pek bir gelişme katedememiştik. îlk cinayet davamda hâlâ karanlıkta yol almaya devam ediyorduk. Menkhoff'la birlikte otoparkta duran görev aracımıza ilerlerken bir yandan içimde büyüyen beklenti dolu heyecanı hissediyor, diğer yandan ilgi çekmek isteyen birinin uydurduğu bir şeyin peşinde koşuyor olabiliriz diye tedirginlik duyuyordum. "Arayan kişi tam olarak ne dedi Bay Menkhoff?'[1] diye sordum dikkatlice.

Arayan bir kadındı, Marlies bilmem ne adında. Oyun parkının diğer tarafında oturuyormuş."

"Komşulardan biri mi? Peki, henüz ifadesi alınmamış mı?"

"Elbette alınmış. Meslektaşlarımız komşuların hepsiyle konuşmuş."

"Aklına yeni mi gelmiş?.."

"Ben de bilmiyorum, gidip öğreneceğiz."

Opel Omega ya ulaştık, direksiyonun başına geçtim. Yaşça daha küçük olduğumdan otomatik olarak sürücü de ben oluyordum. Menkhoff emniyet kemerini bağladı. "Birkaç kez bir adamı oyun parkındayken kıza şeker verirken gördüğünü söyledi."

"Peki, adamı tanıyor muymuş?" diye sordum. "Muhtemelen tanımıyordun değil mi? Çok kolay ol..."

"Tanıyormuş, hatta söylediğine göre adam çok yakınlarda oturuyormuş." önüme bakıyor olmama rağmen göz ucuyla meslektaşımın bana baktığını fark edebiliyordum. "Eee, bununla ilgili ne düşünüyorsunuz Bay Seifert?"

Konuyu hangi istatistiklere bağlamaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Çocukları kapsayan cinayet olaylarının neredeyse yarısında katil aileden biri oluyor, yakın çevreden biri olma ihtimali ise yüzde 35 civarında."

Bernd Menkhoff sessizce başını sallayarak beni onayladı, ben de yanlışlıkla kırmızıda geçtim.

Kısa bir süre sonra evin önünde durduğumuzda o kadar heyecanlıydım ki ellerim titriyordu. Menkhoffun bunu fark etmemesini ümit ettim. Aracın yanında durdu ve ofisteyken cebine yerleştirdiği kâğıdı çıkardı. "Bertels," diye okudu. "Adı Marlies Bertels."

Menkhoff beş basamaklı merdivenin en alt basamağına henüz ayağını koymuştu ki yaşlı kadın evin kapısını açtı. Marlies Bertels ufak tefek ve çok zayıftı, özenle geriye yatırılmış kısa saçlarının rengi mor ile mavi arasında bir tona sahipti.

"Emniyet müdürlüğünden gelen beyler olmalısınız," dedi ince bir sesle. "Lütfen, içeri girsenize."

Dar koridor küf kokuyordu, Marlies Bertels bizleri düzenli dairesine buyur etti. Richterich'te yaşayan büyükannem ile büyükbabamın küçük evlerinde de sadece misafir geldiğinde ayak basmamıza izin verilen bir oda vardı. Bu oda büyük bir titizlikle toplanmış olurdu ve meşe ağacından yapılmış camlı vitrinde büyükannemin en değerli kap kacakları dizili dururdu.

Koyu renk ahşaptan yapılmış yemek masasına oturduğumuzda Bayan Bertels ayakta durmayı tercih etti ve bize bakıp gülümsedi. "Memur beylere alkollü bir içecek ikram edebilir miyim? Ev yapımı ahududu likörü mesela?"

Menkhoff bu teklifi eliyle reddetti. "Hayır, teşekkürler, görev başındayız. Bayan Bertels, küçük Juliane'ye şeker verdiğini gördüğünüz adam hakkında bize neler anlatabilirsiniz? Onu tanıdığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

5

22 Temmuz 2009

"Evet, benim. Bernd. Bernd Menkhoff Söylesene, benim için bir şey araştırabilir misin?" Sorgular biçimde ortağıma baktım ancak o hızlıca bakışlarıma karşılık verip anlam veremediğim bir şekilde elinde cep telefonuyla bana sırtım döndü. Menkhoff'a uygun tipik bir hareketti bu yaptığı. Joachim Lichner'in perişan dairesini terk ettiğimizden bu yana, mesai bitiminden kısa bir süre önce bizi arayarak bu tuhaf karşılaşma için minnettar olmamız gereken isimsiz kişinin kim olduğunu düşündüm. Lichner'den öcünü almak isteyen biri miydi? Ama bu kişi Menkhoff un numarasına nasıl ulaşmıştı? Ayrıca bu kişi, polisin Lichner'in evine gitmesinden ne gibi bir kazanç sağlayabilirdi ki? Yoksa söz konusu olan şey yalnızca Lichner ile Menkhoff arasında olan bir şey miydi?

Ortağım telefon görüşmesini sonlandırıp yeniden bana döndü. Yüz ifadesi iyi şeylere yorulamayacak şekilde değişmişti. Kulağına tuttuğu cep telefonunu uzaklaştırarak, "Lanet olsun. Hadi Alex, benimle gel!" dedi.

"Ama... ne oldu?" Bana herhangi bir cevap vermeden yeniden apartmanın karanlık koridorunda kayboldu. Peşinden merdivenlere yönelip basamakları çifter çifter çıkarken bir kez daha şansımı denedim: "Bernd, söylesene, ne oldu? Neden yeniden yukarı çıkıyoruz?"

"Hayvan herif bize yalan söyledi Alex," dedi hızla solurken. "Bizi kandırdı!"

Lichner'in kapısının önüne ulaşınca Menkhoff, silahını çıkarıp zile bastı ve hemen ardından boş eliyle kapıyı yumrukladı. "Derhal kapıyı açın." İki adım geri çekilip aynı şekilde Walther'imi çıkardım ve emniyetini açarak silahı, ucu yere bakacak şekilde tuttum. Soğuk metali avucumda hissedince bedenimi adrenalin kapladı. Kapı, ilkinden daha hızlı şekilde açıldı. Lichner, Menkhoff'un karnına hedef aldığı silahı görünce geri sıçradı. "Ne oluyor?.,"

"Bize yalan söylediniz Lichner, bana sö..."

"Ne yapmışım?"

"Bana hemen kızın nerede olduğunu söyleyin!" diye bağırdı Menkhoff. "Hemen!"

"Hangi kız?-Size söyledim ya... bilmiyorum..."

"Sarah Lichner." Menkhoff artık bağırmıyordu, sesi buz gibiydi. "Kayıtlara göre 18 Haziran 2007 doğumlu, ikamet ettiği adres burası, yani bu ahır olarak görünüyor. Size şimdi bir kez daha soruyorum: Lanet olsun, kızınız nerede Bay Lichner?"

Psikiyatr isti göz hapsinde tutarken Menkhoff'un az evvel söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Lichner'in kızı mı? İki yaşında mı?

Doktor Lichner taş kesilen yüz ifadesiyle bir bana bir ortağıma bakıyordu. "Benim... kızım mı? Tamamen delirmiş olmalısınız. Benim kızım yok."

6

14 Şubat 1994

Kafası sallanan oyuncak köpekler gibi başını sallayan Marlies Bertels, masanın diğer ucuna, Menkhoff'un karşısına oturdu. "Aslında tamamen tesadüfen gördüm. Bütün gün pencerenin önünde oturup dışarıyı izleyen meraklı, yaşlı kadınlardan biri olduğumu düşünmenizi istemem. Bunu yapacak vaktim yok. Öylesine mutfak penceresinden dışarı bakıyordum ve doktorun ufaklığa bir şeyler verdiğini gördüm. Tam şurada, ön tarafta oldu." Evin önünü, oyun parkının yer aldığı yeri İşaret etti.

"Doktor mu?" diye sorduk Menkhoff la neredeyse aynı anda.

"Evet, şurada oturuyor, birkaç apartman ileride." Söz konusu yönü boğum boğum olmuş işaret parmağıyla gösteriyordu.

"Akademik anlamda bir doktor mu?" diye sordu Menkhoff.
"Yoksa bildiğimiz normal doktor mu?"

Kadın anlamıyormuşçasına Menkhoff a baktı. "Evet, başka ne doktoru olabilir ki?" Alaycı bir ifadeyle öne eğildi ve işaret parmağıyla alnına vurdu. "Böyle, biraz... garip olan insanlar için. Ne dediğimi anlayabiliyor musunuz?"

Menkhoff bana kısa bir bakış attı ve sonra kadına dönerek başını salladı: "Evet, sanırım anlıyorum Bayan Bertels."

Ceketimin iç cebindeki küçük not defterini çıkarıp kapağını açtım. Bu sırada odanın ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Ceketimi çıkarıp yanımdaki boş sandalyenin sırtlığına koydum. Hafifçe

ayağa kalktığım sırada Marlies Bertels'in bakışları, kemerimin sağ tarafında yer alan, kılıfının içindeki silahıma takıldı.

"İsmini de biliyor musunuz Bayan Bertels?" diye sordum.

Çoktan oturmuş ve P6 tabancamı masanın altında gizlemiş olmama rağmen sağ tarafıma bakmaya devam ediyordu. "Bununla daha önce birini öldürdünüz mü?" Sesi biraz daha incelmiş gibiydi.

"Hayır," diyerek güvenini kazanmaya çalıştım. "Henüz hiçbir insana ateş etmek zorunda kalmadım. Doktorun ismini biliyor musunuz Bayan Bertels?"

Sonunda gözlerini yeniden yüzüme çevirmişti. "Evet, ismi Lichner. Bir kadınla birlikte yaşıyor," dedi ve sitemkâr bir ses tonuyla, "Evli değiller," diye ekledi.

"Apartman numarası? Hayır... Biraz ileride, sokağın başındaki sarı apartman. Bu tarafta tek bir san ev var zaten. Pencerelere bakmanız lazım. O kadar kirliler ki içeriyi görmek neredeyse imkânsız. Temizlik yapmaktan..."

"Aradığınız sırada adamın küçük Julianeye sıkça şeker verdiğini gözlemlediğinizi söylediniz," diyerek yaşlı kadının sözünü kesti Menkhoff. Oldukça yüksek çıkan sesi duyan kadın, benim gibi korkuyla irkildi.

"Bunu ne kadar sık yapıyordu? Ve tam olarak ne zaman gördünüz?"

Marlies Bertels, diğer elinin kahverengi lekelerle dolu, parşömen gibi ince ve kuru derisini parmaklarıyla okşuyordu. "Ah, ben aslında insanları o kadar da sık gözlemlemiyorum..."

"Evet, biliyorum Bayan Bertels, Hiçbirimiz sıkça dışarıya baktığınıza inanmıyoruz. Yani?"

Ellerini masadan çekerek başını hafifçe yana eğdi. Acaba Menkhoff kadına bu şekilde sorular sorarak bir gelişme katedemeyece-

ğimizi anlayabiliyor muydu? Daha alçak ve daha sevecen bir ses tonuyla konulmaya devam edince Menkhoff, kendime sorduğum sorunun cevabını vermiş oldu. “Sizin gibi, mutfakta sıkça işi olan birinin arada bir pencereden dışarı bakması çok doğal. Bu sırada dışarıda olup bitenleri istemeden de olsa görmüş olmanız dünyanın en normal şeyi.”

Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, bu konuda çok haklısınız. Aynen bu şekilde oldu.”

"Öyleyse bir kez daha soruyorum: Doktorun kıza şeker verdiğini, tesadüf eseri, kaç kez gördünüz?”

Kadın bakışlarını tavanda sabitlemiş, kendini düşünmeye zorluyor gibiydi. “İki kez sanırım. Hayır, üç kez, çok eminim. Üç kez onu parkta gördüm.”

“Peki, ne zaman?”

“Ama bunu şu an hatırlamıyorum ki.”

“Peki, onu *son kez* ne zaman gördünüz? Tahmini olarak?”

“Üzerinden birkaç hafta geçti, yani... tahminlerime göre.”

Menkhoff, duyulacak şekilde derin bir nefes aldı. “Bayan Bertels, Juliane kaybolduktan kısa bir süre sonra meslektaşlarımdan birkaçı size gelerek, bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey görüp görmediğinizi sormuştu. Neden onlara parktaki bu doktordan bahsetmediniz?”

Yavaşça kemikli omuzlarını havaya kaldırdı ve bu esnada alt dudağım büzdü. “Muhtemelen unutmuşumdur.”

Menkhoff birkaç kez başını salladı. "Unuttunuz demek, peki. Doktor Lichner’in küçük Juliane’nin ailesini tanıdığını söylemek mümkün mü? Sık sık onları ziyarete gider miydi? Ya da kızın annesi ve babası daha önce adamı ziyarete gitmiş olabilir mi?”

“Hayır, öyle olsa bunu görmüş olurdum.”

"Evet, mutlaka görmüş olurdunuz." Bana çok şey anlatan bir bakış attı ve ben not almaya devam ederken yeniden kadına yöneldi. "Peki, /uliane'yle durum nedir? O hiç sarı eve gitti mi?"

Başını iki yana salladı: "Hayır, o da gitmedi."

"Peki *siz* doktoru yakından tanıyor musunuz?" diye sordum kendisine. "Ne tür bir insan? Çevresine iyi davranan biri mi?"

"Hayır, onu yakından tanımıyorum. Bu sokakta oturan insanlar pek sevecen değiller. Benim gibi yaşlı bir kadınla ilişki kurmak istemiyorlar. Birçoğu bana selam bile vermiyor."

Yeniden konuya dâhil oldum: "Kızla ilgili durum nedir? Onu tanıyor muydunuz?"

"Evet, elbette. Çok sevimli bir kız. Her zaman çok güzel giyinirdi ve saçları da her zaman çok güzeldi, tıpkı bir melek gibi. Zavallı çocuğa nasıl böyle korkunç bir şey yapabildiler? Bu çok alçakça bir davranış." Tiz sesinde öfke yankılanıyordu. "Doktorun bu olayla bir bağlantısı olduğundan eminim. Ve kız arkadaşının da işin içinde olduğunu duyarsam hiç şaşırmam ..."

"Yardımlarınız için teşekkürler Bayan Bertels." Ortağım ayağa kalktı. "Doktor Lichner'le konuşacağız. Soru sormamız gerektiğinde sizi yeniden rahatsız etmek zorunda kalabiliriz."

"Ah, beni seve seve yeniden ziyaret edebilirsiniz Komiser Bey. Önceden arayarak haber verdiğiniz takdirde size lezzetli bir kek pişiririm. Belki o zaman daha fazla vaktiniz olur."

"Çok kibarsınız," dedim ve Menkhoff'un arkasından, derli . toplu evi terk ettim.

"Onunla ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, binanın Önüne ulaştığımızda.

"Çok yalnız."

7

22 Temmuz 2009

"Hadi, arkanızı dönüp ellerinizi başınızın arkasına koyun, bu kuralları biliyorsunuz ne de olsa." Menkhoff silahını, taş kesilmiş bir ifadeyle bize bakan Lichner e doğrultmuştu. Az evvel duyduklarımın şaşkınlığı hâlâ üzerimdeyken kemerimde asılı duran kelepçeleri çıkardım, silahımın emniyetini kapadım ve yeniden kılıfına yerleştirdim, ardından metal kelepçeleri Lichner'in bileklerine taktım.

"Sizi kullanmasına yine izin veriyorsunuz Bay Seifert," dedi evinin karanlık koridoruna doğru bakarak. "Benim çocuğum yok ve bunu bili..."

Menkhoff, "Çenenizi kapayın," diyerek adamın sözünü yarıda kesti, sesi tuhaf andarın canlanmasına neden oluyordu bende. "Eğer kıza bir şey yaptıysanız, yemin ederim ki hapislerde çürüyeceksiniz, lanet olası hayvan."

Ben birkaç adım geri atarken Lichner de yeniden bize yöneldi. "Size defalarca söyledim; benim çocuğum yok. Ne bir kızım ne de bir oğlum var. Ayrıca bana hakaret etmenize izin vermiyorum Başkomiser."

"Hakaret etmeme izin vermiyor musunuz? Hem de siz, Öyle mi? Size bir şey söyleyeyim mi Bay Lichner? Eğer gerçekleri söylemeyi reddederseniz kendimi kaybedebilirim ve buna *izin vermemenizin* de size bir yardımı dokunmaz."

Psikiyatr İst başını salladı. “Kızımın olmadığı dışında size ne söylememi bekliyorsunuz kİ?" Az evvel karşı karşıya kaldığı yargılayıcı sözler göz önünde bulundurulduğunda sesi fark edilir derecede sakin çıkmıştı. Bakışlarını üzerime sabitledi ve içimde, birçok kez olduğu gibi, yine tanımlayamadığım bir his uyandırdı. “Burada ne döndüğünü anlayamıyorum ama... Lütfen, gerçekten kendi çocuğuma zarar verip sonrasında da bir çocuğumun olmadığını iddia edeceğime gerçekten inanıyor olamazsınız. Siz bile benim bu kadar delirdiğimi düşünüyor olamazsınız. Birileri benimle kötü bir oyun oynuyor ve siz de hemen buna inanıyorsunuz.”

Menkhoff silahını indirerek Lichner’in üzerine yürümeye başladı. Yakınında durdu; adama o kadar yakındı ki yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Her ikisini de dikkatlice inceliyordum, gerektiği anda müdahale etmeye hazırdım.

“İnanmak öyle bir şey ki Bay Lichner... Bir zamanlar birinin, küçük bir kızı öldürüp bir çöp poşetine koyacağına ve onu bir parça pislikmiş gibi sokağa atacağına da inanmazdım.” O kadar sessiz konuşuyordu ki söylediklerini neredeyse dayamıyordum. “Hayır, sizin aptal olduğunuzu düşünmüyorum Bay Lichner. Sizin, beyni normal insanlara göre doğru bir şekilde çalışmayan, lanet olası bir psikopat olduğunuzu düşünüyorum.”

Lichner etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Bahsettiğiniz şeyi yapan ben değildim ve siz de bunu biliyorsunuz.”

Sanki her ikisi de sadece gözleriyle dövüşüyor ve birbirlerini yenmeye çalışıyor gibiydi.

“İçeride gördüğümüz yeni boyanmış oda... çocuk odasıydı, öyle değil mi? Kızınızın odası.” Menkhoffün sesi etkileyiciydi.

“Saçmalık.”

Evinizin geriye kalan kısmı çürümüş bir pisliğe benzerken neden özellikle o odayı yeniden boyadınız?”

“Bir yerlerden başlamak gerekiyor.”

“Daha önce o odanın içinde ne vardı?”

“Belirli bir şey yoktu. Karmakarışık bir ardiye odasıydı,"

Sessizce yeniden bakıştılar, ardından Menkhoff başını salladı ve birkaç adım geri attı. “Doktor Joachim Lichner, kızınızı kaçırdığınızdan şüpheleniyoruz. Şimdi size haklarınızı açıklayacağım.”

"Bu saçma formalitelerinizi kendinize saklayabilirsiniz Başkomiser. Üçümüz de *sizin* asıl niyetinizi biliyoruz, öyle değil mi?”

Menkhoff’un yüzü koyu kırmızıya dönüştü ve ben, her an adamın üzerine atlamasından endişe duydum. Gözlerimin önünden geçmişe ait ve çoktan silinmiş olması gereken görüntüler geçerken, “Bernd,” dedim etkili bir sesle. Tepki vermeyince bu kez daha etkili şekilde tekrar ettim: “Bernd...”

Sonunda karşısındaki adamın gözlerinden kendini alarak yüzüme baktı. "Ne?” Hafifçe başımı salladım ve anlamasını umut ettim. Bir an ne yapması gerektiğine dair kararsız kalmış gibi göründü, ardından yüksek sesle soludu ve arkasını döndü. “Olay yeri incelemeyi ara Alex. Bu ahırın altını üstüne getirsinler ve DNA izlerini toplasınlar. Kızla ilgili bir şeyler bulmam gerekiyor. Ardından benim için bir iyi..

Hemen arka çaprazından yükselen iki kuru tok ses yüzünden cümlesini yarıda kesti ve arkasına döndü. Komşunun çürük kapısı açıldı; yüzüne abartılı bir makyaj yapmış, dağınık kızıl saçları olan zayıf bir kadın belirdi kapıda. Otuzlu yaşların ortasında olmalıydı, bakımsız görünüyordu. Silahlarımızı görünce tiz bir çığlık attı ve olduğu yerde donakaldı. "Polisi” diye bağırdı Menkhoff. “Kaybolun.”

Kadın telaşla dairesine geri döndü ve ardından kapıyı hızla kapattı.

"Ah Bernd..." dedim ve Menkhoffun yanından geçerek karşı dairenin kapısına yürüdüm.

"Ne?"

"Bekle biraz."

Kapıyı çaldıktan beş saniye sonra kızıl saçlı kadın kapıyı açtı, muhtemelen kapının hemen arkasında bekliyordu. Sağ elinin parmakları arasında henüz yeni yaktığı sigarası tütüyordu. Küçümseyici bir ifadeyle önce beni, ardından silahını hâlâ elinde tutan ve psikiyatristin önünde duran Menkhoff u inceledi.

"iyi günler," dedim ve bu sayede dikkatini yeniden üzerime çektim. "Ben Cinayet Büro'dan Başkomiser Alexander Seifert. Size birkaç soru sormak istiyorum."

"Ne oldu buna?" Doktor Lichner e baktı. "Bir şey mi yaptı?"

"Henüz bunu bilmiyoruz. Bana lütfen isminizi söyler misiniz?"

"Ullrich, Beate Ullrich. Neden?"

"Burada mı yaşıyorsunuz?" Sanki ona kadın mısınız diye sormuşum gibi yüzüme baktı. "Herhalde yani. Kapıyı ben açtım ya."

"Komşunuz Doktor Lichnefi ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Bunu mu?" Yeniden bakışlarını Doktor Lichner e yöneltti. "Hiç. Neden?"

Bir sonraki *neden* şeklindeki soruyu tekrarladığında muhtemelen sabrımı yitirmiş olacaktım. "Ama burada yaşadığını biliyorsunuz, değil mi Bayan Ullrich?"

Sigarasından derin bir nefes alıp, "Tabii, elbette biliyorum," dedi. MavLbeyaz duman sözlerinin arasından tütüyordu. Genelde insanlar, komşularına bir silah doğrultmadığımızda bile kapılarının

önünde bize rastlayınca telaşa kapılırlardı. Bu kadın ya polislere karşı bir şey hissetmiyordu ya da çok iyi rol kesiyordu. “Doktor Lichner burada yalnız mı yaşıyor?"

"Neden kendisine sormuyorsunuz ki?”

“Soruya soruyla karşılık vermeyi bırakın ve meslektaşıma cevap verin,” dedi Menkhoff araya girerek. "Yoksa sizi emniyete götürmemizi mi istersiniz?”

Bu sözleri etkili oldu. Kadının gözünden korktuğu anlaşılıyordu ve kekelemeye başladı: "Eee... sanırım öyle. Yani... demek istediğim... bir eşi yok. Sadece o ve şu kız.”

îki üç saniye süren sessizliğin ardından Lichner inledi ve omuzlan çöktü. Menkhoff psikiyatriste baktı ancak o bakışlarını duvara sabitleyerek, "Yalan söylüyor.” dedi.

"Yalan söyleyen kim, sizi...” diye homurdandı kızıl saçlı kadın Lichner e.

"Bayan Ullrich, bu kız kaç yaşında ve onu en son ne zaman gördünüz?”

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. îki, en fazla üç yaşındadır herhalde. Ne zaman gördüm... Eee, en son birkaç gün önce, sanınm.”

“Sanıyorsunuz. Peki, Doktor Lichner'in kızıyla olan ilişkisini nasıl tanımlarsınız?”

"İlişki derken? Ne demek istiyorsunuz?”

"Çocuğuna nasıl davranıyordu? İyi mi davranıyordu? Kızıp bağırıyor muydu?”

Düşündüğü sırada dudaklarını büzdü ve ağzındaki sakızı çiğnemeye ara vermeden gözlerini tavana doğrulttu. “Hım... bilmiyorum. Hiç konuşmazlardı.”

"Yalan söylüyor." Bu kelimeler ağzından o kadar sessiz çıkmıştı ki neredeyse Lichner'i duyamayacaktım.

Menkhoff hızla Lichner'e doğru bir adım attı. "Ah, öyle mi? Yalan mı söylüyor? Ve ne büyük tesadüftür ki yalan söylerken kızınızın yaşını da doğru tahmin ediyor, öyle mi? Muhtemelen tesadüfen kaybolduğunu da tahmin edecektir, değil mi?"

Ortağımın alnında öfkeden ünlem işaretine benzer bir kırışıklık oluştu. "Bu herifi gözüm görmesin Alex. Ve siz, genç bayan, bizim için her an ulaşılabilir olun lütfen. Eğer aklınıza bu adamla ilgili bildiğiniz başka şeyler gelirse de beni hemen arayın."

Menkhoff un kartvizitini alarak kot pantolonunun arka cebine soktu. Ben de cebimden cep telefonumu çıkarıp olay yeri inceleme ekibini aradım ve buraya gelmelerini söyledim.

Emniyete doğru yol alırken Menkhoff, öncelikle Cinayet Büro Amiri Ute Biermann'la kısa bir telefon görüşmesi gerçekleştirdi. Muhtemelen evdeyken de hemen ardından ofise ulaştığımızda da aradığı kişi oydu. Bunun dışında araba yolculuğumuz sırasında kimse konuşmadı, bu durumdan oldukça memnundum.

Düşüncelerim arka koltukta ortağımın yanında oturan adama yoğunlaştı. Doktor Joachim Lichner. Onu bir daha hiçbir zaman görmemeyi umut etmiştim. Karşımıza aniden çıkmasıyla birlikte içimde anında, mahkûmiyeti sonrasında oluşan o garip duygu oluştu. Hemen hemen her şey küçük kızı Lichner'in öldürdüğüne işaret ediyordu. Yüzde doksan dokuzlukbir oranla katil oydu. Eğer Menkhoff delkmişçesine Joachim Lichner'i parmaklıklar ardına sokmaya kafayı takmamış olsaydı, elimizdeki kanıtlar yine de onu kodese tıkmaya yetecek miydi? Eğer zarif, uzun ve siyah saçlı kadın

olmasaydı, yine de başarılı olur muyduk? Ya da benim o zamanlar cesaretim olsaydı...

Tivoli'nin devasa sarı çatısına doğru yaklaşırken ve direksiyonu tam sağa doğru kıracakken, "Girişe doğru sür," diyen Menkhoff beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Bu herif yanımdayken bir de ufak çaplı bir yürüyüş yapmak istemiyorum."

Emniyetin girişinde, iki emniyet aracının arasında, boş bir park yeri vardı. Camın arkasındaki bekçi bize bakıp başını salladı ve bir düğmeye basarak cam kapının kilidini açtı. Giriş bölümünün iç tarafına geçtiğimizde, "Burası on beş yıl önceki kadar kasvetli görünüyor," şeklinde bir tespitte bulundu Lichner.

"Hâlâ neredeyse her gün iç karartıcı insanlarla uğraşıyor olmamızdan kaynaklanıyor bu," diye mırıldandı Menkhoff ve adamı sol taraftaki merdivenlere doğru çekiştirdi.

Üçüncü kata ulaşınca ekip amiri Marco Egberts, Cinayet Büro ya ait odaları diğer odalardan ayıran cam kapıyı açtı. Menkhoff, Lichner'i iterken Egberts psikiyatriste taş kesilmiş bir ifadeyle baktı. "Az evvel bir kaçırma davasıyla ilgilendiğinizi öğrendim, doğru mu? Kendi kızı mı?"

"Bakalım." Uzun açıklamalar yapacak halim yoktu. Ne de olsa birazdan Egberts de her şeyi öğrenecekti. "Bu herifin, zamanında küçük kızı öldüren psikiyatrist olduğu doğru mu?"

"Biz sorgu odasındayız Marco," diye cevap verdim.

Sorgu odamız, bir çalışma masası, bir telefon, klavye ve monitörün dışında basit, dikdörtgen, plastik bir masa ile üç basit ahşap sandalyenin dışında başka hiçbir şeyin olmadığı alelade bir ofis odasıydı. Duvardaki eski model dresuarın üzerinde yazıcı yer alıyordu, içerisi neredeyse otuz dereceydi, klimamız yoktu. Çoğu

ofiste bir masa vantilatörü olurdu ama esas gereken yerde, sorgu odasında yoktu.

Menkhoff psikiyatristi sandalyelerden birine zorla oturttu ve adamın karşısına yerleşti. Egberts de sırtını kapının hemen yanındaki duvara dayamıştı.

Ben çalışma masasının başına oturup bilgisayarı açtım ve arka çaprazımdan yükselen sesi işittim. Ortağım, "Hadi bakalım," diyordu. "Tekrar baştan başlayalım."

"Siz tek başınıza başlayın Başkomiser," diye cevap verdi Doktor Joachim Lichner. "Bu kez avukatım olmadan tek bir kelime bile etmeyeceğim."

8

14 Şubat 1994

Doktor Lichner'in evinin sarısı bana meyhanelerde bulunan küp şeklindeki koku taşlarını anımsatıyordu. Binanın ön cephesinde, yaşlı kadının bahsettiği kirli pencereleri bulmaya çalıştım ancak hepsi tertemizdi. Açık renk doğal taşlarla döşenmiş kavisli bir yol, ön bahçeden geniş, ahşap giriş kapısına doğru uzanıyordu. Hemen sağ yanında pirinç levha üzerine bir yazı kazınmıştı:

Doktor Joachim Lichner

Psikiyatri/Psikoterapi

Açılış Saatleri:

Pazartesi, Salı, Perşembe: 8.00 - 12.00 & 1330 - 1630

Çarşamba, Cuma: 8.00 - 12.00

"Muayenehanesi evin içinde." Menkhoff kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi.

Kol saatime baktım. "On ikiyi geçiyor. Öğle tatili."

Menkhoff omuzlarını silkti ve zile bastı. Kapının açılması sadece birkaç saniye sürdü.

Kadını sadece güzel veya cazibeli olarak nitelendirmek haksızlık olurdu. Kendine has, utangaç güzelliği, etrafını saran melankolik bir duvak gibi etrafını çevreliyordu. Yaşını tahmin etmeye çalıştım

ve yirmili yaşların ortasında olduğu sonucuna vardım. Düz, siyah saçları yüzünün her iki yanından aşağı sarkıyor ve omuzlarından neredeyse beline kadar uzanıyordu. Açık, neredeyse beyaz sayılacak teni saçıyla çekici bir kontrast oluşturuyordu; kırılgan bir porseleni andırıyordu. “İyi günler, ben Başkomiser Menkhoff.” Ortağımın sesi, bugüne kadar hiç rastlamadığım başka bir tonlamayı içinde barındırıyordu; zaten Menkhoff’u uzun zamandır tanıdığım da söylenemezdi. “Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz. Eee,. Menkhoff çenesiyle beni gösterdi, “Ortağım, Komiser Seifert. Doktor Joachim Lichner’le görüşmek istiyoruz. Kendisi evde mi acaba?”

Bakışları huzursuzca Menkhoff ile benim aramda gidip geldi, ben de kendimi ona kötü bir şey yapmayacağımızın garantisini vermek zorundaymışım gibi hissettim.

“Evet,” diye cevap verdi. Sesi, yüzü ile küçük bedeninin yansıttığı zarif çekingenliği doğrularcasına çıkmıştı.

"Evet.., Kendisiyle görüşebilir miyiz?” diye sordu Menkhoff suskunluğun acı vermeye başladığı sırada. Kadın kısa bir tereddütten sonra yeniden “Evet,” dedi ve kenara çekildi. Menkhoff bana anlamlandıramadığım bir bakış attı ve ardından eve girdi.

Geniş giriş koridorunun sol tarafında yer alan merdiven üst kata uzanıyordu. Hemen ilk basamaktan başlayan ve tırabzan işlevi gören, Akdeniz mimarisi tarzında yapılmış, bel hizasında olan bir duvar da üst kata kadar çıkıyordu. Göz hizasında bulunan kil tablet yukarıya uzanan yolun *özel* olduğunu gösteriyordu. Girişin hemen karşısındaki duvarın önünde yer alan bankonun oradaki levha ise aşağı katın *bekleme salonu* ve *muayene odası* şeklinde ikiye ayrıldığını, yani zemin katın tamamen muayenehane olarak hizmet verdiğini gösteriyordu.

“Kısa bir süreliğine oturunuz lütfen, ben Doktor Lichner'e bilgi vereceğim.” O an kimsenin olmadığı bankonun hemen önünde yer alan, deri kaplamalı sandalyeleri işaret etti. Menkhoff, en üst basamağa ulaştıktan sonra görüş açımızdan kaybolan kadının arkasından baktı.

“Muhteşem bir kadın,” dedim sessizce ve o da bunun üzerine alnını kırıştırdı. "Unutun gitsin, size göre değil, sayın meslektaşım. Sizden yaşça büyük ve bir doktorla birlikte.”

Deri sandalyelerden birine oturdum. “Benimle aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyorum, ayrıca onunla evlenmek istemiyorum ya, sadece muhteşem bir kadın olduğuna dair bir tespitte bulundum. Ayrıca Doktor Lichner’le birlikte olduğu fikrine nasıl kapıldınız? Temizlikçi veya öğle yemeğini birlikte yedikleri yardımcısı da olabilir,”

“Marlies Bertels.” Yanıma oturdu, şimdi neredeyse fısıldıyordu. “Doktor Lichner’in evli olmadığını ve cam silmeyen bir kadınla birlikte olduğunu söyledi.” Bakışlarını merdiven basamaklarının son bulduğu tavana yönelterek geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. *“Bu* kadın cam silmez dostum. Bundan oldukça eminim ”

Yüzünde şaka yaptığına dair bir ifade yakalamaya çalıştım ancak merdivenlerden gelen adım seslerini duyunca dikkatim dağıldı.

Doktor Lichner yaklaşık bir seksen boyunda ve zayıf yapılıydı. Üzerinde kot pantolon ve polo yaka beyaz bir tişört vardı. Genel görüntüsü oldukça sportifti. Düzenli olarak koştuğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen otuzlu yaşların ortasındaydı. Hafif yanık suratının üzerindeki sarı saçları bir santim kısalığındaydı. Bize doğru yaklaşırken zeki gözleriyle ikimizi de etraflıca inceliyordu, “îyi günler. Öğle tatilimde yaptığınız ziyareti göz önünde bulundurduğumda, konunun yine küçük kızın cinayete kurban gitmesiyle ilgili olduğunu düşünüyorum.”

Her ikimiz de ayağa kalktık. Menkhoff, "İyi günler Doktor Lichner, Ben Cinayet Büro'dan Başkomiser Menkhoff, bu da Komiser Seifert. Evet, doğru, kurban edilen küçük kız Juliane KÖrprıch için buradayız."

"Size nasıl yardımcı olabilirim? Daha doğrusu, size meslektaşlarınıza anlatmadığım ne anlatabilirim?" Lichner'in bakışları bir şey arıyor gibiydi ve bu beni bir şekilde huzursuz ediyordu. Menkhoff un da benzer şekilde hissettiğini düşünüyordum. Ağırlığını bir bacağından diğerine verdi ve sonunda, "Az evvel komşularınızdan biriyle görüştük, Marlies Bertels. Onu tanıyor musunuz?"

Lichner'in arkasından, bize kapıyı açan kadın çıktı. Merdivenin son basamağında durarak bize baktı.

"Bayan Bertels, evet, kimden bahsettiğinizi biliyorum. Oyun parkının hemen ön tarafında oturuyor. Oradan her geçtiğimde kadının camda durduğunu görüyorum. Sanırım kendini çok yalnız hissediyor."

"Oradan her geçtiğinizde mi?" Menkhoff, Lichner'in yanından hemen arkasında duran kadına, belki de biraz fazlaca uzun bir süre baktı. "Oradan geçmenize neden olan şey nedir Doktor Lichner? Orası bir çıkmaz sokak ve Bayan Bertels sokağın en sonunda oturuyor. Bildiğim kadarıyla oyun parkına gitmek dışında, oradan geçmenize neden olabilecek bir şey yok,"

Bakışları bir kez daha doktordan ince suratlı kadına yöneldi.
"Siz ikinizin... Oyun parkına götürdüğünüz bir çocuğunuz mu var?"

Psikiyatrisi gülümsedi ve arkasını döndü. "Nicole, lütfen buraya gel, seni memur beylerle tanıştırmak istiyorum. Muhtemelen sen kendini tanıtmamışsındır."

Kadın yanına gelince, kolunu beline doladı. "Nicole Klement, hayat arkadaşım. İki yıldır burada birlikte yaşıyoruz. Çocuğumuz yok. Bu, sorunuzu cevaplamaya yetiyor mu Komiser Bey?"

"Sadece bir kısmını." Menkhoff boğazını temizledi, "tik sorduğum soru, Bayan Bertels'in evinin önünden geçmenize neden olan şeyin ne olduğuydu."

Lichner yeniden kusursuz dişlerini gösterdi. "Ah, tabii, haklısınız Komiser Bey. Çocukla ilgili sorduğunuz soru, yaşlı kadının evinin önünden geçmemi açıklayabilecek en mantıklı cevap olarak göründü *size* sanırım." Yeniden kız arkadaşına döndü. "Dizilerdeki polislerin gerçekleriyle bağdaşmadığını görebiliyorsun. Televizyondaki komiser, Bayan Bertels'in evinin hemen yanında, bir fırının bulunduğu sokağa çıkan, dar bir geçidin olduğunu hemen fark ederdi."

Ortağımın konuşmanın gidişatından hoşlanmadığı apaçık belliydi. Aralarına tam da o anda girmemek için elimden geleni yapıyordum. Bu ilk cinayet vakamdı ve itiraf etmeliyim ki yanlış sorular sorarak her şeyi berbat etmekten çok korkuyordum.

"Bayan Bertels açık açık sizi küçük Juliane'ye şeker verirken gördüğünü belirtti." Sessizlik sürerken Menkhoff saniyeler boyunca psikiyatristi inceledi ve sonunda başını hafifçe yana eğerek, "Bay Doktor Lichner?" dedi.

O ise şaşırmış gibiydi. "Kusuruma bakmaym lütfen. Herhangi bir soru sorduğunuzun farkına bile varmamışım. Ne sormuştunuz?"

Menkhoff, matadoruna saldırmak üzere olan kızgın bir boğa gibi başını hafifçe aşağı eğdi. "Dinleyin, Doktor Lichner. İsterseniz konuşmanın geri kalanını emniyette de gerçekleş t irebiliriz ve bu bir soru değil, bir tespit." Sesi biraz daha sertleşmişti. "Küçük bir kız Öldürüldü Doktor Bey ve biz de bunu kimin yaptığını ortaya

çıkarmak *zorundayız* ve bunu *istiyoruz* da. Kelime oyunlarına anlayış gösterecek durumda değilim. Derdinizin ne olduğunu bilmiyorum ama size birkaç dakikalığına bu kendini beğenmiş tavırlarınızı bir kenara bırakmanızı ve sorduğum sorulara cevap vermenizi öneriyorum. İsterseniz bunu emniyette de yapabilirsiniz. Evet, hangisini tercih edersiniz?"

Yeniden bir süreliğine birbirlerine baktılar. Üç saniye mi yoksa beş saniye mi bilinmez ama bakışmaları Lichner"in yüzünde bir gülümseme belirene kadar devam etti.

"Hayır, bu doğru değil. Küçük kıza hiçbir zaman, tıpkı oyun parkındaki diğer çocuklara da yapmadığım gibi, fırına giderken şeker vermedim."

"Bu durumda Bayan Bertels yalan söylüyor yani, öyle mi?"

"Görünüşe göre Öyle."

"Yaşlı kadın neden böyle bir şey yapsın ki? Kendime sormadan edemiyorum."

"Evet, ben de bunu düşünüyorum," dedi Lichner.

"Neyi düşünüyorsunuz?"

"Sizin bunu kendinize sormadan edemediğinizi."

"Kızı yakından tanıyor muydunuz?" Menkhoff un bir sonraki sorusu da muhtemelen aynısı olacaktı ancak ben bilinçli olarak araya girdim çünkü ortamı biraz olsun yumuşatmak istiyordum. Lichner hiç son bulmayan gülümsemesini bu kez bana yöneltti. "Bana *yakından* kelimesini tanımlar mısınız lütfen, Bay... İsminiz neydi? Siz hâlâ eğitim mi alıyordunuz yoksa komiser olmuş muydunuz?"

Saç diplerimde hafif bir karıncalanma oldu. "Evet oldum. Tam olarak komiser diyebiliriz. Demek istediğim şu: Çocuğu ailesi üze-

rinden mi tanıyordunuz? Körprich ailesiyle bir bağlantınız var mı ya da var mıydı?”

"Hayır, yoktu ve yok da. Yani bu durumda, hayır, ufaklığı *yakından* tanımıyordum.”

"Peki, sizce Bayan Bertels bize neden yalan söyledi?” Neyse ki Menkhoff yeniden konuya dâhil oldu. "Bunun için mantıklı bir açıklamanız var mı Doktor Bey?”

Nicole Klement, psikiyatristin kollarından kurtularak tek bir söz söylemeden arkasını döndü ve merdivene doğru yürümeye başladı, saniyeler sonra yalnızca adımlarının sesi duyuluyordu.

"Bu durumu muhtemelen açıklayabilirim ama bunu yapmayacağım çünkü bunu ortaya çıkarmak benim değil, sizin göreviniz.”

Gülümsemesi yok olmuştu. Hızlı bir hareketle arkasına dönerek merdivene doğru baktı. “Artık beni azat etmenizi rica ediyorum, öğle tatilim birazdan sona erecek.”

Menkhoff elini kaldırdı. “Bir dakika, son bir soru.”

Lichner, sanki sinir bozucu bir çocuğun istediği bir şeyi yapmasına izin veriyormuş gibi başını salladı. “Peki, tamam. Tam olarak ne zaman ölmüş?” dedi.

Bu soruyla beni olduğu kadar ortağımı da şaşırtmıştı. “Bu da nereden çıktı şimdi?”

Lichner gözlerini kısa bir süreliğine tavana dikti. *"Son sorunuz,* Komiser Bey. Bunak ve yaşlı bir kadının safsataları yüzünden elbette şüpheliler arasındayım ve en önemli soru da kızın öldürüldüğü gün nerede olduğum ve ne yaptığım olmalı. Ama bunu cevaplayabilmem için zavallı çocuğun ne zaman öldürüldüğünü bilmem gerekiyor. Bunu anlayabiliyorsunuz... değil mi?”

Yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi, karşısındakini sinirlendirmek için kullandığı bir silahtı bu belli ki. Ya da kızdırmak için. Veya her ikisi de. En azından Bernd Menkhoff sinirlenmişti ve bunu gizleyemiyor veya gizlemek de istemiyordu. “28 Ocak, öğle saatlerinde kaçırıldı ve muhtemelen aynı günün akşamı da öldürüldü. 28 Ocak’ın öğlen ve akşam saatlerini ne yaparak geçirdiniz Doktor Lichner?”

"Bir dakika düşünmeme izin verin, 28 Ocak öğleden sonrası.
Ah, biliyorum. Alışveriş yapmak üzere şehre inmiştim. Tek başımaydım ve bütün bir öğleden sonrayı da öyle geçirdim.”

“Bütün bir Öğleden sonra mı?” diye sordum. “Peki ya muayenehaneniz?"

Teatral bir ifadeyle başını salladı. “Hayır, gerçekten de televizyonda gösterilen heyecanlı polisiye filmlerle yakından uzaktan bir alakanız yok.” Bana merhamet dolu bir ifadeyle baktı. *“Davadan* sorumlu komiser elbette kapının yanında asılı duran ve üzerinde muayenehanenin çalışma saatlerinin yer aldığı tabelayı görürdü. Muayenehanemin cuma günleri öğleden sonra kapalı olduğunu ve 28 Ocak tarihinin bir cuma gününe denk geldiğini de bilirdi ”

Kafa derimdeki karıncalanma hissi birkaç dakika öncekinden çok daha belirgin bir hale geldi. Ben nasıl olur da?..

“Söz konusu günün öğleden sonrasında Aachen’da olduğunuzu onaylayabilecek biri var mı?” Bernd Menkhoff burnundan soluyordu. "Sizi gören biri oldu mu? örneğin alışveriş yaptığınız bir mağazadaki satıcı gibi?”

Lichner, sanki az evvel duyduklarına inanamıyormuşçasına Menkhoff *a baktı. “Haftalar önce satın aldığım herhangi bir şey için para ödediğim tezgâhtarın beni hatırlayıp hatırlamadığını mı öğrenmek istiyorsunuz? Siz ciddi misiniz?”

Alışverişten ne zaman geri döndünüz?' diye sordu Menkhoff, adamın kendisini tahrik etme çabalarına aldırmadan,

"Yedi gibi olmalı, belki de yedi buçukta."

"Bunu onaylayabilecek biri var mı?"

Doktor kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. "Ah, tabii. Eve geldikten hemen sonra, az evvel tanıştığınız o muhteşem kadınla, nasıl söylesem... yatak odasına kadar beklemeyi bile başaramadık. Ve size, bunu mutlaka hatırlayacağını temin edebilirim."

"Sizi yeniden arayacağız," diye homurdandı Menkhoff ve omzuma vurdu. "Hadi, gidelim."

Kapıdan çıktığımız sırada, "Şehirde falan mı kalmam gerekiyor?" diye arkamızdan seslendi Lichner. Her ikimiz de onu duymamazlıktan geldik.

"Kibirli pislik," diye söylendi yanımda yürüyen Menkhoff, evi geride bıraktığımızda.

"Evet, kendini her ilişkide üstün görüyor," diyerek onu onayladım. "Kendime her seferinde bu gibi tiplerin Nicole Klement gibi kadınları nasıl elde ettiklerini soruyorum."

Ortağım anlamadığım bir şeyler geveledi ve birkaç adım daha attı. "Bu herifin en ufak bir açığını yakalarsam ağzına yüzüne sıçacağım." Bunu söyleyerek benim sempatimi kazandı.

Marlies Bertels'in kapısını çaldık fakat yaşlı kadın kapıyı açmadı. Bir kez daha denedim ancak kapının arkasında herhangi bir hareketlilik^ olmadı. "Belki alışveriştedir." Menkhoff başıyla, Körprich ailesinin evini işaret etti. "Juliane'nİn annesi ve babasına şu şeker hikâyesinden haberdar olup olmadıklarını bir soralım."

Körprich ailesinin evinin önünde kapının açılmasını beklediğimiz sırada bulunduğumuz noktadan tamamıyla görünen oyun

parkını gözlemledim. Fazla büyük olduğu söylenemezdi; ucunda iki salıncağın asılı durduğu iskelenin yanında birbirinden farklı yüksekliklerde üç barfiks çubuğu yer alıyordu. Küçük yaştaki çocukların da sallanabilecekleri kalın, metal yayların üzerinde ahşaptan yapılma bir horoz ve bir ördek figürü bulunuyordu, ayrıca bir de kırmızı kaydırak vardı. Ördeğin bazı kısımlarındaki sarı boya soyulmuştu, üzerindeki koyu lekeler, çamurda yüzmüş gibi görünmesine neden oluyordu.

Kapı açıldıktan ve Petra Körprich'i gördükten sonra kadını teselli etmek için kollarımın arasına alma isteğimi neredeyse bastıramayacaktım. Dosyaları incelerken otuz iki yaşında olduğunu okumuştum. Onunla ilk karşılaşmamda -ölü yavrusunun bulunduğu günden bir gün sonraydı- gözleri ağlamaktan şişmiş, çaresiz ve acınası görünüyordu. O an tıpkı on beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Makyajsız bir halde açık kapının yanında duruyordu; kızıla çalan uzun saçlarını hızlıca tepesinde toplamıştı ve iki yanından sarkan saç tutamları karmakarışıktı. Yüzü solgun ve bitkindi, yeşil gözleri çocuksu bir çaresizlik içindeydi. Psikolojik anlamda destek aldığını biliyordum ve o anda tüm içtenliğimle doktorunun ona yardımcı olmasını ümit ettim.

"Bayan Körprich," diye söze başladı Menkhoff, sesi tahminimden daha fazla merhamet duygusu barındırıyordu. "Sizi yeniden rahatsız etmek zorunda kaldığımız için özür dileriz ancak sormamız gereken bir soru var ve sormamıza izin verirseniz çok mutlu oluruz." Kadın tek bir söz söylemeden başını salladı ve kenara çekildi. Menkhoff elini kaldırdı. "Hayır, hayır, teşekkürler. Çok kısa sürecek, gerek yok." Kadın tekrar suskun bir şekilde başını salladı, "Bayan Körprich, Doktor Lichner'i tanıyor musunuz? Hemen arkadaki sarı binada bir muayenehanesi var."

Kadının aim kırıştı. “Hayır. Yani... Onu bazen görüyorum. Birbirimize selam veriyoruz ama... onu tanımıyorum. Neden?”

Menkhoff ayakkabılarının ucunu inceliyordu. "Komşunuz, Bayan Bertels... Geçtiğimiz haftalarda, doktoru birkaç kez kızınıza şeker verirken gördüğünü anlattı. Bundan haberiniz var mı?”

Kadının gözleri büyürken aynı anda yaşardı da. “Şeker mi? Benim?.. Ama neden... Hayır, bundan haberim yok.” Sesi şimdi gergin çıkıyordu. “Lütfen, onun bu... Jules’un ölümüyle bir bağlantısı var mı?” Gözyaşlarını artık tutamıyordu, iki çizgi halinde ince yanaklarından aşağı süzüldüler. Ona inanılmaz derecede acıyordum.

Menkhoffun sesi çok daha dikkatli olmaya başladı. "Bunu söyleyemeyiz Bayan Körprich. Şu an elimizde bir tek komşunuzun ifadesi var. Doktor Lichner’le konuştuk, kızınıza bir şeyler verdiğini reddediyor. Julianeyle görüştüklerine dair bir bilginiz var mı?” Öne doğru bir adım atarak meslektaşımın yakınında durdu. Bu arada, her iki elinin parmaklarını da karnının üzerinde, küçük yılanlar gibi kıvırıyordu. “Onun.., şey yaptığına... inanıyor musunuz?”

Menkhoff onu yatıştırmak istercesine bir ifade takındı. "Temelde hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz ancak bunun tam olarak ne zaman gerçekleştiğini bize söyleyemediğini göz önünde bulundurursak yalnızca Bayan Bertels’in ifadesine dayanarak gerçek bir yargıya varamayız... Sorumuza cevap verdiğiniz için teşekkürler.”

“Yeni bir şey öğrenirseniz... demek istediğim...”

“Evet, sizi bilgilendireceğiz. Elbette. Tekrar görüşmek üzere Bayan Körprich.”

Bir an sanki repliğini unutmuş bir oyuncu gibi tereddüt etti ancak sonunda döndü ve evine girdi. Kapıyı kapatana kadar bekledik, ardından Menkhoff yeniden, bu sefer daha sert bir ses tonuyla,

“Geri dönelim sayın meslektaşım. Kimin yalan söylediğini ortaya çıkaracağız. Bakalım Bayan Bertels mi yalan söylüyor yoksa sevgili doktorumuz mu?”

9

22 Temmuz 2009

Lichner'in avukatına ulaşılamıyordu ve psikiyatrisi de inatla sorularımızı cevaplamayı reddedince Menkhoff, Marco Egberts'e Doktoru emniyetteki gözetim hücrelerinden birine atmasını emretti. Saat dokuza geliyordu. Mel'le bir telefon görüşmesi yapma zamanım gelmişti.

Hâlâ emniyette olduğumu ve eve ne zaman döneceğimi bilemediğimi duyunca pek de sevindiği söylenemezdi. Akşamki yemeğini ertesi gün telafi edeceğimin sözünü verdim ancak bunu söylediğim an itibarıyla içimde kötü bir his oluştu.

Menkhoff, sonuç alamadığı ve moralinin bozulduğu birçok telefon görüşmesi yaptı. Telefonu bir kez daha kapattıktan sonra, kendisine kötü davranıldığım yüksek bir gıcırdama sesiyle bildiren sandalyesine hışımla yaslandı. "Olay yeri inceleme ekibi işini bitirmiş. Henüz kızına dair bir ipucu bulamamışlar ancak saç vesaire gibi ilginç olabilecek her şeyi toplamışlar. Şimdi bulduklarını laboratuvara götürüyorlar. Yarın sabah ilk sonuçlara ulaşabilmemiz için yapmam gerekenleri tahmin bile edemezsin. Laboratuvarda çalışan aptallar gece nöbetlerini pek sevmiyorlar."

"Hımmm. Peki... Bernd, söylesene, biri gerçekten Lichner e bir oyun oynuyor olabilir mi?"

"Ve bunun için de nüfus idaresinden adamın verilerini ele geçiriyor, öyle mi? Saçmalama. Böyle bir şey için kim böyle bir

çabaya girer kî... Ayrıca bunun cezası da var. Hem kızı tanıyan komşunun ifadesi, o ne olacak? Hayır, Alex, bu hayvan herifin kendi çocuğunu kaçırdığına eminim ve adamın kıza henüz bir şey yapmamış olması tek umudumuz."

"Haklısın, benimki bir düşünceydi sadece. Ama kaçırmanın sebebini soruyorum kendime. Annesi kim acaba?"

Gözleri büyüdü. "Lanet olsun. Bu sorunun cevabını bulmak aklıma gelen ilk şeydi ama sonra unuttum. O kadar kızgındım ki şeyi düşünemedim..." Cümlesini tamamlamadı ve başını sallayarak telefonu kavradı.

Eğer gerçekten böyle bir kız varsa ve her şey...

"Lichner tam olarak ne zaman çıktı?" diye sordum Menkhoff un telefonun ahizesini kulağında tuttuğunu gözetmeksizin. "2007 yılının nisan ayında sanırım..." Dikkatini başka yere verdi. "Evet, ben Menkhoff. Kayıt defterinden bir bilgiye daha ihtiyacım var."

Nisan 2007. Eğer Lichner'in kızı gerçekse, Lichner henüz hapishaneden çıkmadan önce birini hamile bırakmış olmalıydı. 2006 yılının yaz veya sonbahar aylarında Lichner'in, yeniden normal hayata alışabilmesi için gün içinde dışarı çıkarıldığının bilgisini aldığımızı hatırlıyorum. Teorik olarak bu zamanda bir kadınla buluşmuş olabilirdi. Ama kiminle? îzin günlerinde gerçekten bir kadınla tanışıp onu hemen hamile bırakmış olabilir miydi? Yoksa söz konusu kişi eskiden tanıdığı biri miydi?

"Tam da şimdi mi?" Menkhoff un yüksek sesi nedeniyle daldığım düşüncelerimden uyandım. "Tamam, tamam, ama şu şey yeniden çalışmaya başladığında beni mutlaka arayın."

Ahizeyi tekrar yerine bıraktı ve Menkhoff, sanki öfkesinden o sorumluymuş gibi, telefona baktı. "Bilgisayar sorunu, bunu duyduğumda bile sinirleniyorum. Boğazımıza kadar teknolojiyle

donatıldık ve birkaç ayda bir aramızdan biri sürekli şu lanet şeyi çalıştırabilmek için eğitimlere gönderiliyor ama basit bir bilgi almak istediğimizde bile... *Bilgisayarımızda sorun var"*

"Aklıma bir şey geldi Bernd. Eğer Lichner nisan ayında cezaevinden yeni çıktıysa, kız da aynı yılın haziran ayında doğduysa, o zaman izin günlerinde bir kadınla birlikte olmuş olmalı."

"Ne olmuş yani? Düşünsene, onca yıl kıllı erkek popolarını gördükten sonra seni hapishaneden çıkarsalar sen ne yapardın?"

"Sence kendine herhangi bir kadın mı seçti? Onun böyle bir şey yapacağını düşünmüyorum."

Menkhoff omuzlarını kaldırdı. "Ne bileyim ben? Belki de eskiden tanıdığı biriyle buluşmuştur."

Şu anda benimle aynı şeyleri düşündüğünü görebiliyordum. "Birazdan öğreneceğiz," dedi fark edilir derecede alçak bir sesle. "Şu lanet olası bilgisayar yeniden çalıştığında."

Anahtar kelime huymuşçasına telefon çaldı. "Evet? Ben Menkhoff." Yüz ifadesinin değiştiğini gözlemleyebiliyordum. Telaşla kalemi kavradı. "Bir saniye, şimdi biraz daha yavaş tekrarla." önünde duran kâğıda bir şeyler karaladıktan sonra, "Tamam, teşekkürler," dedi ve telefonu kapadı. "Kızın annesinin adı Zofia Kaminska. Kulağa..."

"PolonyalI gibi geliyor sanırım."

Rahatlamış gibiydi.

10

14 Şubat 1994

Yolda düşüncelerim Doktor Lichner ile hayat arkadaşına takıldı. Adamın davranışları tuhaf olmaktan da öteydi; bana göre mantıklı bir açıklaması yoktu. Bizi -özellikle de Menkhoff'u- eline geçen her fırsatta tahrik etmeye çalışmıştı. Aslında istediğimiz an başını belaya sokabileceğimizi bilecek kadar zeki biriydi. O halde neden bu şekilde davranmıştı? Yoksa bu onun her zamanki haliydi ve farklı davranamıyor muydu? Menkhoff'la bu konu hakkında konuşmayı, ona sorular sormayı çok isterdim ancak büzüştürdüğü suratı onu rahat bırakmanın daha iyi olacağını anlatıyordu. Başını araba koltuğunun kafalığına dayamıştı ve yarı kapalı göz kapaklarının arasından önüne bakıyordu. Muhtemelen hâlâ öfkeliydi. Onu yalnızca göz ucuyla kısa aralıklarla takip edebiliyordum. Uzun, siyah saçlarını jöleyle geriye yatırmıştı, sadece kıvrılmış bir saç tutamı burun köprüsüne doğru uzanıyordu. Hafif esmer teninin düzenli solaryum ziyaretlerinden dolayı mı bu renge sahip olduğunu birkaç kez kendime sormuştum. Ama onun böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyordum. Kuşku yaratmadan İtalyan veya İspanyol olduğunu iddia edebilirdi, belki de ataları arasında Güneyliler vardı. Klasik anlamda Menkhoff yakışıklı bir adam değildi ama gözlemlediğim kadarıyla kadınların üzerinde belli bir etki yaratabiliyordu. Henüz bana özel hayatını anlatacak kadar iyi tanımıyorduk birbirimizi ancak meslektaşlarımdan duyduğuma göre yalnız yaşıyordu ve uzun zamandır da bekârdı. Bazı morali

bozuk olduğu durumlarda insanları azarlayış biçimini göz önünde bulundurduğumda bu duruma pek şaşırdığım da söylenemezdi.

Emniyete saat ikiye doğru ulaştık. Menkhoff'un arkasından ikinci kattan üçüncü kata uzanan merdivenleri tırmanırken onun bu tuhaf davranışına ayak uydurmak yerine neden asansörü kullanmadığımı soruyordum kendime.

Menkhoff, ortaklığımızın başladığı ilk gün bana hiçbir asansörü kullanmadığını açıklamıştı. Klostrofobisi yoktu, hayır, merdiven çıkarak zinde kalmak istediğinden bunu yaptığını anlatmıştı. Ancak şu ana kadar yapabileceğim değerlendirmelere göre bunun dışında kalan herhangi bir spor aktivitesinden de kaçınıyordu.

Merdivenin sonuna ulaşınca aniden durdu, arkasına döndü ve aşağı doğru, bana baktı. "Şu Doktor Lichner hakkında ne düşünüyorsunuz Seifert?" Bunu neden apartman boşluğunda tartışmamız gerektiği sorusundan kaçınarak hızlıca nasıl cevap vermem gerektiğini düşündüm. "Tıpkı sizin gibi kendini beğenmiş biri olduğunu düşünüyorum ve..."

"Sizce yalan mı söylüyor? Olayla bir bağlantısı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Yani,.. Doktor Lichner'in mi yoksa o yaşlı kadının mı yalan söylediğini tahmin etmek biraz zor. Belki de kadın yanılıyordur ve başkasını Doktor Lichner'le karıştırmıştır. Gözlerinin artık pek iyi görmediğini tahmin edebiliyorum. Eğer bu olayla bir bağlantısı olsa Lichner daha çekingen davranmaz mıydı? Bu şekilde karşısına çıktıktan sonra onu etraflıca araştıracağımızı düşünmesi gerekmez mi?"

Bernd Menkhoff bir süre hiçbir şey söylemeden beje boyanmış duvara baktı, ardından aniden arkasını dönerek koridorda ilerlemeye başladı.

Ofise ulaşınca bilgisayarımı açtım ve dirseklerini çalışma masasına koymuş pencereden dışarıyı izleyen Menkhoff'u inceledim. Donmuş kristaller nedeniyle beyaz bir örtüyle kaplı ağacın kel dallarına bakarak, bu kasvetli günle ilgili kafasında bazı düşünceler oluşturduğundan şüpheleniyordum. Psikiyatristle gerçekleştirdiğimiz konuşma onu, başta tahmin ettiğimden daha fazla etkilemiş gibiydi. "Neye inandığınızı sorabilir miyim?"

İrkilerek bana baktı. "Nasıl?"

"Doktor Lichner. Az evvel benim kendisi hakkında ne düşündüğümü öğrenmek istemiştiniz. Ama siz onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Hafifçe doğrularak bir anda eski haline döndü. "Bunu az evvel de söylemiştim; o kendini beğenmiş bir pislik. Ayrıca yalan söylediğine inanıyorum."

"Ufaldığın ölümüyle bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Henüz o kadar ileri gidemem ama o koltuklarını kabartarak sergilediği tavır, bu olayla bir ilgisi olmadığı anlamına da gelmez. O bir psikiyatrisi, Bay Seifert. Belki de tam olarak aksi şekilde düşünmemizi istiyordur."

Menkhoff elbette haklı olabilirdi, ne de olsa benden çok daha tecrübeliydi ancak buna rağmen... "Peki, kız arkadaşı Nicole Klement hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Rahat bir hareketle elini salladı, buna rağmen tereddüt ettiğini fark edebildim. "Onun yanında nasıl davrandığını gördünüz. Herifin neler yaptığını pek bildiğini sanmıyorum?

Buna da pek fazla inanmak istemiyordum. Sohbetimiz sırasında bilgisayarım açıldı. Kullanıcı adımı ve şifremi girdim, standart programı çalıştırarak raporu yazmaya başladım.

Saat üçü biraz geçe yan ofiste, Körprich ailesinin komşularıyla irtibata ilk geçen meslektaşımla sohbet ediyordum. Doktor Lichner'in görüşme sırasında sevecen ve yardımsever bir tavır takındığını anlatarak beni şaşkınlığa uğrattı.

Raporları inceledim ancak Lichner'i ilgilendiren bölümlerde bizi bir adım ileri taşıyabilecek herhangi bir bilgiye rastlayamadım. Marlies Bertels'le ilgili bölümü aradım ve ilgili raporu bir önceki sayfada buldum. Meslektaşlarımın notlarına göre, ifadesinde özellikle dikkat çekici bir şey görmediğinin altını birçok kez çizmişti. Zaten Menkhoff da bunu hâlâ bu şekilde anımsıyordu. Fakat tüm bunlardan daha ilginç bulduğum başka bir kısım vardı, o kadar ilginçti ki bu bölümü gidip hemen Menkhoffa göstermeliydim.

Yeniden ofise dönünce Menkhoff, az evvel evine geri dönen Marlies Bertels'le telefonda görüştüğünü anlattı. Doktor Lichner'i Juliane'ye şeker verirken gördüğü argümanına sadık kalmıştı. İçimdeki zafer duygusuyla elimdeki raporları görebileceği şekilde önüne uzattım: "O halde lütfen bunlara bir bakın Bay Menkhoff." Kâğıtları masasına koyup ilgili bölümü gösterdim.

Cinayet Büro Başkomiseri G. Spang'ın, Juliane Körprich'in kaybolduğu gün kızı oyun parkında görüp görmediği sorusuna cevaben, M. Bertels'in verdiği ifade şu şekildedir: 'Hayır, benim penceremden oyun parkı görünmüyor; çalılıklar parkı kapatıyor/

"Lanet olsun, bu ne?..” Menkhoff kâğıtları biraz daha yaklaştırarak ilgili bölümün tümünü okudu. Okumasını bitirdikten sonra avucunun içiyle masaya vurdu. “Bu kadın bizi kandırmak mı istiyor? Hadi, oraya yeniden gidiyoruz ve bu kez saçmalayan ın kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

11

22 Temmuz 2009

Menkhoffun gerçekleştirdiği telefon görüşmesinin ardından eve gitmeye karar verdik. Kızın kayboluşuyla ilgili bağlantılara bu akşam daha fazla ulaşamazdık. İkimiz de sessizce yan yana oturmuş, önümüzdeki yola bakıyorduk.

Uzun zamandır unuttuğumu sandığım görüntüler son birkaç saatte yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Lichner'in o zamanki davası sürerken, sıçrayarak yatağın içinde yeniden uyanmadan önceki anlarım yalnızca birkaç dakikayla sınırlıydı. Hüküm giymesini izleyen haftalar ve aylarda da aynı şeyleri yaşamıştım. Kendime her gün, tıpkı bir mantra gibi, tecrübeli bir polisin, bir hâkimin ve bir avukatın, benim gibi bir tecrübesizin hislerinin yanında, yanılma ihtimalinin çok daha az olduğunu anlatmaya çalıştım.

Yana doğru hızlıca bir bakış attım. Menkhoff bana bakıyordu. Muhtemelen deminden beri beni inceliyordu. "Hadi, söyle artık Alex." Başını beni cesaretlendirircesine salladı. "Hadisene, suratından Lichner gibi bir pisliğe neler *söylememem* gerektiğini anlatmak istediğini görebiliyorum. Hadi, lütfen, kendine işkence yapmayı bırak."

A4 otoyolundan A44 yoluna saparak akıcı trafiğe bağlandım. "Hayır, sana Lichner e söylememen gerekenleri anlatmak istemiyorum. Ama yine olaya fazlasıyla hızlı daldığını söylemek istiyorum "

"Ah, demek *sen* böyle düşünüyorsun. Ne demezsin. On beş yıl önce kendini arka planda tutup beni öne atmayı akıl edebilmiştin ama. O zamanlar neden ağzını açmamıştın, sayın Başkomiser? Peki, sonradan ben haklı çıkınca ne olmuştu? O mahkûm olduktan sonra herkes senin de sırtını sıvazladığında nasıldı? O zamanlar memnundun, öyle değil mi?" Sesi, tipik Menkhoff-şimdi-kızgın seviyesine ulaşmıştı, bu yüzden özellikle sakin konuşmaya özen gösterdim. Bunun onu kızdırdığını biliyordum ve şu an yapmak istediğim şey de onu kızdırmaktı. "O zamanlar ağzımı açmamıştım çünkü bu işte henüz yeniydim ve sana ters düşseydim kafamı koparacağını çok iyi biliyorsun, sayın Başkomiserim."

Branda ulaştık, oturduğu sokağa saptım. Menkhoff'un evinin önünde durana kadar sessiz kaldık. Emniyet kemerini çözdü ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bana güven Alex." Sesi yeniden sakinliğe kavuşmuştu. Başımı salladım. "Yıllardır bunu yapıyorum ama bu, yaptığın her şeyi doğru bulduğum anlamını taşımıyor."

"Onu bu akşam içeri tıkmanın bir hata olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Hayır, böyle düşünmüyorum. Her şey, gerçekten bir kızı olduğuna işaret ediyor. Hayır, yaptığm doğruydu, ama buna rağmen... Birkaç ay önce gittiğim Cinayet Büro Amirliğindeki daha tecrübeli bir polis, tesadüfen ortağım da olan biri, bana çok önemli bir şey demişti: *Duygularınızın açığa çıkmasına izin verirseniz tarafsız bakış açınızı kaybeder ve detayları göremezsiniz.* Evet, bu ipucu..."

Bemd Menkhoff elini omzuma koyup hafifçe bastırdı ve arabadan indi. Kapıyı kapamadan önce son bir kez eğildi. "Saat sekizde mi?"

"Sekizde. Eğer henüz uyumadıysa, Luisa'ya da benden selam söyle."

Başını salladı, ardından kapı tok bir sesle kapandı.

Menkhoff un evinden, Mel'le düğünümüzün gerçekleştiği 2000 yılından sonra oturmamız için inşa ettiğim modern tarzdaki çiftlik evinin bulunduğu Kornelimünster'e ulaşmam on dakika bile sürmüyordu. Gracht Caddesinden geçerek, Krathausen'den Bilstermühler Caddesine saptım. Beş dakika sonra Audi'yi evimizin önüne park ettim ve arabadan indim. Garajda tek bir araçlık yer vardı, biz de Mel'in Golf Cabrio'sunu oraya park edip emniyet aracını dışarı park etme kararı almıştık. Mel, Aachen Theater Caddesi ndeki bir banka şubesinde çalışıyor ve toplu taşımalara bağlı kalmaktan hiç hoşlanmıyordu. Saate göz atüm. Ona beş vardı. Yaz aylarında, günün en sevdiğim zamanı başlıyordu; yaklaşmakta olan gece, gün ışığını puslu karanlığıyla örtmeye başlıyor ve günü yavaşça solduruyordu.

Derin bir nefes alarak kapının kilidini açtım. Belki Melanie verandada benimle birlikte bir kadeh şarap içerdi. Oturma odasının hemen girişinde, ardına kadar açık duran cam kapıdan verandada oturduğunu gördüm. Elinde bir kitap tutuyordu ve çıplak ayaklarını başka bir koltuğun minderine uzatmıştı. Omuzlarına kadar inen sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı; saçları askılı, beyaz tişörtünün kenarına kadar uzanıyordu. Ona doğru yaklaşırken elindeki kitabı indirdi ve gülümsemeye başladı. "Nasılsın gece kuşu? Yoksa mesain bitti mi?" Eğilerek, zarif çillerle kaplı burnuna bir öpücük kondurdum. "Yemek yüzünden özür dilerim, gerçekten. Arama geldiğinde Bernd'in evinin önündeydik."

Kitabı masaya koydu, yüzündeki gülümseme yok olmuştu. "Telefonda doğru mu anladım? Tutukladığınız kişi gerçekten o zamanki psikiyatrisi mi?"

"Doktor Lichner, evet. Karşımızda onu görünce nasıl şaşırdığımızı hayal bile edemezsin."

"Kimin kapısını çaldığınızdan önceden haberiniz yok muydu?"

Ellerimden birini kaldırarak, "Sana birazdan anlatacağım, öncesinde kendime bir kadeh şarap koymam gerekiyor. Sen de ister misin?" Suçlayıcı bakışı yeterli oldu. Elbette o da istiyordu.

önemli olan kısımları ona anlatmam beş dakika sürdü, sözümü kesmemişti. Lafımı bitirdikten sonra şarabından bir yudum alıp kadehi bacağına dayadı. "Kendi kızını nasıl kaçırır? Gerçekten ona bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, tek bildiğim çok garip bir adam oluşu. O zamanki hikâyeyi biliyorsun zaten. Hayatım boyunca onun kadar kendini beğenmiş ve iğneleyici biriyle hiç karşılaşmamıştım,"

"Yine de şüphelerin vardı."

"Evet, belki tam da bu yüzden. O zamanlar, muhtemelen apaçık ortada olan şeylerin aynı zamanda hakikat olduğunu bu kadar kolay kabul etmek istemiyordum herhalde. Bu fazlasıyla... basitti."

"Peki, Bernd ve Nicole Klement'le ilgili olanlar?"

Bir anlığına Menkhoff un öfke dolu yüzünü görür gibi oldum. Kafamda canlanan resim Bernd'in bugünkü hali değil, on beş yıl önceki haliydi.

"Tabii bir de bunlar ekleniyordu. Lichner'in kadına karşı olan davranışlarından bahsedildiği anlarda sergilediği tavrı görmeliydin. Lichner'in gerçekten suçlu olduğuna mı inanıyordu yoksa... yoksa yalnızca Nicole'ü mu korumak istiyordu, bir türlü emin olamıyordum."

"Ama bu durum zamanla değişti."

"Evet, öyle oldu." Melanie ye hiçbir zaman endişelerimin ne denli *büyük* olduğundan, o günden soma hiçbir zaman yapmadığım kadar meslektaşımı, kendimi, yaptığım işi sorguladığımı anlatmadım ve anlatmaya da niyetim yok.

ikinci kadehimizi içerken Melanie'den bana kendi gününden bahsetmesini istedim. Bunun kafamı dağıtmasını ve böylece rahat bir uyku çekebilmeyi umuyordum. Alkol sorunları olan ve öğleden sonra, çalışma masasının çekmecesinden bir şişe çıkararak içmeye başladığı anda şube müdürü tarafından yakalanan bir meslektaşından bahsetti. Yaklaşık yarım saat sonra verandayı toplayıp yukarı çıktık.

Banyoya girince diş fırçamın üzerine kırmızı-beyaz macunu sıktım ve aynaya eleştirel bir bakış attım. Genç bir adamken orta sarılıkta saçlara sahiptim, yaz aylarında açık sarıya bile dönüşüyorlardı. Şimdiyse tanımlanamayacak bir renge bürünmüşlerdi. Sarıyla uzaktan yakından alakası yoktu, fazlasıyla koyuydu. Ancak ne kahverengi ne de siyahtı. Bir tek alnıma düşen saçların bir kısmı hâlâ açık renkte parlıyordu. Kendi gözlerime baktım ve tanıştığımızda Meianie'nin onları nasıl tanımladığını anımsadım: *Bugüne kadar gördüğü en parlak açık yeşil gözlü erkek.* Gülümsedim.

Îkî dakika sonra yatağa girdiğimde Melanie, "Kızın yabancı isimli annesiyle ilgili durum nedir? Lichner'in çocuğu kadın kızını almaya çalıştığı için saklamış olma ihtimali yok mu?"

Yorganımı düzeltiyordum. "Hımm. Ama o zaman neden çocuğu olmadığını iddia etsin ki? Pek mantıklı gelmiyor, öyle değil mi? Neyse, zaten yarın şu Zofia yı araştırmamız gerekiyor."

"Şu anda uyuyabileceğine inanıyor musun?"

"Bilemiyorum, kafamdan bir sürü şey geçiyor."

"Belki düşüncelerini kafandan söküp atabilirim. İster misin?" Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle yorganını havaya kaldırdı. Yanına kaydım ve Melanie beni -en azından bir süreliğine- Doktor Lichner, Menkhoff, küçük bir çocuk ve bir kadın arasında gidip gelen düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Yarım saat sonra bitkin bir şekilde arkamı döndüğümde düşüncelerim yeniden ortağım ve geceyi Aachen Emniyet Müdürlüğü nün nezarethanelerinden birinde geçiren adama yöneldi.

12

14 Şubat 1994

Yaşlı kadın bu kez bizi beklemiyordu ve anlaşılan, arabamızı evinin önüne park ettiğimizde de bizi görmemişti. Zile basmadan önce arkamıza döndük ve oyun parkının diğer tarafında bulunan çıkmaz sokağın köşesindeki, boyu yaklaşık iki metre olan çalılıkları inceledik. Aralarından uzayan ağaçların aksine üzerlerindeki yapraklar dökülmemişti. En çok defne ağacına rastladık; koyu yeşil renkleri yılın bu mevsiminde soğuk ve itici görünüyordu. Körprich ailesinin evi, oyun parkının arka çaprazında yer alıyordu. Bulunduğumuz noktadan evin sadece bir köşesini görebiliyorduk.

"Pencereden oyun parkını görmesi imkânsız," dedi Menkhoff. Sözlerine, hemen dudaklarının önünde beliren ve sonra tekrar kaybolan, ağzından çıkan buharlar eşlik ediyordu.

Marlies Bertels bizi görünce şaşırdı ancak gelişimize ne kadar çok sevindiğini de uzun uzun anlatarak bizi derli toplu evine buyur etti.

"Beni yeniden ziyaret edeceğinizi telefonda neden söylemediniz?" Her iki eliyle masaya dayandı ve kendini yavaşça sandalyenin üzerine bıraktı. "Size kek pişirmek istiyordum."

"Telefon görüşmemizden sonra, bazı soruları da beraberinde getiren, birkaç yeni şey keşfettiğimiz için acilen gelmek zorunda kaldık Bayan Bertels." Menkhoff raporu masaya koydu ve parmağıyla hafifçe üzerine bastırdı. "İki hafta önce meslektaşlarımızla

gerçekleştirdiğiniz tüm konuşmalar burada, bu raporda yer alıyor. Bu konuşmaları hatırlıyor musunuz?"

Kızgın bir ifade takındı. "Elbette hatırlıyorum Komiser Bey, aklım hâlâ yerinde."

"Başkomiser," diye düzeltti Menkhoff kadını.

"Nasıl?"

"Ben başkomiserim Bayan Bertels."

"Ah..."

"Evet. O halde küçük Julianeyi kaybolduğu gün oyun parkında görmediğinizi anlattığınızı da hatırhyorsunuzdur, değil mi?"

"Evet, elbette ve bu doğru."

"Pencerenizden oyun parkının görünmediği ve oradan baksanız bile kızı göremeyeceğiniz de doğru mu?" Şevkle başını salladı. "Evet, bu da doğru. Önünde büyük çalılıklar var, hatta bir fındık ağacı bile var. Sonbaharda fındıklar düşünce hep..."

Menkhoff avucunun içiyle masaya vurdu. Boğuk sesi duyan Marlies Bertels irkildi. "O halde Doktor Lichner'in kıza, hem de tam olarak üç kez şeker verdiğini nasıl görebildiniz Bayan Bertels? Bana şimdi tüm bunları güzelce açıklar mısınız?"

Yaşlı kadın, Menkhoff a kocaman olmuş gözlerle baktı. Menkhoff tan korktuğu gözlerinden anlaşılıyordu.

"Neden cevap vermiyorsunuz Bayan Bertels?"

Bernd Menkhoff kadar tecrübeli bir polisin korkudan titreyen yaşlı bir kadınla empati kuramamasına şaşırıyordum. Oysa birkaç saat önce aynı hatayı yapmıştı. "Bayan Bertels," dedim ve sesime sakinlik ve anlayış yüklemeye çalıştım, "bu durumu birlikte çözebileceğimize inanıyorum."

Gözlerini üzerime sabltiedl. “Ama.., ben zaten... ben...” Kendisine hâkim olabildiğine sevindiğim Menkhoff a baktım.

“Ben... oyun parkında mı dedim? O halde bir karışıklık olmuş. Doktor, kıza şekerleri oyun parkında değil... öncesirfde... evet, şekerleri ona parktan önce vermişti. Hemen çalılıkların önünde, orayı görebiliyorum.” İnce sesinden çaresizliğini duyabiliyordum, ona acıyordum. Diğer yandan, her ne kadar adamdan hoşlanmasam da, bize verdiği ifadeyle suçu tamamen psikiyatriste yüklüyordu. Eğer gözlemledikleri doğru değilse bunu ortaya çıkarmak zorundaydık. “Yanılmış olabilir misiniz?” diyerek konuşmamı sürdürmeye çalıştım. "Eğer durum buysa, Önemli değil. Hepimiz bazen yanılabiliyoruz...”

“Uyanıkken hayal görecek kadar yaşlanmadım daha. Ben yalnızca kendimi... yanlış ifade ettim.”

“Emin misiniz?” diyerek ortağım yeniden lafa girdi.

“Evet, doktor kıza bir şeyler verdi ve ben de bunu gördüm. Hem de iki kez.”

“İki kez mi? Daha bu öğlen üç kez olduğundan emindiniz. Hangisi doğru?”

Başını salladı. “Ah, kafamı tamamen karıştırıyorsunuz. Bu öğlen sizin iyi bir insan olduğunuzu da düşünüyordum ama siz hiç de iyi biri değilsiniz. Siz hayal görecek kadar yaşlandığıma inanmamı istiyorsunuz ama ben o kadar yaşlı biri değilim. Ayrıca aptal da değilim.” Yaşına göre oldukça hızlı bir hareketle ayağa kalktı. “Böyle bir şey yapılmaz, sayın Komiser. Ne gördüğümü gayet iyi biliyorum. Beni daha fazla ziyaret etmenize gerek yok ve size kek de pişirmeyeceğim. Hadi gidin, şimdi işim var.”

13

23 Temmuz 2009

Sekize doğru Menkhoff'un kapısını çaldım. Aşırı sıcaklar nedeniyle sabahın erken saatlerinde alnımın terlemesine sebep olan günlerin aksine hava bugün oldukça normal bir sıcaklıktaydı. Menkhoff kapıyı baksır şortuyla açıp hemen arkasını döndü. "İçeri gel, kendine bir kahve yap. Benim beş dakikaya daha ihtiyacım var. Luisa, Bayan Christ'le birlikte mutfakta."

Bayan Christ altmışlı yaşların başında, şişman bir kadındı ve *evin incisi* idi. Gündüzleri Menkhoff'un beş yaşındaki kızıyla da ilgileniyordu. Kadınla sık karşılaşmıyordum çünkü sabahları çoğu zaman saat ona doğru geliyor ve akşam saat altı veya yediye kadar evin işleriyle ilgileniyordu. Geliş saati Bernd ve Teresa'nm iş saatlerine bağlıydı. Ancak bu hafta Luisa'yı hazırlamak ve kreşe götürmek için erkenden uğruyordu. Teresa Menkhoff, Aachen Hastanesinde başhekim olarak çalışıyordu ve şu sıralar altı günlük bir tıp kongresi için New York'taydı.

Mutfağa ulaştığımda Luisa bana bakıp gülümsedi. "Merhaba Alex. Baksana, ben de tıpkı babam gibi sütle gevrek yiyorum."

Yaklaşık dört hafta öncesine kadar kesici süt dişinin yer aldığı büyük boşluk o kadar komik görünüyordu ki onu her gördüğümde gülesim geliyordu. Bayan Christ bana kahve ikram etti, masaya oturarak Luisahın yemek yiyişini izledim. Mısır gevreği paketini masaya» tam

karşısına koymuş, bir yandan büyülenmiççesine üzerindeki renkli resimleri inceliyor, diğer yandan da kaşıkladığı gevreği yiyordu. Şaşırılacak derecede annesine benziyordu. İnsana Teresa'nm kırk yıl önceki halini hayal ettiren şey sadece yüzü değildi, saçlarının rengi ve kesimi de tıpkı annesinin saçlarının bir kopyasıydı.

Bernd ve Teresa, 2000 yılının başlarında, bir doğum günü partisinde tanışmışlar. Onları ilk kez birlikte gördüğümde Menkhoff adına çok sevinmiştim. Zor bir dönemden geçmişti ve ben de tıpkı diğer meslektaşlarım gibi, geçici bir yakınlaşmanın dışında yeniden bir kadının kendisine yaklaşmasına izin vermeyeceğinden endişe ediyordum. 2001 yılının yazında da evlenmişlerdi.

Luisa bana bakarak gülümsedi. "Babam hâlâ pantolonunu giymedi." Tek kelimeyle harikaydı.

"Doğru. Ama hemen giyiniyorum."

Mel'le evlendikten sonra çocuk konusunu düşünmek için kendimize biraz daha zaman tanımaya karar vermiştik. 2005 yılında artık doğru zamanın geldiğine karar verdiğimizde ise bir türlü başarılı olamadık ancak Mel'in jinekoloğu her şeyin yolunda olduğunu, bunların sıra dışı şeyler olmadığını söylemişti. Uzun yıllar doğum kontrol hapı kullanan bir kadının gebe kalması biraz zaman alabilirmiş. Altı ay geçtikten sonra ben de doktora gittim ancak o da bir sorun olmadığından bahsetti. Buna rağmen çocuk yapmayı başaramadık. Ben içten içe çocuk sahibi olamama düşüncesine alışmaya başladım ancak bunu Mele asla itiraf edemedim. Henüz otuz beş yaşındaydı ve birkaç yıl daha gebe kalmayı ümit edebilirdi. Ve belki de...

Menkhoff mutfağa geldi, kızının dudağına bir öpücük kondurdu ve bana döndü. "Ben hazırım."

Artık pek de sıcak olmayan kahvenin geri kalanını mideme indirdim, Bayan Christ ve Lulsa'yla vedalaştım ve ortağımın arkasından mutfağı terk ettim.

Emniyete giderken ona Mel'in, Doktor Lichner'in, kızını annesinden saklamak istemiş olabileceği fikrinden bahsettim. Menkhoff bu fikirden etkilenmiş gibi görünmüyordu ama ilk önce kadını bulmamız gerektiği konusunda benimle hemfikirdi.

Üçüncü katın koridorunda en genç meslektaşımız Jens Wolfert'le karşılaştık. Yapılı, sırık gibi uzun bir çocuktu. Çok kısa kesilmiş olmasına rağmen aşırı sık kahverengi saçları koyun yününü andırıyordu. Aramıza katılmasının üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ve hiç kimse tarafından tam anlamıyla ciddiye alınmıyordu. Tüm bunlar muhtemelen biraz da Adalet Bakanının daimi temsilcisi, bakanlık müsteşarı Peter Wolfert'in oğlu olmasıyla ilgiliydi. Birçok kişi bu göreve gelmesinde torpil kokusu alıyordu. Fakat insanların bu düşünceye kapılmalarına sebep olan en büyük etken Jens Wolfert'in babasının kim olduğunu her fırsatta dile getirmesi ve biriyle karşılaştığında kendini durmaksızın konuşmak zorundaymış gibi hissetmesiydi.

Abartılı bir coşkuyla, "Günaydınlar," diye bağırarak bizi selamladı. "Müdür deminden beri sizi arıyor. Bütün arkadaşlara sizi sordu. Dünle ilgili olayları öğrendim bile. Bir çocuk kaçırılma olayı - kısacası büyük bir balık. Tebrik ederim. Soruşturmaya dâhil olmaktan mutlu olurum, eğer..." Menkhoff durdu ve şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Yoksa dün akşam balığa mı çıktın? Neden bana bunu söylemedin?"

"Hahaha," diye güldü Wolfert. "Gerçekten harika bir espri, sayın Başkomiserim. Babama mutlaka ne kadar komik memurlara sahip olduğunu anlatmalıyım. Muhtemelen çok hoşuna gidecektir."

Menkhoff başını sallayarak onu geride bıraktı ve sonunda müdürümüzün ofisinin yer aldığı koridorda ilerlemeye başladı. Ben, "Babanızın memurlarından biri olmak gerçekten rahatlatıcı bir duygu Bay Wolfert," dedim ve ortağımı takip ettim. Arkamdan bağırarak söylediği şeyi duyamadım.

Cinayet Büro Amiri Ute Biermann, kapıyı tıklatıp hafifçe açtığımızda, kulağına telefon ahizesini dayamıştı. İçeri girmemizi işaret etti ve görüşmesini, biz daha maundan yapılma çalışma masasına ulaşamadan sonlandırdı. "Günaydın. Lütfen oturun."

Ute Biermann yalnızca gece karasına boyanmış, kirpi gibi kısacık saçlarıyla güçlü bir kontrast yaratan kırmızı çerçeveli gözlüğüyle değil, kıyafet seçimindeki sıra dışı zevkiyle de tanınıyordu: Ellili yaşların başındaki bir kadına göre fazlasıyla alışılmışın dışında biriydi. Ofise en cesur renk kombinasyonlarıyla gelmesine rağmen hiçbir zaman kıyafetleri onu ucuz biri gibi göstermiyordu. Ancak bugün sade, koyu gri kumaş bir pantolon ile bej bir bluzda karar kılmıştı.

Amirimiz hemen önündeki çalışma masasının üzerinde duran raporu işaret etti. "Bana Doktor Lichner'i anlatın."

Menkhoff kadının isteğini yerine getirmeye yönelik herhangi bir girişimde bulunmayınca, bir önceki akşamdan bu yana yaşanan her şeyi tüm ayrıntılarıyla açıkladım.

"Annesi hakkında bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Hayır, ama az sonra bu konuyla ilgileneceğiz."

"Gizli aramanın dışında Doktor Lichner'in kendi kızını kaçırdığına dair başka bir ipucu var mı?"

"Mesela komşusu," diyerek Menkhoff da sonunda lafa girdi, "yaklaşık iki yaşındaki bir çocukla birlikte yaşadığını onayladı.

Ayrıca yeni boyanmış çocuk odası... Bunlar yeterli değil mi? Rica ediyorum» Bayan Biermann, bu adam on altı yıl önce de küçük bir kızı öldürdü."

Biermann rapor tutanaklarından bir tanesini havaya kaldırdı ve gözlerini hemen altındaki sayfaya çevirdi. "Burada... komşusunun bir tür... serseri olduğu yazıyor. Lichner'in yan evde oturduğundan bile emin değilmiş." Menkhoff bana gözünün ucuyla onaylamayan bir bakış attı.

"Bir çocuk odasındansa hiç bahsedilmemiş, yalnızca yeni boyanmış bir oda söz konusu. Buranın şu anda veya geçmişte bir çocuk odası olarak kullanıldığını nereden biliyorsunuz Bay Menkhoff?"

"Eh, bu çok mantıklı. Diğer hepsi..."

"Kusura bakmayın, ben buradaki mantığı göremiyorum ve tutanaklarda yer alan bilgilere bakacak olursam burada sadece bir insanın doğumuyla ilgili bir şeyler yazıyor, onun ortadan kaybolmasıyla ilgili değil. Çocuğun annesinde yaşamadığı ne malum? öncelikle bunu bir araştırmanız gerekiyor." Kollarını çalışma masasına dayadı ve ellerini, sanki dua ediyormuşçasına birbirine bastırdı. "Şimdi. Şu ana kadarkı tahminlerinizi bir kenara bırakacak olursak hâkimin önüne koyabileceğimiz elle tutulur bir *ipucunuz* var mı?" Saniyeler süren bir sessizlik oldu, ardından başını salladı. "Bende bundan endişeleniyordum zaten. Pekâlâ, öyleyse size saat ikiye kadar zaman tanıyorum. Lichner'in avukatını -eğer ortaya çıkarsa- o zamana kadar oyalayabilirim, neyse ki adama hâlâ ulaşılamıyor. Eğer savcıya ve hâkime tutuklama kararı vermelerini sağlayabilecek herhangi bir kanıt sunamazsanız Bay Lichner'in gitmesine izin vereceğim. Şu ana kadarki raporları kullanarak herhangi bir dosya hazırlamayacağım. Aptal durumuna düşmek istemiyorum."

Menkhoff'un üst gövdesi tek bir hamleyle gerildi. "Ama biz..

"Teşekkürler, bu kadar." Bizlerin açık açık fark edebileceği şekilde kol saatine baktı. "Saat birazdan dokuz olacak Bay Menkhoff. Fazla zamanınız kalmadı, acele etseniz iyi olur."

Menkhoff, koridordayken öyle büyük bir hararetle söylendi ki kapısı açık olan ofislerden birkaç meraklı kafa dönüp bize baktı. "Söyledikleri hoşuna gitmeyebilir ama kadın haklı," dedim ofisimize ulaşınca.

"Tabii, tabii, tabii. Şimdi lütfen beni zeki cümlelerinden azat et. O pislik herif kendi kızını kaçırdı, bundan eminim. Ve bunun için gerekli tüm kanıtları da bulacağım."

"Ah, ayrıca bir şey daha var." Korkuyla arkamı döndüm ve göz ucuyla Menkhoff'un da irkildiğini fark ettim. Açık duran kapının eşiğinde amirimiz duruyordu. "Başkomiser Dieghard, haftanın geriye kalan kısmı için hastalık raporu aldığını bildirdi. Bu da yeni gelen elemanımızı yanınıza alacağınız anlamına geliyor." Birimizden birinin karşı çıkmasına fırsat vermeden, "Bu konu tartışmaya açık değildir," diye ekledi. Ardından arkasını döndü ve uzaklaştı.

Yüksek sesle soluyarak Menkhoff'a baktım. Her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

14

14 Şubat 1994

“Yaş]ı kadının söylediği şeyler hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Menkhoff un, hayat arkadaşını tekrar sorgulamak istediği Doktor Lichner’in evine doğru yol almıştık. “Bayan Bertels’in yalan söylediğini söylemek istemiyorum ama... tuhaf olduğu bir gerçek. İlk önce önemli bir gözlemde bulunmadığını anlattı, ardından iki hafta sonra Doktor Lichner’i küçük kızla birlikte üç kez oyun parkında gördüğünü söyledi, birkaç saat sonra da bu sayı ikiye düşerken ikisini oyun parkının *önünde* gördüğünü iddia etti. İyi niyetli Bayan Bertels sadece biraz dikkat çekmek istiyor olabilir mi?”

"Bunu ortaya çıkaracağız.”

Muayenehanenin bekleme salonunda, altmışlı yaşlarda iki adam deri kaplamalı sandalyelerin üzerinde oturuyorlardı; bankonun arkasında oturan beyaz bluzlu sarışın kadın klavyede bir şeyler yazıyor ve yaptığı girişleri ekrandan kontrol ediyordu. Tam karşısında durduğumuz anda başını kaldırarak bize baktı. “Evet, buyurun?” Sinirli görünüyor ve bize, sanki üstümüzde yırtık pırtık kıyafetler varmış da şarap almak İçin ondan beş mark istiyormuşuz gibi bakıyordu.

Menkhoff, "Bayan Nicole Klement ile görüşmek istiyoruz,” deyince sağ kaşı hafifçe yukarı kalktı. “Bayan Klement. Ama burası Doktor Joachim Lichner’in muayenehanesi, Kapının yanında yer alan zilde bu gayet net bir şekilde görülebiliyor, özel ziyaretler.

Hızlıca üst katı arayacak kadar yardımsever olduğunuza eminim. Bayan Klement'e Başkomiser Bernd Menkhoff ile Komiser Alexander Seifert'in kendisiyle görüşmek istediğini söylemeniz mümkün mü?"

Kadının yüz ifadesi aniden değişti, o kibirli tavrının yerini karşılarında aniden cinayet masasından gelen iki memur durduğunu fark edince birçok insanda olduğu gibi telaşlı bir belirsizlik ifadesi aldı. "Evet, elbette, kusuruma bakmayın. Bilemezdim ki, *

Tezgâhın üzerindeki plastik isimliğe göre adı Corinna M. olan kadın ahizeyi kaldırdı ve Menkhoff'un kendisine açıkladığı bilgileri karşı tarafa aktardı. Bir süre karşı tarafı dinledi ve ardından telefonu kapadı. Başını kaldırıp Menkhoff a bakarken yüzünde ne kibir ne de bir sevimlilik ifadesi vardı. "Lütfen, hemen karşıdaki merdivenden yukarı çıkın. Bayan Klement sizi bekliyor."

"Teşekkürler," dedi Menkhoff ve ü harfini abartılı bir şekilde uzattı, Corinna M. yeniden klavyesine odaklandı.

Nicole Klement bizi duvarları açık bir renge boyanmış, zemini toprak rengi taşlarla döşeli ve sonunda çift kanatlı beyaz bir kapının bulunduğu geniş bir koridorda bekliyordu. Kapının her iki kanadı da açık duruyor ve içindeki odunların iyice köze dönüştüğü şömineyi görmemizi sağlıyordu. Yerden tavana kadar uzanan, yaklaşık üç buçuk metre uzunluğundaki camlar kış mevsiminde ol mamıza rağmen koridora yeterince gün ışığının girmesini sağlıyordu.

Ben yine kadının yaydığı gizemden etkilenmiştim. Onu görünce kendimi savunma içgüdüm gün yüzüne çıkıyordu ve benimle aynı hisleri paylaşan birçok erkeğin var olduğuna inanıyordum.

"iyi günler, lütfen içeri girin." Hele bu ses...

Şömine, en az yetmiş metrekarelik, görünüşe göre yemek ve oturma odası olarak kullanılan ve açık renk akçaağaçtan yapılmış

mobilyalarla döşeli bir odanın İçindeydi. Sol tarafta siyah, deri bir kanepe yer alıyordu; hemen üzerinde çerçevesi olmayan devasa bir tablo asılıydı. Bu tablo bana uzaktan Edvard Munch un *Çığlık* eserini anımsatıyordu. Dikdörtgen bir yemek masasının başında karşılıklı oturduk ve bize içecek bir şeyler ikram edip edemeyeceğini sordu. Her ikimiz de teklifini reddedince sustu ve Menkhoff'a baktı. İki elini de masanın üzerine koydu. Konuşmayı ortağımın yürüteceğinden emin gibi görünüyordu. "Bayan Klement, size sormamız gereken birkaç soru var," diye başladı söze, sesindeki o tuhaf tonu yeniden yakaladığımdan emindim, "öğlene kadar bekleyemedik ne yazık ki." Eğer karşılığında bir tepki almayı umduysa, yanılmıştı.

"Sizin... hayat arkadaşınız, Doktor Lichner, *28* Ocak günü bütün öğleden sonrasını alışveriş yaparak geçirdiğini ve eve saat yedi buçuk gibi geldiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Duraksadı. "O gün tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama Joachim böyle olduğunu söylüyorsa, doğrudur."

İki hafta önce ne olduğunu hatırlamıyor muydu? Ortağımın alaycı bir karşılık vermesini bekledim ancak bunun yerine, "Hiç sorun değil, lütfen kendinizi baskı altında hissetmeyin. Kendinize zaman tanıyın ve sakince düşünün. İki haftadan biraz daha uzun bir süre sadece. 28 Ocak, cuma gününe denk geliyordu."

Bayan Klement kısa bir an düşündü -çok mu kısa düşünmüştü?- ardından başını salladı. "Evet, doğru, hatırlıyorum. Yedi buçukta Joachim eve geldi, on dokuz otuzda, evet."

"Gördünüz mü?" Menkhoff kadına gülümsedi. "Peki, eve gelirken yanında bir şeyler getirdi mi? Örneğin alışveriş poşetleri gibi?"

"Alışveriş poşetleri mi? Hayır, yani... tam olarak emin değilim ama... Hayır." Menkhoff yavaşça başını salladı ve bana döndü.

Bay Seifert, Doktor Lichner'in saatler süren alışveriş turundan sonra eve gelirken bir şeyler getirmediğini lütfen not eder misiniz?"

Kendimi az önce öğretmeni tarafından azarlanmış bir öğrenci gibi hissediyordum. Ceketimin cebinden hızlıca not defterimi çıkardım ve kadının verdiği cevaplan not ettim. Bu sırada binlerce iğne alnıma saplanıyor gibiydi ve elimdeki kalemi, kâğıda gerektiğinden daha fazla bastırdığımı fark ettim.

"Bunun dışında aklınıza ilgimizi çekebileceğine inandığınız bir şey geliyor mu Bayan Klement?"

"Gerçekten bilemiyorum. Belki de Joachim bir şeyler getirmiştir. Şimdi tekrar düşününce... elinde poşetler olduğunu hatırlıyor gibiyim. Sadece tam olarak emin değilim. O... o ne dedi ki?"

Olan biteni anlayamıyordum. Menkhoff kısaca boğazını temizledi. "Bayan Klement, şimdilik bu kadar yeter. Yardımlarınız için teşekkür ederiz ve eğer aklınıza başka bir şey daha gelirse..." Cebinden bir kartvizit ile bir dolma kalem çıkardı. Ardından kartın üzerine bir şeyler yazıp kadına uzattı. "Bu benim kartvizitim, cep telefonumu da üzerine yazdım. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Kadın kartı alarak başını salladı. "Evet, bu... teşekkürler."

Kendisiyle vedalaşarak evi terk ettik. "Doktor Lichner'le bir kez daha görüşmek istemiyor muydunuz?" diye sordum şaşkın bir ifadeyle.

"Hayır."

Birkaç metre boyunca sessizce yan yana yürüdük. Bernd Menkhofftaki bu ani değişikliğin nedenini bir türlü anlayanı iyondum. "Neden istemediğinizi sorabilir miyim? Yani demek istediğim..."

"Bu adam yalan söylüyor Bay Seifert."

"Yalan mı söylüyor?"

"Evet, artık bundan eminim. Alışveriş yapmak için şehre inmediğine ve eve yedi buçukta geri dönmediğine dair her türlü iddiaya varım. Kadının gözünü korkutmuş, bu açık ve net bir şekilde görülüyor. Kadın korkuyor, bu yüzden de onun istediği şeyleri söylüyor "

"Ama... Bayan Bertels'in açıklamaları ne olacak? Şüphe dolu değiller mi?"

"Sonuçta o, kafası karışabilen yaşlı bir kadın. Gördüğü kişi kesinlikle Lichner'di, içimden bir ses bunun böyle olduğunu söylüyor. Ayrıca kendisiyle değil de, hayat arkadaşıyla görüşmüş olmamız, psikiyatristimizi biraz telaşa sürükleyebilir."

15

23 Temmuz 2009

“Merhaba arkadaşlar. Son durum nedir? Neyle başlayacağız? Ben hazırım. Taze bir kan geldi aranıza anlayacağınız.”

Jens Wolfert ofisimizin tam ortasında duruyordu; iki elini birbirine yapıştırmış ve sanki arasındaki bir şeyi öğütmek ister gibi avuçlarını birbirine sürtüyordu. "İlk önce oturun,” dedim ve Menkhoff ’un yüz ifadesini görünce gülümsedim. Ekibimizin yeni üyesine, başka bir gezegenden gelmiş bir uzaylı gibi bakıyordu. Wolfert misafir sandalyelerinden birini çekti ve büyük bir beklenti içinde bize baktı.

“Peki, tamam,” diye söze başladı Menkhoff, "ortağınız hasta olduğu için siz bugün muhtemelen..."

“Bu sabah amirimiz bana haftanın geri kalanında bu durumun değişmeyeceğini söyledi. Yani daha açıklayıcı bir şekilde söylemem gerekirse, ortağım görevinin başına dönene kadar sizinle çalışacakmışım. Belki önümüzdeki hafta pazartesi gelir ama bir sonraki hafta da raporlu olma ihtimali yüksek. Bu da, o günlerde de sizinle çalışacağım anlamını taşır, sayın Başkomiser ”

Wolfert’in kendimi gülmemek için zor tuttuğumu anlamaması için başımı eğdim ve yere baktım. Şimdi ne olacağını çok iyi biliyordum, Menkhoff da beni yanıltmadı: “Sözümü bir kez daha kesecek olursanız, sevgili arkadaşım, işbirliğimiz henüz başlamadan sona ermiş olur ve bunun da karşılaşacağınız en küçük sorun haline

dönüşeceğinden emin olabilirsiniz. Konu hazır buraya gelmişken şunu da belirteyim, eğer benim yakınımdayken, bir kez olsun *ben-bu-olanları-babama-anlatacağım* rolüne bürünürsenizde aynı şey geçerli olacaktır. Anlaşıldı mı?"

"Ama ben sadece..."

"Anlaşılıp anlaşılmadığını duymak istiyorum, *arkadaşım.*[1]'

"Evet, yani... evet. Tabii."

"İyi. Bunu da hallettiğimize göre işimizin başına dönebiliriz. Fazla zamanımız yok."

Wolfert'e bir gün öncesine ait raporu uzattım. "Alın, konuyu anlamanız için buna bir göz atın."

Eliyle reddetti. "O bende var. Olaylardan haberdarım. Doktor Joachim Lichner, psikiyatrisi, bir kızı öldürüp cesedini çöp torbasına koyarak Aachen ormanına attığı için on üç yıl hapis yatmış. İki yılı geçkin bir süredir yeniden özgür, kendi kızını kaçırmakla suçlanıyor, suçun gerekçesi henüz belirsiz, birkaç ipucu var, ancak her şey henüz fazlasıyla sallantıda. Çabucak kullanılabilir bir şeyler bulamadığımız takdirde Doktor Joachim Lichner'le vedalaşmamız gerekecek."

Menkhoff'la hızlıca bakıştık ve raporu yeniden çalışma masama koydum. "Çok iyi. Demek müdürümüz bilmeniz gereken her şeyi çoktan anlatmış."

"Hayır, hayır, amirimiz Biermann'ın bu gibi şeylere ayıracak vakti yok. Kadının nelerle boğuştuğunu düşününce... çok önemli. Bana sadece raporu verdi, sonuçta ben de okumayı biliyorum."

Wolfert, Cinayet Büronun kesinlikle en garip adamıydı ve insanın, çok kısa bir zaman içinde sinirine dokunabiliyordu ama ben... garip bir şekilde onu gayet normal buluyordum.

Menkhoff Öksürdü. “Kızın annesi olarak kayıtlı olan kadının -ismi kulağa Doğu Avrupah gibi gelen kadının- kim olduğunu, nerede yaşadığını ve kızını en son ne zaman gördüğü gibi şeyleri en kısa zamanda ortaya çıkarmanızı istiyorum.”

“Bununla hemen ilgilenmemi mi istiyorsunuz? Yani görüşmemizin sonuna kadar beklemeden mi girişeyim bu işe?”

“En kısa zamanda dedim. Lanet olsun, bu çok önemli. Kızın annesinde olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor.”

Wolfert ayağa kalktı. “Bunu öğreneceğim.”

Menkhoff adamın odayı terk etmesini bekledi. Ardından, 'Belki de onu gerçekten kullanabiliriz. Ama keşke şu düşük çenesiyle bu derece sinirime dokunmasa.”

Elimi sallayarak karşı çıktım. “Meslektaş olarak kabul gördüğünü fark ettiği anda babasıyla ilgili konuşmaları bir son bulacaktır, diye tahmin ediyorum.”

“Umarım. Şimdi de şu lahoratuvar çalışanlarının Zeppelin Caddesinde neler bulduklarını bir dinleyelim bakalım.” Ahizeyi kaldırdı ve bir numara tuşladı. Bu sırada ben de kahve getirmek için yola koyuldum. îki ay önce bir arkadaşımız Cinayet Büroya yeni bir kahve makinesi almak için tüm çalışanlardan para toplamıştı. O kadar çok para toplanmıştı ki bu parayla tam otomatik profesyonel bir makine alabilmiştik. Makineye bir avuç kahve çekirdeği atıyordunuz ve sizin için onları öğüterek muazzam bir kahve hazırlıyordu. O günden beri kahve tüketimi, yalnızca bizim katta bulunan gece nöbetçileri arasında değil, tüm birimler içinde büyük bir artış göstermişti.

Dolaptan iki adet kahve fincanı çıkardım, makinenin altına düzgünce yerleştirdim ve üzerinde iki fincan resmi olan düğmeye bastım. Öğütücü yüksek sesle görevini yerine getirirken» kendisini

artık dışarı çıkarması için avukatına ulaşmayı bekleyen Doktor Joacbim Lichner'i düşündüm. Kızını kaçırdığına dair bir kanıta ulaşamadığımız takdirde kaçınılmaz son olacaktı. Aslında şu ana kadar avukatına ulaşamadığımız için şanslıydık.

Makine takırdayarak, öğüttüğü ve kahveye dönüştürdüğü sıvıyı, doğru şekilde konumlandırılmış fincanlara aktardı.

Elimde dumanı tüten fincanlarla ofise geri döndüğümde Menkhoff, telefon görüşmesini çoktan sonlandırmıştı.

"Eee?"

"Kahretsin. Neredeyse hiçbir iz yok. Bir kadına ait birkaç saç teli çıktı karşımıza ancak Lichner'in DNA'sıyla uyumlu herhangi bir şey bulamadık. Belki arkadaşlarına, belki de bir önceki kiracıya aitlerdir. Ama bunun dışında, içinde yaşadığı o ahır ne kadar iğrenç görünse de -dolap ve rafların üzerleri santimetrelerce kalınlıkta tozla kaplı olsa da- her yer temiz çıkmış. Sanki bir ileri büyük bir telaş içinde yerleri yalayarak temizlemiş gibi. Lichner'e ait herhangi bir dokuya neredeyse rastlayamaımşlar bile. Banyoda dahi neredeyse sıfıra yakın deri parçacığı bulunmuş. İğrenç bir durum."

Sıcak fincanların bir tanesini önüne koydum. "Bu da iki olasılığın varlığını gösteriyor: Ya evinde neredeyse hiç kalmıyormuş ya da günlerce temizlik yapmış. Görünüşe göre bir şeyler bulabileceğimiz yerleri özellikle temizlemiş."

Menkhoff kahvesinden bir yudum aldı. "Ah, Alex. Kesin beyledir, o iğrenç ahırı sen de gördün! Oradaki şeylere dokunduktan sonra hastalık kapmamam imkânsızdı. Karton bir kutunun içinde, küflenmiş yemek artıkları vardı. En az birkaç haftalık olmalıydılar. Peki, o ahşap plakanın üzerinde duran kutuya ne demeli? Tertemiz. Mümkün değil! Parmak izi yok, toz tanecikleri yok; hiçbir şey yok.

Alex, bu adam kızına ait tüm izlerin yok edilmesini sağlamış. Bunu tahmin etmek bu kadar zor olamaz, lanet olsun,"

Haklı olduğunu biliyordum ancak... "Bunun bize ne yazık ki pek bir yardımı dokunmayacak. Hiçbir hâkim, Doktor Joachim Lichner'i evini temizledi diye tutuklama kararı çıkarmaz. En azından çocuğun annesinde olmadığını kanıtlayana kadar..."

Menkhoff başını salladı ve ayağa kalktı. "Ve o iğrenç pislik bunu çok iyi biliyor." Kol saatine bir bakış attı. "Dokuz buçuk. Umarım Wolfert hızlıca bir şeyler elde eder. Hadi gel, Lichner'e gidelim. Belki gece, olanları düşünmüştür ve bizimle konuşmak ister."

"Sanmıyorum Bernd."

"Ben de sanmıyorum!" diye söylendi, "Ama bir şeyler yapmamız gerekiyor. Ve eğer ağzını açmazsa o zaman mutlaka yeniden yıkık dökük evini incelemeye gideceğiz. Belki bu sefer bize yardımcı olabilecek bir şeyler bulabiliriz."

"Pes etmiyorsun, değil mi? Tıpkı o zamanlar olduğu gibi."

Tam kapıya doğru yola koyulmuştu ki bir anda durdu ve hışımla arkasına döndü. "Ne varmış? Ne olmuş o zamanlar? Şimdi beni iyi dinle Alex: Lichner o zamanlar yasal yollarla yargılandı ve sırf acemi bir çaylak muhtemelen benden farklı düşünüyor diye de pes etmedim."

"Tek sebep gerçekten bu muydu Bemd?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Suratına baktım, kızgın olduğunu görüyordum. Belki de öfkeydi gördüğüm ve başım dönmeye başladı. Şimdi ona ne düşündüğümü söylemeli miydim? O zamanlar ne düşündüğümü ve bu düşüncelerin bana yıllarca nasıl sıkıntı verdiğini anlatmalı mıydım? Sık sık bunu yapıp yapmamak arasında gidip geliyordum... Tüm bunları

bir çözüme kavuşturmak istiyordum. Ama şu an bunu yapmam imkânsızdı. Eğer Lichner gerçekten kendi çocuğunu kaçırdıysa, bunu kanıtlamak için yalnızca birkaç saatimiz kalmıştı.

Başımı salladım. “Ah haklısın, unut gitsin, Lichner’den dibine kadar tiksindiğini hissedebiliyorum.”

“Çok doğru bir kanıya varmışsın, Alex."

Bakışlarını üzerime sabitledi. “Artık gidebilir miyiz?”

16

15 Şubat 1994

Bernd Menkhoff, ofise geldiğimde çoktan çalışma masasının başında oturuyordu, aslında oturmaktan çok yatıyordu. Ayaklarını çalışma masasının üstüne koymuş, elinde de dumanı tüten bir fincan kahve tutuyordu. Şaşkınlıkla saate baktım. Sekizi on geçiyordu, birlikte çalışmaya başladığımız bu kısa süre içerisinde ofise bu kadar erken geldiğini hiç görmemiştim.

"Günaydın. Umarım yorgunluğunuzu atabildiğiniz bir akşam geçirmişsinizdir," dedi, sesi üzgün... depresif... gibi mi çıkmıştı?

"Günaydın. Bu saatte ofise mi geldiniz? Pek *uyuyamamışsınız* gibi görünüyor."

Boş eliyle gözlerini ovdu. "Hayır, neredeyse hiç uyumadım " Ceketimi gardıroba astım ve oturdum. "Lichner'le ilgili şeyleri mi düşünüyorsunuz?"

Menkhoff çalışma masasının üzerindeki ayakkabılarını inceleyerek ayaklarım oynattı. Gözlerinin altındaki gölgeler, olduğundan daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. "Evet, o da var. Onu ve Nicole Klement" i... Garip bir ilişki."

"Hımm... Belki de kadınların etkileyici ve her şeyi organize eden birine ihtiyacı vardır. Çok kırılgan bir yapısı varmış gibi geliyor bana. Neredeyse çaresiz gibi."

Kahve fincanını masaya koyup ayaklarını indirdi. "Hayır, sanmıyorum. Adamın birtakım yöntemleri olduğunu düşünüyorum.

Siz de onunla tanıştınız, bn adamın konuşarak neler yapabildiğini tahmin edebiliyor musunuz? O bir psikiyatrisi ve kadının hangi düğmelerine basması gerektiğini çok iyi biliyor,"

Kendime tüm bunlarla nereye varmak istediğini soruyordum. “Doktor Lichner’in Julİaneyi öldürdüğüne ihtimal veriyor musunuz?”

Başını salladı. "Bunu ondan beklerim.”

"Bilmiyorum... Sırf o yaşlı kadın -birincisi aklına sonradan gelen, İkincisi de imkânsız olan- sözde bir şey gördü diye...”

Arkasını döndü ve dışarı baktı, birkaç saniyeliğine suskunluğunu korudu. "Tüm bunlara karnım artık o kadar tok ki.” Pencereyle konuşuyor gibiydi. Sesi değişmişti, alçalmış ve monotonlaşmıştı. “Lichner gibi herifler beni hasta ediyor. Kendilerini çok akıllı sanıp, bizimle alay edercesine etrafımızda dans ediyorlar. Peki, bunu neden yapıyorlar? Çünkü yapabiliyorlar. Çünkü hukuk sistemimiz kurbanları suçlulara karşı koruduğundan daha fazla suçluları polise karşı koruyor. Küçük ve masum bir çocuğun cinayetini çözüme kavuşturmak için tabanlarımız yardana kadar uğraşıyoruz ve bunun gibi pis bir herif bizimle alay ediyor. Bunu kendimize neden yapıyoruz? Akşam *geç* saatte evimiz olarak adlandırdığımız ama oraya neredeyse hiç uğrayamadığımız için aslında evimiz olmayan bir yere gitmek için... Tek başımıza televizyonun karşısında oturup, göz kapaklarımız kapanana kadar yayınlanan o saçma şeylerle beynimizi uyuşturuyoruz... Ve bu sırada da rüyamızda ölü bir çocuğun yüzünü görerek yerimizden sıçrayarak uyanmamayı diliyoruz.”

O zamanlar gözleri yaşlı şekilde pencereden dışarı bakan ortağımı henüz çok iyi tanımıyordum ama geçirdiğimiz son yirmi dört saat Başkomiser Bernd Menkhoffü çok değiştirmişti.

17

23 Temmuz 2009

Meslektaşlarımdan birine dar hücrenin kapısını açtırdığımda Doktor Lichner, şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu. Menkhoff'la birlikte aşağı kata inerken Lichner'le ilk önce tek başıma konuşmayı deneyeceğime karar vermiştik.

"Günaydın Doktor Lichner," dedim. "Rahat uyudunuz mu?"

Tahta yatağın üzerinde oturmuş, avucunun içiyle yanaklarını ovuyordu. "Evet, ama kahvaltı servisi ile misafir banyosu evlere şenlik. Ne istiyorsunuz Başkomiser?"

"Ben..."

"Sizi ortağınız mı gönderdi? O zamanlar suçu üzerime atan kendisiydi diye sizinle konuşacağıma mı inanıyor? Unutun gitsin Bay Seifert. Zamanında bu rezilliğe siz de alet oldunuz, yani siz de en az onun kadar suçlusunuz. Ayrıca artık avukatıma ulaşmak istiyorum. Bana cep telefonunuzu verin, buradaki telefonun ayarlarım değiştirdiğinize dair iddiaya girebilirim. Buna hiç şaşırmam."

Alnım deli gibi kaşınmaya başladı, şu anda Menkhoff'un yaşadığı öfkeyi çok daha iyi anlayabiliyordum. Gittikçe artan öfkemi dışarı vurabilir ve onun hakkında ne düşündüğümü söyleyebilirdim ama ona bu iyiliği yapmak istemiyordum. "Buradaki telefonda bir sorun yok. Avukatınıza ne olduğunu bilemem," dedim olabildiğince rahat görünerek. "Elimizde size karşı kullanabileceğimiz kanıtları görünce o da pek bir şey yapamayacak."

“Ne? Elinizde bam karşı kullanabileceğiniz ne gibi bir şey olabilir ki?" Eğieniyormuş gibi bir hali vardı ancak sesinde bir belirsizlik oluşmuştu.

“Biraz daha yatın, bugün öğleden sonra cezaevinin duruşma öncesi gözaltı hücresine alınacaksınız."

“Buna siz bile inanmıyorsunuz Bay Seifert. Siz hiçbir zaman...” Devamını duyamamıştım, hücrenin kapısını kilitledim, tki metre uzakta bekleyen Menkhoff bana bakarak gülümsüyordu. “Böylesi iyi. Şimdi korkudan altına yapacak.”

Başımı iki yana salladım. “Ben bundan pek emin değilim. Görünüşe göre birkaç saat sonra bizimle alay edecek.”

Arkasını döndü. “Evinde neler bulabileceğimize bir bakalım. O zamanlar da fazlasıyla kendinden emindi ama gerekli kanıtların tümünü evinde bulmuştuk."

Emniyeti terk edip Audi ye doğru yürüdüğümüz sırada Lichner’in evine ulaştığımız an itibarıyla ortağımı titizlikle gözlemlemeye karar verdim. Her ne kadar bu konu hakkında pek sesimi çıkarmasam da Bernd Menkhoff’un, tek bir vuruşta zarar veremese de yıllar içinde indirdiği düzenli darbelerle bir kayayı bile delebilecek kadar güçlü olan hafif dalgalara benzeyen yöntemlerine karşı duyduğum şüphelere karşı gelemiyordum.

“Teresa’dan haber aldın mı?” diye sorduğunda Krefelder Caddesi’ne henüz yeni sapmıştım. Başımı kısa bir anlığına kaldırıp Menkhoff a baktım. “New York’ta durumlar nasılmış?”

“Her gece Luisa yatağa girmeden önce arıyor. Saat farkına göre New York’ta öğle tatili zamanı oluyor bu. Dün onu kaçırdım ama Bayan Christ her şeyin yolunda olduğunu söyledi.”

“Ne zaman dönüyor?”

"Üç gün sonra, pazar günü."

"Ona Lichner'den bahsedecek misin?"

Hemen cevap vermedi. "Hayır. En azından telefonda değil. Neden anlatayım ki?"

Daha fazla üstelemedim. Bernd Menkhoff ile Teresa Menkhoff arasındaki evlilik ilişkisini, özel zamanlarımızda görüşmemize rağmen, sınıflandırmak zordu. Her ikisi de kızlarını çok seviyordu ve bazen onları bir arada tutan tek şeyin bu olduğu hissine kapılıyordum. İkisi de birbirine karşı iyi davranıyor, kavga etmiyorlardı. En azından üçüncü şahısların yanında durum böyleydi ancak bunca yıldır birbirlerine şefkat gösterdiklerine de hiç şahit olmamıştım. Basit bir el ele tutuşmasına bile denk gelmemiştim. Evlilikleri bana daha çok bir amaç uğruna oluşturulan bir birliği andırıyordu ancak Teresa'nın bu durumdan memnun olduğunu sanmıyordum.

Zeppelin Caddesi'ne ulaşınca Menkhoff'un önden yürümesine izin verdim ve o önümden ilerleyerek üzerine çokça kez basılmış taş basamaklardan yukarı çıkarken sırtını inceledim. Eğer Lichner'in evinde şüphelimizi suçlu gösterebilecek bir şeyler varsa, bu kez kanıtı kendim bulmayı umuyordum.

Lichner'in kızıl saçlı komşusu evinden çıkarken Menkhoff kapıyı açmakla meşguldü. Gözlemime göre üzerinde bir önceki güne ait giysiler vardı. Aniden olduğu yerde durdu ve bana baktı, yüzünden kendini pek iyi hissetmediği anlaşılıyordu. "İyi günler Bayan Ullrich," dedim. "Sizinle karşılaşmam iyi oldu, sizin kapınızı daha sonra çalacaktık. Doktor Lichner ve kızıyla ilgili aklınıza gelen başka şeyler oldu mu? Belki kızı en son ne zaman gördüğünüzü hatırlamışsın izdir?"

Kadın cevap veremeden, bir elin beni tutup yana ittiğini hissettim. Menkhoff yanımda durdu. Kadını baştan aşağı inceledi ancak bir şey söylemedi.

“Ben... benim gitmem lazım. Şu an vaktim yok.”

Menjchoff kollarını göğsünde birleştirdi, bu hareket kadının bir adım geri çekilmesine neden oldu. Ortağımdan korktuğu her halinden belliydi.

"Yani... eğer uzun sürmeyecekse... Ama dünden daha farklı bir şey bilmiyorum, yani...”

“O zaman kafanızı biraz çalıştırın,” diye gürledi Menkhoff ve kadın irkildi. “Sizden hemen şimdi bu çocuğu ilk olarak ne zaman gördüğünüzü, sonrasında kaç defa gördüğünüzü ve en son ne zaman gördüğünüzü öğrenmek istiyorum. Ve eğer cevabınız hoşuma gitmezse veya bana yalan söylediğiniz hissine kapılırsam sizi emniyete götürüp bilmek istediğim her şeyi öğrenene kadar bizzat sorguya çekerim, anlaşıldı mı?”

Kadının önce gözleri büyüdü, sonra ağzı açılıp kapandı ve sonunda dudağının kenarlan aşağı kaydı ve hıçkırmaya başladı. “Ben... gerçekten bunu istememiştim. Ama bana üç yüz avro verdi ve bu da benim için çok para demek, karşılığında da sadece bunu söylememi istedi.”

Elleriyle yüzünü kapadı, omuzları şiddetle sarsılıyordu. Menkhpff’la aynı anda kadının üzerine yürümeye başladık.

“Nedediniz?” diye sordum. “Bayan Ullrich, dinleyin...” Ellerini yavaşça aşağı indirdi. Yanakları nemliydi ve hıçkırmaya devam ediyordu. Gözlerini benden alarak Menkhoff’a çevirdi. "Şimdi tutuklanacak mıyım?”

Eğer bize hemen bütün ayrıntılarıyla bildiğiniz her şeyi anlatmazsanız, evet," dedi Menkhoff yüksek sesle, "Yani..."

Omzundaki çantayı indirdi, bir kâğıt mendil bulana kadar içini kurcaladı, sonrasında da sesli bir şekilde sümkürdü.

"O kadın, kapımın zilini çalarak yüzüme üç yüz avro uzattı. Biri sorduğunda Lichner'in, yaklaşık üç yaşındaki şu çocukla birlikte yaşadığını söylememi istedi. Ve o çocuğu birkaç gündür görmediğimi. tşte. Şimdi o üç yüz avro bitti, onunla kendime yiyecek bir şeyler ve birkaç kıyafet aldım."

"Bir kadın mı?" diye sordum ve aynı anda Menkhoff da bir şeyler söyledi. Kadın muhtemelen hiçbir şey anlayamamıştı. Ortağıma konuşması yönünde bir işaret verdim. "Bir daha," diye başladı Menkhoff. "Hangi kadın kapınızı çaldı, nasıl görünüyordu ve tam olarak ne için size para verdi?"

Beate Ullrich omuzlarını silkti. "Tam olarak nasıl göründüğünü bilmiyorum. Kocaman bir şapka takmıştı, omzuna kadar uzanan sarı saçları vardı. Ama kafasındaki galiba peruktu."

"Ve bu kadın size, polise Doktor Lichner'in burada bir çocukla oturduğunu söylemenize karşılık üç yüz avro mu verdi?" Kadın başını salladı.

"Ama Doktor Lichner burada bir çocukla birlikte yaşıyor zaten, öyle değil mi?"

.Kadın ayakkabılarına baktı ve tepki vermedi. Yanımda duran Menkhoff'un soluk alıp verişinin hızlandığını duydum. "Çocuğu var mı yok mu?" diye bağırdı kadına.

Bir süre sonra omuzlan çöktü ve başını iki yana salladı. "Sanmıyorum, henüz hiç çocuk görmedim."

"Lanet olsun, siz delirdiniz mi? Bu yüzden hapse girebileceğinizi biliyor musunuz?”

Kadın yere bakarak anlamadığım bir şey söyledi.

"Ne?” diye söylendi Menkhoff kadına.

"Ben... Şimdi doğruyu söyledim ya. özür dilerim, gerçekten,” diye cevap verdi zar zor duyabileceğimiz bir sesle.

“Özür diliyorsunuz.” Menkhoff başını sallayarak arkasına döndü ve birkaç saniye boyunca Lichner’in yaşadığı evin kapısına baktı. Ardından kol saatine bakıp yeniden adamın komşusuna döndü. “Saat on bir buçukta emniyete geleceksiniz. Oraya geldiğinizde ifadenizi raporlayacağım, ardından meslektaşlarımızdan biriyle, size parayı veren kadının mükemmel bir robot resmini elde edene kadar bir arada oturacaksınız. Eğer vaktinde gelmez ve bu kadını düzgün bir şekilde tarif etmezseniz sizi gerçekten hapse tıkacağım. Beni anladınız mı Bayan Ullrich?”

“Oraya nasıl gelebilirim ki?”

“Bu beni ilgilendirmiyor. Size söylediğim saatte orada olacaksınız, anlaşıldı mı?” Kadın sessizce başını salladı ve bu sırada gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Şimdi, kendimi kaybetmeden yok olun.” Arkasını döndü ve ben de onu takip ettim. Duygularım, gerçek bir kaçırılma olayıyla karşı karşıya olmamamızın verdiği rahatlık ile şaşkınlık arasında gidip geliyordu. “Eğer Lichner bunca zaman burada gerçekten de tek başına yaşadıysa ama diğer yandan kayıtlarda kızıyla birlikte yaşadığına dair bir bilgi yer alıyorsa... O halde şapkalı kadın bu çocuktan nasıl haberdar olabilir ki? Bu hareketiyle neyi amaçlamış olabilir ve bu kadın kim?"

“Belki de annesidir?”

Peki, bunu neden yapsın? Velayetle ilgili bir anlaşmazlık yüzünden mi?"

Doktor Lichner'in dairesindeki dar koridorda duruyorduk, arkamdan kapıyı kapadım.

"Yavaş, Alex. Henüz gerçeğin ne olduğunu bilmiyoruz. Şu Ullrich e asıl bizden sonra birinin gelip para teklif etmediğini nereden biliyoruz ki? Belki de bize şapkalı ve peruklu saçma hikâyeyi anlatması emri verilmiştir."

"Hımm... Ama bunu kim yapmış olabilir ki?"

"Mesela Lichner'e yardım etmek isteyen biri, olamaz mı? Ne bileyim, eskiden kalma bir arkadaş veya yeni bir kız arkadaş? İlk Önce şu evini bir inceleyelim. Sonra emniyete gidip yandaki kadının ağzını iyice ararız. Şu ana kadar elimizde kesin olan hiçbir şey yok." Söylediklerinde ne yazık ki haklıydı.

Evin içi tıpkı bir önceki gün gerçekleştirdiğimiz ziyaretimizdeki gibiydi. Olay yeri incelemedeki arkadaşların yaptıklarından eser yoktu. Birçok farklı yerden örnek almalarına rağmen evin içini sistematik şekilde incelemediklerinden kaynaklanıyordu bu. Bunu şimdi biz yapacaktık ve bu sırada çok dikkatli olmamız gerekiyordu çünkü elimizde hâlâ bir arama izni yoktu. Aslında şu an yaptıklarımızın hemen hepsi yasallığın smırındaydı. Lichner'in hemen yarın bir sorgu yargıcının karşısına çıkması gerekiyordu ve az evvel komşusundan öğrendiklerimizin, bir hâkimin bakış açısını bizim lehimize çevireceği söylenemezdi. Hatta aksine daha fazla ileri gitmeden, şu an itibarıyla her şeye bir son vermemiz gerekiyordu. Gerekirdi...

Menkhoff, konuyu öyle öfke dolu bir kararlılıkla ele alıyordu ki bu kararlılığı, az evvel duyduklarının onu sakinleştirmek yerine daha çok motive ettiğine beni de inandırıyordu. Büyük bir titizlikle

ilerliyor ve evin her bir noktasını detaylı bir şekilde inceliyordu. Hatta bu sabah hastalığa yakalanmasına neden olacağını söylediği eşyalara da dokunmak ve onları yerinden kaldırmak zorunda kalıyordu. Ben oturma odası olarak adlandırmak zorunda kaldığımız yerde mobilyaların altında ve üstünde kanıt ararken, o her an yıkılacakmış gibi görünen duvar rafıyla ilgileniyordu. Menkhoff bir şeyleri yerinden oynattığı an, tıpkı kendisine saldırmakta olan avcısını korkutmak isteyen bir mürekkepbalığı gibi, her eşyadan bir toz bulutu fışkırıyordu. Bu yaptığımızı sonrasında rötuşlama şansımız yoktu ancak çaresiz kaldığımız takdirde suçu olay yeri inceleme ekibinin üzerine atabilirdik.

Bulduğumuz şeylerin birçoğu iğrençti ve araştırma süremiz uzadıkça, bir insanın bu şekilde nasıl yaşayabildiğini daha zor anlar hale geliyordum. Mutfak, içinde pis bir lavabodan, hasarlı bir buzdolabından ve üzerinde iki gözlü elektrikli bir ocağın yer aldığı alçak, beyaz sunta bir tezgâhtan ibaret, küçücük bir odaydı. Dolabın üst kenarları kabarmıştı, etrafını sarmalayan sanmsı destek takozunun büyük bir kısmı kalkmış, santimetrelerce aşağı sarkıyordu. Her iki dolap kapağını da açtım. Zor açılıyorlardı ve açılırken de korkunç bir ses çıkarıyorlardı. Muhtemelen yıllar yıllar önce içinde yemek pişirilmiş olan iki tencerenin ve içinde ne olduğunu anlayamadığım kırıntı tanelerinden başka bir şey olmayan solgun bir karton kutunun dışında hiçbir şey yoktu.

En kötüsü banyoydu. Klozet kapağını açıp içine bakmaya cesaret etmemle birlikte konu benim için o anda kapanmıştı. Koşarcasına tuvaletten çıktığım sırada Menkhoff'un bana attığı anlamsız bakışa karşılık, "Eğer buranın da araştırılmasını istiyorsan, lütfen, sakın durma. Hiçbir güç beni oraya sokamaz," dedim.

Ardından yeni boyanmış odayla ilgilenmeye karar verdim. Bu odanın içinde büyük bir titizlikle çalışılmıştı: San duvar kâğıdının, tavanın beyazıyla buluştuğu noktada dümdüz bir çizgi oluşturulmuştu. Hiçbir köşesinden boya taşmıyordu. Süpürgelikler yeni gibi görünüyordu, duvarların köşelerine denk düşen açılar büyük bir özenle kesilmişti, her biri bir diğeriyle uyum içindeydi. Duvarın tam ortasında -kapının hemen karşı kısmında- yaklaşık otuz santim yüksekliğinde, dar bir kapak vardı; muhtemelen şöminenin haznesiydi bu. Bu kapağın kenarlan da kapağın kendisi gibi tertemiz bir şekilde boyanmış ve boya taşırılmamıştı. Odanın içindeki her şey yenilenmiş gibi görünüyordu. Geriye, eskiden kalma hiçbir şey kalmamıştı. Sanki biri bilinçli olarak en küçük ayrıntıyı bile yok etmek istemiş gibiydi.

"Alex, buraya gelsene!"

Yıllar geçtikçe Menkhoff'un sesindeki renkleri ayırt etmeyi öğrenmiştim. Kızgın ve alaycı, olgusal ve hatta mizahi olanına bile sahipti. Şu anda bana sesleniş biçimindeki ses tonu zafer anlamını taşıyordu. Bu da tek bir anlama gelebilirdi: Ortağım bir şey bulmuştu.

18

15 Şubat 1994 >

On bir buçuğa doğru bekçi arayarak, yanında Nicole Klement adında bir kadının durduğunu ve Başkomiser Menkhoff'la görüşmek istediğini söyledi. Bekçinin yanına gidip kendisini karşılamak ve üçüncü kata çıkarmak üzere yola koyulacaktım ki Menkhoff ayağa fırlayarak, "Siz bırakın Bay Seifert, ben hallederim. Sabah sabah jimnastik yapmak bana da iyi gelecektir," dedi.

Nicole Klement o sabah saçlarını tepede toplamıştı, üzerinde siyah bir kot pantolonla kırmızı, kapitone bir ceket vardı; ceketinin altından beyaz, boğazlı bir kazak görünüyordu. Kazağın boğazı, çenesine kadar uzanıyordu. Gözleri, bir önceki gün kadar üzgün baksa da muhteşem görünüyorlardı. Güldüğünde nasıl göründüğünün hayalini kurdum. Acaba Doktor Lichner onu gülerken hiç görmüş müydü?

Menkhoff un isteği üzerine, üzerindeki kalın ceketi çıkardı. Menkhoff ceketi alarak gardırobumuzda asacak boş bir askı buldu. Saçlarının bazı kısımları dağılmış, soyut bir sanatçının siyah bir kalemle beyaz bir kâğıdın üzerine gelişigüzel çizdiği, ince çizgiler halinde omuzlarına düşmüştü. "Size kahve ikram edebilir miyim? " diye sorduğum soruya başını teşekkür edercesine sallayarak olumlu bir cevap verdi.

Mutfaktan geri döndüğümde onu Menkhoff'un çalışma masasının önünde oturmuş, ortağımın kendisine emniyet müdürlüğünün nasıl işlediğini ve diğer meslektaşlarımızın nerelerde nasıl çalıştığını anlatmasını dinlerken buldum. Kadının bu konuyu merak ettiğinden şüpheliydim. Fincanı önüne bıraktım ve ardından kendi çalışma masamın başına geçip oturdum. Böylece kadını profilden görebiliyordum.

"Evet, Bayan Klement, sizi bize getiren şey nedir? Bize yardımcı olabilecek başka bir şey mi geldi aklınıza?" Sözleri kulağa cesaret verici geliyordu, içindekileri dışa vurmasını ister gibiydi. Bernd Menkhoff'un keyfi yerindeydi.

"Hayır, yani... aslında evet, ama aklıma yeni bir şey gelmedi. Sadece... bazen kafam biraz karışık olabiliyor ve olayları unutabiliyorum. Ve... sanırım dün çok heyecanlıydım ve o akşam neler olduğunu unuttum."

"Size sorduğum o cuma akşamıyla ilgili mi?"

Ürkekçe başını salladı ve bu sırada yüzünü acı dolu bir ifadeyle buruşturdu. Menkhoff bana hızlı bir bakış attı.

"Evet. Her şey yeniden aklıma geldi. Şimdi. Joachim o gece saat yediyi yirmi geçe eve geri döndü. Elinde İlci büyük poşet vardı. Birinin içinde iki kot pantolon ve bir tişört vardı. Rengi maviydi. Diğerinin içi yiyeceklerle doluydu."

"Bayan Klement." Kadın başını bana doğru çevirdi. Ortağımla yeniden bakıştık. "Size ne oldu, Bayan Klement?"

Menkhoff ayağa kalkarak masasının etrafından dolandı. "Yaralandınız mı?"

"Hayır, hayır, bir şey yok. Sadece çarptım."

Menkhoff kadının yanına ulaşmıştı ve dikkatlice elini uzattı. "Bakabilir miyim?" Kadın kaçarcasına bir hamlede bulundu. "Hayır, lütfen. Gerçekten bir şey yok."

"öyleyse kısaca bakmam da sorun olmaz." Kadın hareket etmeyip, korku dolu gözlerle ortağıma bakınca Menkhoff da etkili bir ses tonuyla, "Lütfen," diye ekledi.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülerek yanağından çenesine kadar aktı. Menkhoff bir kez daha dikkatlice, "Lütfen, Bayan Klement, bakmama izin verin," dedi. Kadın sonunda pes etti. Sanki bir anda çökmüş gibiydi. Omuzları çökmüş bir şekilde orada öylece otururken sağ kolunu kaldırarak parmağını dikkatlice kazağının boğaz kısmı ile boynunun arasına geçirdi. Yavaşça kumaşı aşağı çekti ve boynundaki koyu mavi çürüğü görmemize izin verdi. Ben yalnızca boynunun bir tarafını görebiliyordum ancak diğer tarafında da buna benzer bir lekeye sahip olduğuna, cüzdanımdaki tüm parayı ortaya koyarak iddiaya girebilirdim. Bu gibi lekeler, meslek eğitimim sırasında gördüğüm resimlerden oldukça tanıdıktı. Adli tıp. Bunlar boğazlama izleriydi; kendimden çok emindim.

19

23 Temmuz 2009

Evin tek temiz odasını terk ederek ortağımı bir tahta yatak ve bir sandıkla donatılmış, Lichner'in yatak odası olduğu anlaşılan, küçücük bir odanın içinde buldum. Odanın dört bir tarafına saçılmış her türlü giysi parçasına rastlayacağımı düşünerek yanılmıştım. Bütün evi saran küf kokusunun bu odadan kaynaklandığı belliydi; olabildiğince az nefes almaya çalıştım.

Menkhoff kapağı açık duran sandığın başına çömelmişti, hemen yanında, yerde bir yığın kâğıt üst üste duruyordu. Beni görünce elinde tuttuğu kâğıtlardan birini havada sallamaya başladı. Diğer elinin baş ve işaret parmağının arasında, bana doğru uzattığı bir anahtar tutuyordu. "Biliyordum," dedi ve yüzü, sesinin bana çoktan ele verdiği şeyi yansıtıyordu. "Bu adam her yönüyle bizi kandırıyor. Baksana şuna." Elinde tuttuğu kâğıdı aldım. Buradan yaklaşık on kilometre uzaklıktaki Kohlscheid, Haus-Heyden-Caddesinde yer alan bir evin kira sözleşmesiydi bu. Sözleşme Doktor Joachim Lichner adına düzenlenmişti, evin büyüklüğü doksan iki metrekare olarak belirtilmişti, kira bedeli altı yüz doksan avro, sözleşme imza tarihi 01.07.2007, sözleşme süresiyse üç yıldı.

"Peki, Alex, şimdi ne diyeceksin? Bay Lichner'in sözde henüz bir işi yok ama başka bir evi daha var."

Bakışlarımı kâğıttan başka yöne çevirdim. "Neyse, sürekli kendime bir insanın böyle bir ahırda nasıl yaşayabildiğini sorup

duruyordum. En azından bu," kira sözleşmesini işaret ettim, "soruma bir açıklama getiriyor olabilir. Belki de burada hiç yaşamamıştır."

"Ben de böyle düşünüyorum. Ama bu yıkık dökük yeri o zaman niçin kiraladı? Ve ne zaman? Kayıtlara göre, kızı doğduğunda bile burada yaşıyormuş, bu durumda bu eve de sözleşme üzerinde yazan tarihten beri sahip olmalı. Sana söyleyeyim Alex, bu pislik uzun süredir kafasında kurguladığı sinsi oyunlarından birini oynuyor."

"Ben henüz tüm bunlara bir anlam veremiyorum," diye itiraf ettim. "Peki, birinin nüfus kayıtlarını manipüle etmiş olma ihtimali nedir? Gerçi bu, iki evin açıklamasını yapmaya yetmez ama en azından..."

"Tamam, Alex," diyerek Menkhoff sözümü kesti, "Demek sen hâlâ bu adamın suçsuzluğunu kanıtlayacak bir şeyler arıyorsun. Bunu neden yapmak istediğini anlayamıyorum, ama buyur. Benim önerim birazdan hastaneye gitmek. Eğer Lichner'in kızı orada doğduysa, konuyla ilgili resmî evrakların olması gerekir. Ardından da Kohlscheid'daki ikinci evine bakarız, anlaştık mı?"

"Ancak acele etmeliyiz, Biermann'ın onu kayda değer kanıtlar olmadan daha fazla tutmaya devam edeceğini sanmıyorum."

Menkhoff başını salladı ve bütün bu süre boyunca elinde tuttuğu anahtarı pantolonun cebine koydu. "Bunun dışında her yere baktın mı?"

"Evet, buradan çıktığımızda sevinçten havalara uçacağım."

Karton kutuyu işaret etti. "Kutunun içindeki diğer şeylere de bakacağım. Ardından buradan çekip gideceğiz."

Elimde hâlâ kira sözleşmesini tutuyordum ve sözleşmeyi daha dikkatli bir şekilde incelemeye başladım. Menkhoff kısa bir süre

sonra adlandırması zor bir ses çıkardığından incelemeye uzun bir süre devam edemedim.

Bir fotoğraf albümü bulmuştu, açık duran her iki sayfasına da ikişer fotoğraf yapıştırılmıştı. Sol taraftaki fotoğrafların her İkisi de, arka plandan anlaşılacağı üzere, kesinlikle hapishanede çekilmişti. Her iki fotoğrafın da aynı hücrede çekildiği bariz şekilde anlaşılıyordu. Üst taraftaki fotoğrafta Joachim Lichner yer alıyordu. Üzerinde bir kot pantolon ile beyaz bir tişört vardı, kameraya ciddi bir ifadeyle bakıyor olsa da iki elinin başparmağını havaya kaldırmıştı. Fotoğrafın hemen altında, */• *Lichner, 04.03,2006 - çok sürmeyecek"* yazıyordu.

İkinci fotoğraftaki adamın gözlerinin içi bile gülüyordu. Psikiyatristten birkaç yaş daha küçük olmalıydı ancak ondan en az on beş kilo daha ağırdı, Saçları koyuydu, aynı şekilde kot pantolon giymişti, üzerindeyse kılsız göğsünü açıkta bırakan siyah bir gömlek vardı. Fotoğrafın altında, "Af. *Diesch, 04.03.2006 - başardım! Çıkıyorum!"* yazıyordu.

Albümün diğer sayfasına baktım ve ancak o sırada Menkhoffün neden hâlâ hayretler içinde sessizce oturup aynı yere bakmakta olduğunu anlayabildim.

Bu sayfada yer alan her iki fotoğrafta da Lichner aynı kadınla görüntülenin işti. Bu sayfadaki fotoğrafların da altında yazılar yer alıyordu. Fakat bunları pek önemsemedim çünkü yazılan okumadan da iki şeyi anlamak mümkündü: Fotoğraflar fazla eskiye ait değildi ve Joachim Lichner'in kolunu her iki fotoğrafta da omzuna attığı kişi, kameraya üzgün bir ifadeyle bakan kadın, Nicole Klement'ıi.

20

15 Şubat 1994

“Lanet olsun,” diye bağırdı Menkhoff. "Bu nasıl oldu?”

Nicole Klement cevap vermedi, ince ince süzülen gözyaşları düzensiz ıslak izlere dönüşürken yalnızca başını sallıyordu.

Onlara doğru yürüyerek Menkhoffun yanında durdum. Tahmin ettiğim gibi boynunun diğer tarafında da benzer bir koyu leke vardı. Kazağının boğaz kısmını yeniden havaya kaldırarak başını öne eğdi. İkimizin de kadına, hayvanat bahçesinde bir hayvanı izler gibi baktığımızın farkına vardım. Yeniden kendi yerime döndüm.

“Bunu... o mu yaptı?" diye sordu Menkhoff dikkatlice.

Hızla başını kaldırdı ve yeniden yüzünü ekşitti. “Hayır!” Çok hızlı ve çok kesin bir cevap vermişti. “Çarptım.”

Menkhoff derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı, ardından benim masamın önünde duran sandalyeyi çekerek kadının yanına oturdu. “Bayan Klement, böyle bir şeyi ilk defa görmüyorum ve bunun ne olduğunu biliyorum. Ancak tek sorun, siz boynunuzu çarptığınızı iddia ettiğiniz sürece bir şey yapamıyor oluşumuz.” Kadın suskunluğunu korudu. “Bu sayede kurtulmasını gerçekten istiyor musunuz?”

Başını yeniden önüne eğdi. “Gerçekten sadece çarptım.” O kadar alçak sesle konuşuyordu ki kadını anlamakta zorluk çekiyordum. Menkhoff bana baktı, yüz ifadesinden bastırmaya çalıştığı Öfkesini ve kadına karşı sakinliğini koruma çabalarını görebiliyordum.

Bayan Klement, böyle bir şey ilk defa mı oldu? Yoksa stk sık bu tarz şeylerle karşılaşıyor musunuz?" Bilinçli olarak genel ifadeler kullanıyor, *boğazlamak* veya *vurmak* gibi kelimelerden kaçınıyordum. Dikkatlice başını kaldırdı ve bütün bedeniyle bana doğru döndü. "Evet, oldu... Daha önce de çarptığım oldu. Birkaç kez"

"Peki, ne zaman?.."

"Gitmem gerekiyor," diye sözümü kesti ve ayağa kalktı. "Size sadece cuma akşamını hatırladığımı söylemek için gelmiştim. Her şey Jo... Doktor Lichner'in size anlattığı gibiydi. Ceketimi alabilir miyim lütfen?"

Menkhoff ayağa kalktı. "Bayan Klement, eğer..."

Gardıroba gitti ve ceketini kendi aldı. Ceketi üzerine giyemeyip kolana attı. Bize doğru dönmeden, "Görüşmek üzere," dedi ve ofisi terk etti. Menkhoff büyük bir gürültüyle yumruğunu masaya vurup irkilerek kendime gelmemi sağlayana kadar gözlerimi kadının çıktığı kapıdan ayıramamıştım. "Bu benim son davam olsa bile bu hayvanı mutlaka hapse tıktıracağım." Yüzü öfke doluydu. "Hangi yolla olursa olsun."

Bayan Klement ofisimizi terk ettikten yaklaşık yarım saat sonra Menkhoff'un cep telefonu çaldı. Telefona cevap verdi, karşı tarafı dinledi ve birkaç kez "evet" "tamam" ve "peki" dedikten sonra telefonu kapadı. Beklenti dolu bakışlarıma aldırmadı. "Benim gitmem gerekiyor, işim biraz uzayabilir."

"Birazdan yemek yiyecektik hani?"

"Yetişemem, siz yalnız gidin. Henüz ne zaman döneceğimi bilemiyorum. Bu..," Tam kapıdan çıkıyordu ki derin bir iç çekerek geri geldi. "Peki, tamam. Az önce arayan Nicole Klement'ti." Bu beni neden şaşırtmamıştı acaba? "Sesi epey çaresiz geliyordu ve benimle yeniden görüşmek istediğini söyledi. Ancak benimle

yalnız görüşmek istiyor. Belki de fikrini değiştirmiş ve herifin ona şiddet uyguladığını itiraf etme kararı almıştır. Böyle olmasını umuyorum. Belki de başka şeyler de biliyordur; belki de az evvel itiraf etmeye cesaret edememiştir. Neden bilmiyorum ama size de bir şey söylemememi rica etti. Sonuç olarak birazdan onunla buluşacağım. Steineıbrück'teki raporları ve tanık ifadelerini yeniden inceleyin lütfen, en ince detayları bile inceleyin. Ve... eğer bir şey bulamazsanız, yeni baştan başlayın." Bu sözlerle Başkomiser Menkhoff ofisi terk etti.

21

23 Temmuz 2009

Gözlerimi uzun bir süre porselen gibi cildi olan bu kadının melankolik yüzünden alamadım» fotoğrafı görür görmez beynimin üretmeye başladığı düşünceleri düzene sokmam ise biraz önceki deneyimimden çok daha uzun sürdü. Fotoğrafların altındaki yazıları okumaya başladım. Her iki fotoğrafın altında da aynı şey yazıyordu:

Eynatten, 07.08.2007 - Kulübede!

Elimi, olduğu yerde donakalmış gibi görünen ortağımın omzuna koydum ve yere çökerek yanma oturdum. Hareketlerim üzerindeki uyuşmayı etkisiz hale getiriyor gibiydi, inanılmaz yavaş hareketlerle bana döndü ve sessizce yüzüme baktı. Diz çökmüş bir şekilde durduğu pozisyondan doğruldu ve kendini bir anda yere bıraktı.

Ağustos 2007... "En son ondan ne zaman haber almıştın?" diye sordum ve kendimi kilisede fazlasıyla yüksek sesle konuşmuş gibi hissettim.

"2000 yılının başında. Teres ayla... kısa bir süre önce... ben,.

Sırtını tahta yatağa yasladı, ayaklarını hafifçe kendine doğru çekti ve kollarını dizlerinin üzerine bıraktı. Ardından gözlerini kapadı, Ben de aynı şekilde geriye yaslandım. Kafamın içi öylesine dağınıktı ki gereken bilgiyi bulabilmek için kendimi karmakarışık ürünlerin dizili olduğu bir raftan, üzerinde *Nicole ve Bernd*

yazan kutuyu çekip çıkarmaya çalışan bir market müşterisi gibi hissediyordum.

Lichner'in mahkûmiyetini izleyen ilk haftalarda Bernd Menkhoff tuhaf bir değişime uğramıştı. Tecrübeli bir memurun böyle bir olaya karşı gösterdiği duygusallığa şaşırmıştım çünkü kafamda oluşturduğum resme göre ortağımın bu mutlu haline sadece tek bir şeyin neden olabileceğinden inanılmaz derecede emindim; Doktor Joachim Lichner'in cezaya çarptırılması. Daha sonraları, suçlu bulunmasının da mutluluğuna katkı sağladığından emin oldum ancak bu neşesinin esas nedenini üç ay sonra öğrenebildim.

Genelde McDonald's ın arabalara servis yaptığı restoranlarında bir şeyler atıştırırdık ama bana bu hikâyeyi anlattığında nadiren gerçekleştirdiğimiz akşam yemeklerinden birindeydik. Bu yemek teklifini bir cuma akşamı, mesai bitiminden hemen sonra yapmış ve bana bunun özel bir anlam taşımadığım, mesai arkadaşları olarak resmî iş saatlerinin dışında da birlikte bir şeyler yapabileceğimizi anlatmaya çalışmıştı. İtiraf ediyorum: En başından beri ona inanmamıştım. Başlangıçlarımızı yediğimiz sırada konuşmaya başladı, bunları duymayı hiç beklemiyordum: "Bay Seifert..." İşaret parmağıyla masa örtüsünün üzerinde, benim göremediğim bir şeyi itip duruyordu. "Lafı fazla uzatmak istemiyorum. İnanılmaz bir kadına âşık oldum, o da beni seviyor. İkimiz de bu konuda oldukça ciddiyiz."

Şaşkındım ancak bakışlarından anladığım kadarıyla onun beklediği kadar şaşırmamıştın.

"Eee, bu... harika," diyerek karşılık verirken biraz tereddüt ettim.

"Siz... Bay Seifert, siz bu kadını tanıyorsunuz, işe bu yüzden... Kadının adı Nicole Klement."

Bnna, sanki yüzümden ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Bunu başaramıyor olmasını umut ettim. "İkimizin de niyeti bu değildi, ama... işte, şimdi en azından haberiniz var Peki, şu an üzerinde çalıştığımız ve bir ağır yaralının olduğu davada nasıl ilerleyeceğiz? Bir şeyler düşündünüz mü?"

Ortağımın bu sözlerini duyduğum andan itibaren midemde tuhaf bir his oluşmasına rağmen, Menkhoff'un bu itirafının beni neden huzursuz ettiğini ancak eve varınca geçtiğimiz ayları, Juhane Körprich'in katilini ve yürüttüğümüz soruşturmayı boylu boyunca tekrar gözden geçirince fark edebilmiştim.

Bernd Menkhoff bana o akşam, Aachen'm şehir merkezine yakın, orta sınıf bir restoranda omzuma uzun süre taşımak zorunda kalacağım bir yük yerleştirmişti. Yıllar geçtikçe hafifleyen bu yükün asıl ağırlığını, bu iğrenç ve pis evin yeni temizlenmiş zemininde yeniden hatırlamıştım.

Yanımda oturan Menkhoff hareket ederek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Hapisten çıktıktan sonra onunla yeniden buluşmuş. Ben... bunu anlayamıyorum. Bana, onu bir daha asla görmek istemediğini söylemişti."

"Üzerinden kaç sene geçti Bernd," dedim dikkatlice. "Onca zamandan sonra en ağır duygular bile siliniyor. Muhtemelen onu aramış ve o da..."

"Bu saçmalık da ne oluyor Alex? Zamanında ona nasıl davrandığını biliyorsun. Bunu unutabileceğin i mi sanıyorsun? Özellikle de o?"

"Hımm... Ve Eynatten köyü... Sence kulübe ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Hafta sonu kaçamağı yaptıkları bir ev belki de. İlgilenmiyorum da."

“Şu an nerede oturduğunu biliyor musun?”

“Hayır.” Uyluklarına koyduğu albümü kaldırdı ve fotoğraflardan iki tanesini çıkardı. M. Diesch’in hücrede çekilen fotoğrafı ile melankolik bir ifadesi olan Nicole Klement’in yer aldığı fotoğraflardan birini çıkarmıştı. Ayağa kalktı ve fotoğrafları arka cebine koyarak, “Hadi gidelim,” dedi.

Beş dakika sonra arabada oturmuş, Aachen Hastanesi’ne doğru ilerliyorduk. Soruşturmada hâlâ İlerleme kaydedememiştik. Şu ana kadar bildiğimiz hiçbir şey birbirine bağlanmıyordu, her şey birbiriyle alakasız bir şekilde havada asılı gibiydi. Şimdi bir de Nicole Klement çıkmıştı. Menkhoff zaten Lichner’in suçsuzluğunu kanıtlayabilecek hiçbir tartışmaya açık değildi, bu fotoğraflar işi daha da zorlaştırıyordu. Keşke onu... Bilinçli bir şekilde konuyu Nicole Klement’ten uzaklaştırmak isteyen Menkhoff’a karşı düşüncelerimi sesli dile getirmeye karar verdim ve “Annesi...” dedim.

“Ne?” diye sordu Menkhoff.

“Annesine ne olmuş? İki ev konusuna odaklanınca çocuğun annesini geri plana attık. Belki de çocuk dünyaya gelmeden önce ayrılmışlardır ve Lichner evin birini çocuk ve annesi, diğerini de kendisi için tutmuştur. Eğer kadın gerçekten PolonyalIysa... Hele bir de işi yoksa?.. Oturma izni yoksa?.. Daha birçok mantıklı açıklaması olabilir bu durumun.”

Bir süre söylediklerime karşılık vermedi, ben de onu sakince düşünebilmesi için rahat bıraktım. Ardından aniden, "Alex?"dedi.

“Evet?”

“Artık neye inanacağımı bilmiyorum.”

22

15 Şubat 1994

Bir kez daha mahalle sakinlerinin ifadelerini incelemeye karar verdim. Marlies Bertels, 81 yaşında: ... *Hayır, benim penceremden oyun parkı görünmüyor. Çalılıklar parkı kapatıyor.*

Menkhoff la birlikte bir gün önce kendisine Doktor Lichner'i kaç defa gördüğünü sorduğumuzda, *onu oyun parkının çevresinde üç kez gördüm,* demişti. Oyun parkının çevresinde mi? Aldığım notların üzerinden bir kez daha geçtim. Hayır, kadın gerçekten de hiçbir zaman *oyun parkında* olanları gördüğünü söylememiş. Kadının bunu söylediğini düşünen bizdik. Halbuki kadın, oyun parkında değil, oyun parkının *çevresinde,* demişti.

Ona haksızlık etmiştik. Bu da tabii ki Lichner'den daha fazla şüphelenmemize neden olmuştu. Geriye yalnızca bu önemli bilgiyi neden soruşturmadan iki hafta sonra açıkladığı sorusu kalıyordu. Gerçekte neyi görmüş, neyi görmemişti?

Komşular! Yakınında oturan komşuları Marlies Bertels hakkında bir şeyler söyleyebilecek durumda olmalıydılar. Kısa bir an düşündüm, ayağa kalktım ve ceketimi almaya gittim.

23

23 Temmuz 2009

Aachen Hastanesi ne, çoğu görev icabı olmak üzere, yolum defalarca düşmüştü ve buraya geliş sebebim de genelde ya bir yaralanma olayına karışmış kişilerle görüşmek ya da -neyse ki bu pek sık yaşanmamıştı- bir cinayet kurbanını görmek olurdu. Fütüristik bir görünümü olan bu devasa binayı ne zaman görsem, farklı kalınlıklarda ve açıkça görülecek şekilde yerleştirilmiş olan besleme borularını, ızgaraları ve kafesleri planlayan mimarın kafasından neler geçtiğini merak etmişimdir. Bu kendine özgü tasarımm *modern teknik* olarak adlandırılıyor oluşunu bilmek de durumu pek iyileştirmiyordu.

Şanslıydık, ana girişin yakınında boş bir park yeri buldum. Danışmadan bilgi edindikten sonra zemin ve duvarlarda yeşil, gümüş ve sarı renginin tonlarının kullanıldığı ve muhtemelen dış cepheyle uyum sağlasın diye tavanlarından ısıtma ve havalandırma borularının geçirildiği koridorda ilerlemeye başladık. Sonrasında kapışma kalın bir şekilde *B3* yazılmış bir asansörle beşinci kata çıktık ve *6. Koridor* olarak adlandırılan bölüme geçtik. Burası kadın hastalıkları ve doğum kliniği olarak kullanılıyordu. Yüksek teknolojiyle donatılmış bir şehrin içinde küçük bir seyahate çıkmış gibiydik.

Bölüm hemşiresi fazla dikkat çekmeyen, otuzlu yaşların ortasında bir kadındı. Yeşil önlüğünün üzerindeki isimlikte *Gabi* yazıyordu. Gabi'ye kimliklerimizi gösterdik ve yaklaşık on dakika

sonra bilgisayardaki kayıtlarda ismi Sarah Lichner olan geçen bir kızın doğum belgesi elimize ulaştı. Babası: Doktor Joachim Lichner, Alman, nüfusa kayıtlı olduğu yer Zeppelin Caddesi, Aachen; annesi: Zofia Kaminska, PolonyalI, nüfusa kayıtlı olduğu yer aynı şekilde Zeppelin Caddesi. Kız doğduğunda 3640 gram ağırlığında, 51 santim boyundaymış; ebenin adı: Anna Gerling; jinekologun ismi: Doktor Richard Bartholome. Üzerindeki notlara göre doğum belgesi 19 Haziran 2007 Salı günü bir kurye aracılığıyla Aachen Nüfus Memurluğuna iletilmiş.

"Şimdi inandın mı?" diye sordu Menkhoff.

Bir kez daha belgeye göz attım: "Söyler misiniz Bayan Gabi, şu Doktor Bartholome hâlâ burada mı çalışıyor?"

Hemşire alnını kırıştırdı. "Kim?"

"Doktor Bartholome. Doğumu gerçekleştiren doktor."

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı ve doğum belgesini eline aldı. "Bunu... bilmiyorum, bu isimde bir doktor tanımıyorum."

"Belki de artık burada çalışmıyordur," diye lafa girdi Menkhoff. "Ya da refakatçi doktordu?" Enerji dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır, olamaz, Ben dokuz yıldır bu bölümdeyim ve o dönemde burada çalışan bütün doktorları tanıyorum. Refakatçileri bile. Aralarında Doktor Bartholome isminde biri yoktu, olsa bilirdim. Anlamıyorum, nasıl oluyor da... hımmm. Belgeyi çalışma masasının üzerine bıraktı ve tekerlekli sandalyenin üzerine oturdu. Ciddi bir yüz ifadesiyle, parmaklarını klavyenin üzerinde gezdiren Gabiyi inceleyen Menkhoffa baktım.

Kısa süre içinde, "Hayır, çok eminim," dedi hemşire. "Burada Doktor Bartholome isminde bir doktor yok ve geçtiğimiz yıllarda da olmamış. Ve... bir saniye..." Parmaklarını yeniden klavyenin

üzerinde dolaştırdı, Arada bir kendi kendine, neredeyse anlaşılması zor bir yükseklikte, "Tuhaf," diye mırıldanıyordu,

"Tuhaf olan nedir?" diye sordu Menkhoff.

Bir bana, bir Menkhoff'a baktıktan sonra belgeyi gösterdi. "Burada ebenin Anna Gerling olduğu yazıyor."

"Eee, ne olmuş?.."

"Yani... burada o isme sahip bir ebe de yok."

"Ne?" Menkhoff hızlı bir hareketle doğum belgesini kavradı. "Peki bu kim? Susanne Trumpp? Böyle biri de mi yok?"

"Hayır, o var," diye karşılık verdi hemşire. "Susanne bu istasyonun bakıcısı. Görünüşe göre bu doğumda bizzat bulunmuş ve sonrasında doğumla ilgili bilgilerin girişini yaparak belgenin çıktısını almış. Menkhoff elindeki kâğıdı masaya bıraktı. "Eh, en azından aralarında hayalet olmayan biri varmış."

"Evet, o..

"Peki, Bayan Trumpp şimdi nerede? Bugün çalışıyor mu yoksa izinli mi?"

"Sanırım bugün gececi. Bir saniye..." Çalışma masasının yanındaki duvarda asılı duran listeye baktı. "Evet, Susanne saat bir buçuk gibi gelecek."

Üç sütundan oluşan liste üzerinde hızlıca göz gezdirdim. İlk sırada tarihler yer alıyordu. İkinci sıra muhtemelen sabah, öğlen ve gece anlamına gelen S, ö ve G harfleri için ayrılmıştı ve hemen yanındaki sütuna da isimler yazılmıştı. İsimlerden birine takılı kaldım ve içimde aşırı yüksek bir heyecanın oluşmaya başladığını hissettim. Yanılmadığımdan emin olmak için listeye yaklaştım. Yanılmamıştım. "Bernd, şuna bir baksana." Parmağımla ismin yazılı

olduğu yeri gösterdim. Gözlerini kırpıştırarak okudu ve ardından söylediklerimi anlamamış gibi bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"İşte, orada yazan isme baksana. Sana bir şey ifade etmiyor mu?" Yeniden listeye baktı.

"Markus Diesch yazıyor. Ne olmuş yani?"

Bu ismi hatırlamadığına inanmak istemiyordum. "Fotoğrafları bir düşünsene." Heyecanıma engel olmakta zorlanıyordum. "Az evvel cebine koyduğun fotoğrafları. Diesch ismi sana bir şey ifade etmiyor mu? Fotoğraf albümü... *M. Diesch - Başardım - özgürüm.* Hadi ama."

Sonunda anlamaya başlamıştı. Gözleri büyümeye başladı ve alelacele Lichner'in albümünden aldığı fotoğrafları arka cebinden çıkardı, her ikisine de baktı ve birini ayırıp hemşireye gösterdi. "Bu adam şu nöbet listesinde ismi yazan Markus Diesch mi?"

Fotoğrafı gören hemşirenin yüz ifadesi değişti. "Evet... Şu an biraz daha zayıf ama, evet o, Markus. Nereden?.."

"Bu adam ne zamandır burada çalışıyor?" diye lafım böldüm.

"Ne zaman... Bir saniye bekleyin... Yaklaşık İlci buçuk yıldır."

"Peki, öncesinde ne yapıyormuş?" diye sordu Menkhoff. "Bir fikriniz var mı?"

"Bildiğim kadarıyla bundan önce Koblenz'deki bir hastane-deymiş. Ama neden Markus'Ia ilgileniyorsunuz ki? Ve fotoğrafına nasıl ulaştınız? Yoksa... başı belada mı?"

"Bunu zaman gösterecek. Adresine ihtiyacımız var."

Tereddüt etti. "Kusura bakmayın ama meslektaşlarımdan bi-rinin adresini size verebilir miyim, bilemiyorum."

"Verebilirsiniz," diyerek güven teşkil etmeye çalıştım. "Az evvel, belgede yer alan isimlerden iki tanesinin yanlış olduğunu bizzat

siz söylediniz. Bir çocuk kaçırma vakası üzerinde çalışıyoruz ve bu doğum karnesi olayı çözmemiz için fazlasıyla işimize yarayabilir. Bu sebeple bize lütfen Markus Diesch ile bu kaydın girişini yapan hemşirenin adresini verin."

"Çocuk kaçırma vakası mı?" diye tekrarladı. "Ah, inanmıyorum. Susanne ve Markus'un bu olayla bir bağlantısı mı var? Ama..."

"Lütfen bize artık adresleri verir misiniz?"

Başıyla onayladı ve bilgisayarın başına oturdu. Bir dakika içerisinde her iki adrese de ulaşmıştık. Susanne Trumpp, Aachen in şehir merkezinde oturuyor, Markus Diesch ise Richterich'te yaşıyordu. Burası Joachim Lichner'in ikinci evinin yer aldığı Kohlscheid'a uzak sayılmazdı. Adresleri yazdığı kâğıdı aldım. "Bu kızın burada dünyaya geldiğini kanıtlayan başka bir veri var mı elinizde?"

Hemşire solgun görünüyordu. "Evet, olmalı... Birkaç şey daha olmalı. Buraya gelen her hastanın dosyası veri tabanına kaydediliyor. Bekleyin..."

Doğum belgesine göz attı, ardından parmakları yeniden hızla klavyenin üzerinde dolaştı. Bir süre sonra başını iki yana salladı, yeniden belgeye baktı, klavyede birkaç tuşa bastı ve duraksadı...

"Anlayamıyorum. Veri tabanında annenin ismi ve adresi yer alıyor, ama sadece bu kadar. Giriş kaydının ne zaman yapıldığı, hastaneden ne zaman ayrıldığına dair herhangi bir veri yok. Tedavi bilgisi yok, reçete bilgisi yok, hiçbir şey yok. Sadece *master data* görünüyor. Çok tuhaf..." Sandalyesine yaslandı. "Ya diğer veriler silinmiş ya da..."

"Ya da sahte bir belge oluşturulmuş," diyerek cümlesini tamamladım.

Menkhoff alnını kaşıdı. “Ama o zaman neden biri böyle bir zahmete girip... ne demiştiniz... kadının ismini sisteme *master data* olarak girsin ki?”

“Belgeleri doldurmak için bu kaydı yapmak gerekiyor. Form doldurmak, reçete gibi şeyler yazabilmek için hastanın kaydının yapılması şart. Sağlık sigortasıyla ilgili durumların halledilmesi için buna ihtiyacımız var.”

“Peki ya şu doktor?” diye araya girdim.

“Personeller başka bir programda kayıtlı. Belgeler hazırlanırken doktor ve ebelerin ismini elle girmek gerekiyor.”

“Güzel, yeni bilgisayar dünyası,” şeklinde görüşünü belirtti Menkhoff.

“Peki, programı kullanabilmek için herhangi bir şifre gerekiyor mu?” diyerek sorgulamaya devam ettim.

Kısa ve keyifsiz bir kahkaha attı. "Tabii ki. Ne sanıyorsunuz? Burada söz konusu olan şey hasta bilgileri!”

“Bunu tahmin etmiştim. Böylece doğum verilerini ve hasta bilgilerini başka birinin girmiş olma ihtimali sıfırlanıyor.”

“Evet, eğer Susanne’nin kullanıcı bilgilerini başka biri daha bilmiyorsa, bu dediğiniz doğru. Ama bana... hâlâ söylemediniz...”

“Teşekkür ederiz, bize fazlasıyla yardımcı oldunuz.” Menkhoff bana bakarak başını salladı ve ben de Gabi ye teşekkür ettikten sonra ikimiz de oradan ayrıldık.

24

15 Şubat 1994

Marlies Bertels'in yine mutfak penceresinden dışarıyı İzliyor olma ihtimaline karşı ekip aracını -bu seferki bir Golf'tü- evinin yakınındaki oyun parkının biraz uzağına park ettim, böylece bizi hemen göremeyecekti.

Yaşlı kadının evinin hemen solunda dış cephesi bej rengine boyanmış, ahşap pencereleri olan iki katlı müstakil bir ev yer alıyordu. Evin hemen önünde etrafı çitlerle çevrilmiş ve ahşap bir kapısı olan küçük ve bakımlı bir bahçe vardı. Kapının yanındaki isim levhasında *Leistroffer Ailesi* yazıyordu. Bu ismi daha önce bir yerlerde okuduğumu hatırlıyordum. Bana kapıyı açan kadımn yaşını zor tahmin edebildim. Üzerinde bir kot pantolon vardı ve oldukça sportif bir yapıya sahipti. Yalnızca yüzü ve boynu altmışlı yaşlara merdiven dayadığını ele veriyordu. Oldukça bakımlı biriydi, kahverengine boyadığı saçlarını beyaz bir örtüyle ensesinde toplamıştı. Genel olarak çok farklı bir görüntüsü vardı. Kendimi tanıttıktan sonra kimliğimi çıkarıp gösterdim. Ama bunu görmezden gelerek sevecen bir tavırla gülümsedi. "îyi günler Komiser Bey. Tahminlerime göre yine Juliane için geldiniz, değil mi? Bir gelişme var mı?"

"Hayır, ne yazık ki henüz bir gelişme yok ama size birkaç soru sormak istiyorum. Bana ayırabilecek zamanınız var mı?"

Ayırabilecek zamanı vardı. Benî buyur ettiği oturma odasının bahçeye açılan büyük bir cam kapısı vardı ve içerisi genel olarak siyah-beyaz renklerde döşenmişti. Masa ve dolaplar beyazken, deri koltuklar ile televizyon siyahtı. Yalnızca yerdeki turuncu halı odanın geri kalanıyla güçlü bir kontrast oluşturuyordu.

Kadın karşı çaprazımdaki kanepeye oturduktan sonra not defterimi çıkarıp önüme yerleştirdim. “Bayan... Leistroffer, beni mazur görün, ama kişisel bilgileriniz hakkında bilgi sahibi değilim. Evli misiniz?”

"Ah, evet, kırk bir senedir. Çok mutlu bir evliliğimiz var.” Yüzünü sempatik bir gülümseme kapladı. “Eşim şu anda şehirde. Sonunda kendine birkaç çift yeni ayakkabı almaya ikna oldu. Her neyse. Acaba benden ne öğrenmek istiyorsunuz? Meslektaşlarınıza bildiğim her şeyi anlattım ancak söz konusu Körprich ailesi olunca maalesef bildiklerimin çok fazla olduğunu söyleyemem. Her ikisi de her zaman oldukça samimi ve içtendi, kızları da oldukça iyi eğitilmiş bir çocuktu.” Kısa bir ara verdi. “Zavallıcık.”

"Soracağım sorular Körprich ailesi hakkında değil zaten. Söz konusu olan kişi, komşunuz Bayan Bertels.”

Yüz ifadesi değişti. "Eyvah...”

"Eyvah mı? Bu ne demek oluyor? Bayan Bertels’ten hoşlanmıyor musunuz?”

Hafifçe öne eğilerek, kollarını uyluklarına dayadı ve ellerini kavuşturdu. "Ah, biliyor musunuz,” dedi ellerini inceleyerek. Söyleyeceği her bir kelimeyi kafasında ölçüp biçtiği hissine kapıldım, “insanlar, yaşlandıkça değişirler; hepimiz değişiyoruz. Kimi bilgeleşip nazikleşiyor, kimi de o kadar memnuniyetsiz oluyor ki çevresindekilerin hayatını da epey zorlaştırıyor... Bazen.”

“Marlies Bertels size göre ikinci kategoriye mi giriyor?” Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra başını salladı. Ardından çekinmeden yüzüme baktı. “Bir insanla ilgili iyi bir şey söyleyemeyeceksem o kişi hakkında konuşmayı pek sevmem, ama Bayan Bertels epey zor bir insan. Uzun zamandır yalnız yaşamaktan kaynaklandığını düşünüyorum bunun. Eşi on beş on altı yıl önce öldü.”

"Zor bir insan oluşu size nasıl yansıyor?”

“Ah, çok genel. Bütün gününü pencerenin başında oturup dışarıyı İzlemekle geçiriyor. Bayan Bertels sokaktan geçen herkes hakkında bir şeyler biliyor ve bu bildikleri arasında iyi şeyler çok az.”

Söylediklerini maddeler halinde not ediyordum. “Sizin kendisiyle kişisel ilişkiniz nasıldır? İletişim kuruyor musunuz?”

“Sokakta karşılaşmadığımız takdirde hayır. Ben ona her zaman selam veriyorum. O ise bazen veriyor, bazen vermiyor.”

“Hımm... Peki, Doktor Lichner’i ne kadar iyi tanıyorsunuz?”

Dudaklarını büzdü. “Doktor Lichner mi? Pek tanıdığım söylenemez. îki üç kez bizi davet etti. Biri muayenehanesinin açılışıydı, onun dışında da bir kez sokağın yarısını davet ettiği bir doğum günü partisine katılmıştım. Ama bunun dışında...”

“Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Bu sorum üzerine sırtını dikleştirdi. “Yoksa ikisinin sonbaharda ettiği kavgayı mı kastediyorsunuz?”

“Hangi kavgadan bahsediyorsunuz?"

“Demek onu sormuyorsunuz.”

“Doktor Lichner ile Bayan Bertels arasında geçen bir kavgadan şu ana kadar haberdar değildik. Bu kavga tam olarak ne zaman gerçekleşti ve tartışmalarının sebebi neydi?”

Ah, çıkmaz sokağın bulunduğu yerde her sene ekim ayında komşular arası yaza veda partisi düzenleriz. Herkes bir şeyler gc tirir: salata, mangal için et, İçecekler,.. Tek amacımız komşularla birlikte hoş zaman geçirmektir. Geçen yıl Bayan Bertels bu eğlence sırasında Doktor Lichner'in kız arkadaşı hakkında aşağılayıcı bir söylemde bulundu. Doktor da bunu duydu ve kendini epey bir kaybetti. Sesini yükseltti ve ona bunak, işe yaramaz dedikoducu gibi laflar etti."

"Nasıl yani? Bir psikiyatrist için aşırı bir tepki olmuş bu," diyerek düşüncemi dile getirdim, karşımdaki kadın da söylediklerimi onayladı.

"Galiba kadın adamdan bayağı korktu. Ve hemen ağlayarak partiyi terk etti. O günden beri konuşmuyorlar." Söylediklerini not etmemi bekledi. "Sonrasında bu konu hakkında konuştuk biraz ve Hans -eşim- bir psikiyatristin de sadece bir insan olduğunu ve arada sırada hislerini açığa vurma hakkına sahip olduğunu söyledi." Dudaklarının kenarlarını bir gülümseme isteği almıştı. "Kadının nispeten iyi yırttığını söyledi. Eğer benim hakkımda böyle konuşmuş olsaydı, kendisinin daha ağır şeyler söyleyeceğini de ekledi." Kısa bir duraksama oldu, ardından başını hafifçe yana yatırarak bana baleti. "Söylesenize Komiser Bey, komşularımıza da benim ve eşim hakkında sorular soruyor musunuz?" Bu mantıklı bir soruydu ve sorma şekli kulağa ne kızgın ne de kabaca gelmişti. "Hayır, bunu yapmıyorum Bayan Leistroffer. Şu an için sadece Doktor Lichner ve Bayan Bertels'le ilgileniyorum."

"Peki, sormamda bir sakınca yoksa neden bu ikisiyle bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Ah, konu ikisinin de vermiş oldukları ifadelerle alakalı, Daha fazlasını size anlatmam ne yazık ki mümkün değil. Umarım beni aniayabiliyorsunuzdur."

25

23 Temmuz 2009

Ziyaretçi asansörüyle aşağı iniyorduk. Kabin, İki sedyenin rahatça yan yana sığabileceği büyüklükteydi.

"Bu olay yavaştan sinirlerime dokunmaya başladı," dedi Menkhoff. "Nasıl bir iş dönüyor böyle?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama bu Diesch'in tam da Lichner'in sözde kızının doğduğu hastanede çalışıyor olması bir tesadüften ibaret olamaz. Sahte belgeyle bir bağlantısı olduğuna dair her türlü iddiaya girebilirim. Ya Susanne Trumpp ona yardım etmiştir ya da bir şekilde onun kullanıcı bilgilerine ulaşmıştır ki, bu daha yüksek bir ihtimal bana göre. Kadın, girilen verilerin kimin tarafından girildiğinin görülebildiğini muhakkak biliyordur, yani bu riski göze almış olamaz gibi geliyor bana."

"Birazdan bu herifin kim olduğunu ve neden hapishaneye girdiğini öğreneceğim."

"Lichner'den önce serbest bırakılmış, belki de bir şey yüzünden ondan hıncını almak istemiştir."

"Ve bunun için böyle çetrefilli bir işe girişip yeniden yakalanma riskini göze mi almıştır? Hiç sanmıyorum."

"Ama Lichner'in insanları nasıl öfkelendirebileceğini en iyi sen biliyorsun. Başka bir mahkûma da aynı şekilde davranmış olabileceğini düşününce..

Zemin kata ulaştık, kapı yumuşak bir sesle kayarak açıldı. Menkhoff dile getirdiğim fikre bir karşılık vermedi, bunun yerine cep telefonunu çıkarıp emniyeti aradı.

Şube müdürü Biermann'ı bağlamalarını söyledi. Ondan Diesch hakkında bilgi toplamasını rica etti ve ardından elde ettiğimiz yeni bulgular hakkında rapor verdi. Konuşmasını sonla ndırdığında Kohlscheid'a yaklaşmıştık.

"Ee, ne diyor?"

"Lichner! daha fazla tutamazmış. Bu da hastabakıcıyla ilgilenmeden Önce diğer evine gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Lanet olsun, acele etmeliyiz. Ah, bir de şu var: Lichner'in komşusu şu an emniyetteymiş. Daha Önemli işlerimiz olduğundan onu evine göndermesini söyledim."

Amirimizin Lichner'i yakında serbest bırakacak olmasına şaşırmamıştım ancak mantığıma uymayan başka bir şey vardı. "Diyelim ki sahte belgeyi Diesch düzenledi, o zaman neden doktorla ebenin isimlerini uydurmuş olsun ki? Eğer bu zahmete girdiyse, hastanede çalışan bir jinekologun da ismini girebilirdi. Aynı şey ebe için de geçerli. O zaman ilk araştırmada her şeyin ortaya çıkma ihtimali daha düşük olmaz mıydı?"

"Bir şeyi gözden kaçırıyorsun Alex: Bir mahkûmla karşı karşıyayız ve mahkûmlar genelde oldukça aptaldır. Eğer böyle olmasalar, her seferinde kendi kazdıkları çukura düşmezlerdi."

Kohlscheid'a yaklaştığımızı haber veren tabelanın yanından geçiyorduk, ben de aletten gelen sakin kadın sesinin benî nereye yönlendireceğini daha iyi duyabilmek için navigasyon sisteminin sesini açtım.

Birkaç dakika sonra Haus-Heyden-Caddesi'ndeki iki katlı evin önünde duruyorduk, ön cephesi tamamen tuğla kaplıydı,

birkaç çalı ve bir çiçek yatağına sahip küçük çim alan epey kuru görünüyordu; dar, gri taşlarla oluşturulmuş yürüme yolu bahçeyi ortadan ikiye ayırıyor ve evin beyaz plastik giriş kapısına kadar uzanıyordu, Belçika sınırının hemen arkasında rastlanan evlere benziyordu. Bütün bir yerleşim bölgesi bunun gibi küçük, tuğlalı evlerle kaplıydı, nispeten ucuz araziler üzerine kurulan bu evlerde çoğunlukla Almanlar yaşıyordu. Neredeyse birebir aynı evlere sahip bu yerleşim bölgeleri, yine birebir aynı kahverengi tuğlalarıyla bana göre oldukça monoton ve sıkıcı bir görüntü oluşturuyordu.

"Böyle bir yerde oturmak isteyeceğine hiç ihtimal vermezdim," dedim park ettiğim arabanın yanında durmuş, evi incelerken. "İçerinin nasıl göründüğünü çok merak ediyorum."

Bunun değerlendirmesini yapmadan önce aşmamız gereken bir engel vardı: Menkhoff'un kira sözleşmesinin yanında bulduğu anahtar, giriş kapısına uymuyordu. Elbette kapıyı açacak farklı bir anahtarın daha olması gerekiyordu. Uzun uzadıya tartışacak zamanımız yoktu, bu yüzden en alttaki iki zilden birine bastım.

Bir süre sonra kapıyı açan adamın, yüzünden önce kocaman göbeği göründü. Karnına oranla çok daha ince ve kısa olan kolları ve bacakları varı, bir karikatür figürünü andırıyordu. Altmışlı yaşların başında olmalıydı, üzerindeki kot pantolonunun kemeri kıvrılarak göbeğinin altına girmiş ve görünmüyordu. Birkaç günlük uzamış tıraşı sarkık yanaklarını kapatıyordu. Bize bakma şeklinden gençlik yıllarında kolluk kuvvetleri ve güvenlik güçleriyle pek de hoş bir ilişkisi olmadığı anlaşılıyordu.

Menkhoff cebinden kimliğini çıkarırken, "İyi günler/ dedim. "İsmim Alexander Seifert, Cinayet Masası Aachen'dan geliyoruz, bu da Başkomiser Menkhoff."

Kapı ziline sıkıştırılmış kâğıdın üzerinde el yazısıyla *W. *Merten"* yazılmıştı ve muhtemelen adamın adı da buydu. Bizi biraz daha süzdükten sonra, "Hımm," diye cevap verdi ve fark edilir bir isteksizlikle Menkhoff'un kimliğini inceledi.

"Doktor Joachim Lichner burada mı oturuyor?" diye sordum, sabırsızlığımı göstermemeye çabalayarak.

"Sizde de böyle bir şey var mı?" diyerek Menkhoff'un kimliğini işaret etti ve ben de başımı salladım. Resmî kimliğimi kendisine takdim ettikten sonra W. Merten, "Peki? Ne istiyorsunuz ondan?" diye sordu.

Ben daha ağzımı açamamıştım ki Menkhoff, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Doktor Lichner dünden beri tutuklu. Evine bir göz atmak istiyoruz. Anahtarı bizde."

"TYıtuklu yani? Hımm. Peki, neden?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

W. Merten bacaklarını biraz daha açtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ancak kolları göğsünde birleşmek için oldukça kısaydı, bu sebeple epey zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Peki, arama izniniz var mı?"

"Siz evin sahibi misiniz?" diye sordu Menkhoff. Sesinde gizlenen ve bastırmaya çalıştığı öfkeyi duyabiliyordum.

"Kiracıyım."

"O zaman arama izni de sizi ilgilendirmiyor." Menkhoff öne doğru bir adım attı ancak adam pek akıllıca davranmayarak, geçmemize izin vermeyeceğini göstermek istercesine olduğu yerde dikilmeye devam etti. Ortağımın yanaklarında oluşan kızarıklığın farkına vardım. "Çekil yolumdan, sivri zekâ," diyerek bağırdı ve küçük, şişko adam kendisinden beklenmeyen bir hareketle kenara

çekilip geçmemize izin verdi. Birinci kata çıkan merdivenin basamaklarını tırmanırken, aşağı kattan çarparak kapatılan kapının sesini duyduk.

Üst kattaki evin kapısına ulaştığımız sırada, "Bir tane normal adama rastlayamacak mıyız?" diye homurdandı Menkhoff. Elindeki anahtar kapının kilidiyle uyumluydu.

Evin içi bej renkli kadife bir halıyla kaplıydı. Yaklaşık otuz metrekare büyüklüğündeki oturma odasının büyük kısmını yumuşak görünümlü siyah bir oturma grubu dolduruyordu. Duvarların tamamı duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı; üç duvar açık bir sarıya, diğeri ise koyu bir kırmızıya boyanmıştı. Duvarlarda, soyut figürlerin yer aldığı, sürrealizm akımından etkilenmiş resimler asılıydı. Her ikisi de açık renk bir ahşaptan -kayın ağacı olduklarını tahmin ediyordum- yapılmış cam büfe ve dolap oturma grubunu tamamlıyorlardı. Dolabın raflarında tıpla ilgili olduğu anlaşılan kitaplar vardı. Pencereler, basık tavanın içeriye boğucu bir hava vermesini engelleyecek kadar genişti ve içeriye bol bol güneş ışığının girmesine olanak sağlıyorlardı. Zeppelin Caddesindeki perişan eve nazaran burası, utanılacak derecede temizdi ve mobilyalar da görünüşe göre oldukça yeniydi.

Evin geneli Joachim Lichner gibi bir adamdan beklediğimden çok daha farklıydı.

Menkhoff da benimle benzer şekilde düşünüyor olmalıydı çünkü sonunda, "Lichner'in bu evi mobilyalarıyla birlikte kiraladığına bahse girerim," şeklinde bir yorum yaptı.

Bir süre daha oturma odasının girişinde durmaya devam ederek etrafı inceledik. Zeppelin Caddesi'ndeki her şey karanlık, gizemli, yıkık dökük ve pespayeydi. Bu evin insanın içini açan renklerine

ve güzel atmosferine bakınca her iki kira sözleşmesinin üzerinde de aynı ismin yer aldığına inanamıyorduk.

Kendine gelmeyi başaran ilk Menkhoff oldu. “Alex, oturma odasıyla sen ilgilenir misin?”

Büfenin içinde bulduğum ilk şey, içi Juliane Körprich olayıyla ilgili gazete kupürleriyle dolu bir albüm oldu. Albümün ilk yarısı daha çok spekülasyonlardan ibaretti, bunlar korkunç başlıkların atıldığı ve Aachen ve çevresinde yaşayan aileleri çocuklarına göz kulak olmaları yönünde uyaran haberlerdi ve sona doğru gittikçe her şey yalnızca, bir gazete tarafından “Doktor ölüm” olarak adlandırılan psikiyatristin etrafında dönmeye başlıyordu. İki sayfa sonraki haber ise diğer hepsinin önemini yitirmesine neden oluyordu. Son sayfada Lichner’in suçlu bulunduğunu haber veren bir kupür yer alıyordu. Biri bu haberin hemen altına mavi tükenmez kalemle, *bunun elinde olmadığını düşünüyordum,* yazmıştı.

özensizce karalanmış bir yazıydı, harflerin herhangi bir kıvrımı olmadığı için bir erkek tarafından yazılmış olduğunu düşünüyordum. Bir süre el yazısına baktım ve kafamda parçaları birleştirmeye çalıştım. Albümü yere bıraktım ve büfenin geriye kalan kısımlarını araştırmaya devam ettim, işe yarar başka bir şey yoktu. İçine bir şeylerin gizlenebileceği veya konabileceği her yere baktıktan sonra oturma odasını terk edip, ardiye odasını andıran ve yaklaşık on on iki metrekare büyüklüğündeki odaya geçtim. İçerisi çeşitli boyutlarda kutularla doluydu, birkaçının üzerine siyah keçeli kalemle bazı harfler yazılmıştı. Üzerinde *A-B* yazan bir kutunun üstünde bundan biraz daha küçük bir kutu daha vardı. Bunun da üzerine *O-Q* yazılmıştı.

Karışıklığa bir göz attım. Joachim Lichner’le kendi evinde karşılaşmak istemiyorsak buradaki işimizi yirmi dakikada hal-

letmek zorundaydık. Tüm kutuları bu kadar kısa bir süre içinde nasıl inceleyeceğimi merak ediyordum.

Ortağımın sesini duyunca arkama döndüm. Ses, oturma odasının yanındaki odadan çıkan Menkhoff tan gelmişti.

"Yatak odasında ilgi çekici hiçbir şey yok. Herif komodinin üzerinde porno dergi bile bırakmamış."

"Ama burada yapacak epey bir iş var." Ona odayı gösterdim, Menkhoff kutulara bakarak başını salladı.

tik olarak üzerinde *G-I* yazan kutuya yöneldim. Ağzı öyle sıkı kapatılmıştı ki açmak biraz çaba gerektiriyordu. Bunu başardıktan sonra kutunun içinin ağzına kadar turuncu renkte telli dosyalarla dolu olduğunu gördüm. Bn üsttekini aldım. Kapağında HASTA DOKÜMANLARI yazıyordu, hemen altında da bir kadına ait hafif kıvrımlı el yazısıyla, *B. Harmann* yazılmıştı. Dosyayı açtım ve Bayan Bernadette Harmannin dosyasındaki tarihe bir göz attıktan sonra bu dosyanın Lichner'in hapse girmeden önceki meslek hayatından kalma olduğunu gördüm. Menkhoff'un yorumu, onun da benimle aynı fikirde olduğunu gösteriyordu: "Bu herif kafayı sıyırmış olmalı, bu kutuları böylece ortalık yerde bırakamaz. Doktor hasta ilişkisinin gizliliğinden haberi yok mu?"

"Muhtemelen evde yokken birilerinin evine girip her yeri araştıracağını düşünmemiştir Bernd."

"Fark etmez, hasta dosyaları kilit altında tutulmalı, nokta."

Amaçsızca birkaç dosyayı daha inceledim, bir süre sonra kutuyu kenara itip bir sonrakini önüme çektim. Bu kutu da yine aynı turuncu dosyalarla doluydu; içine bir bakış attıktan sonra bunu da aynı şekilde duvara ittim. Hemen arkasında daha küçük ebatlı bir kutu göründü. Bu kutunun üzerine de siyah kalemle bir şeyler karalanmıştı ancak üzerindeki düzensiz yazı, oturma odasındaki

albümün içinde yer alan son gazete kupürünün altındaki el yazısına çok benziyordu. Diğer kutularla karşılaştırıldığında bu kutunun üzerinde sadece iki veya üç harf değil, bir isim yer alıyordu.

Alçak sesle inlediğimde Menkhoff bana bakarak, "Şu kör olasıca şeye ne..." Cümlesine daha fazla devam edemedi çünkü o da kutunun üzerindeki yazıyı görmüştü: *Hasta Dokümanları, N. Klement.*

26

15 Şubat 1994

Şimdilik başka bir komşuyla daha görüşmekten kaçınıyordum. Bayan Leistroffefle yaptığım görüşme tahmin ettiğimden daha uzun sürdü ve Menkhoff, Nicole Klement'Ie gerçekleştirdiği buluşmadan dönmeden önce ofiste olmak istiyordum. Ancak saat bir buçukta ofise vardığımda çalışma masasının başında oturuyordu. Bana nereden ulaşabileceğine dair bir not bırakmadığım için kızacağını düşündüm. Bu yüzden ilgisizce "Merhaba," deyip yeniden ekranına yöneldiğinde daha fazla şaşkınlığa uğradım. Ben de, "Merhaba," dedim. "Ben... ben, Marlies Bertels in komşularından birini ziyaret ettim, Bayan Leistroffer'i."

Gözünü ekrandan ayırmadan başını salladı. "Birazdan."

Tedirgin bir şekilde yerime oturdum ve klavyenin üzerinde gezdirdiği parmaklarını izledim. Gözlerini sonunda ekrandan ayırdı ve elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra bana döndü. "Evet, Bay Seifert. Neredeydiniz?"

Nicole Klement'in Menkhoff la neden buluşmak istediğini öğrenmeye can atıyordum ancak ben de ilginç bilgilere ulaşmıştım. "Bayan Bertels'in bir komşusundaydım. Onun hakkında daha fazla bilgi toplamakta bir mahzur görmedim. Verdiği ifadenin önemsiz olmadığını söylemek mümkün, bu yüzden şüphelerimi gidermek için ifadesinin doğru olup olmadığını öğrenmek istedim. Ancak yaptığım bu görüşmeden sonra şüphelerim daha da arttı."

"Söylediklerinin doğru olduğunu sanıyorum/ diye homurdandı Menkhoff. "Ve bundan, yapmış olduğum *kendi* görüşmemden beri çok daha eminim. Ama önce siz öğrendiğiniz yeni şeylerden bahsedin."

Maddeler halinde yazdığım notlara hızlıca bir göz attım; edindiğim bilgileri aktardım ve sözümü bitirdiğimde Menkhoff, "Evet, anlattıklarınız şu ana kadar Lichner hakkında edindiğim bilgilerle örtüşüyor. Bu herif sadece kendini beğenmiş değil, aynı zamanda kötü biri de. Ne yapacağım kimse tahmin edemez. En ufacık olayda bile çabucak patlayabilen bir bomba gibi."

Geçtiğimiz aylarda, Menkhoff'a karşı gelmenin zekice bir hareket olmadığım öğrenmiştim. Karşılığında, yüksek sesle kendimi savunmak durumunda kalabileceğimden değil, sonunda genelde haklı çıktığını bilmemden kaynaklanıyordu bu. Buna rağmen, "Komşusunun Bayan Bertels hakkında söylediklerini düşündüğümde... Sizce de partide yaşananların hıncını çıkarabileceği bir fırsat elde etmiş olmuyor mu bu sayede?"

"Bu size de çok zorlama gelmiyor mu?"

"Aslında gelmiyor, yani demek istediğim, söylediklerinin olayların üzerinden iki hafta geçtikten sonra aklına gelmiş olması..."

"Hayır!" Sustum. "Sevgili arkadaşım, Nicole Klement'in bana anlattıklarından sonra..." Ayağa kalktı, büyük pencerenin yer aldığı tarafa doğru yürüdü ve ellerini pantolonun cebine sokarak dışarı baktı. Bana dönüp bakmadan, "Oymuş. Ufaklığı o öldürdü, bundan eminim."

Eğitimim sırasında bir cinayetin, soruşturmayı yürüten memurun hiçbir zaman kesin ve son derece sağlam bir kararlılığa ulaşamayacağı, son derece önemli bir mesele olduğu öğretilmişti. Bir şeyleri gözden kaçırma veya yanlış değerlendirme riski çok

büyük olduğundan, suçu masum birinin omzuna yükleme ihtimali de oldukça yüksekti. Yanlış bir tahminde bulunulduğu çabucak ortaya çıksa bile şüphelinin üzerine sürülen leke kolay kolay gitmiyordu. Menkhoff'un bu soruşturmada bu kadar hızlı bir karara varmış olması ve kendinden oldukça emin bir şekilde bana bunun doğru olduğunu söylemesi beni şaşkınlığa uğratmıştı. Buna rağmen, tecrübesiz bir memur olarak, soruşturma konusunda oldukça tecrübeli birine karşı gelme cesaretini kendimde bulamıyordum. "Bay Menkhoff, sizi... sizi Lichner'in katil olduğuna inandıran şey nedir?"

Hâlâ pencerenin önünde duruyordu fakat sonunda bana dönmüştü. "Nicole'den, onu baş şüpheliye dönüştürecek şeyler öğrendim."

Nicole mü? "Onu kötüye mi kull..."

"Henüz hâlâ boynundaki morluklardan onun sorumlu olduğunu kabul etmedi. Onu doğrudan suçlamadı da. Ama satır aralarını okuduğunda bu pislik heriften neler çektiğini hemen anlayabiliyor insan. Ona, dün tam olarak hatırlamadığını söylediği için, bize gelerek cuma akşamı yaptıklarını onaylamasını *emretmiş.* Kadın da ona karşı gelmeye cesaret edememiş. Bu herif ona eziyet ediyor, lanet olsun. Ona sanki kendi malıymış gibi davranıyor. Canı ne zaman ona *sahip olmak* isterse... oluyor ve kadın da ona boyun eğmek zorunda kalıyor. Nicole heriften tiksiniyor." Sesi gittikçe yükseldi, bastırdığı öfkeyi duyabiliyordum. "Düşündükçe midem bulanıyor. Bu, kadını mahvediyor ama kadın adamdan korktuğu için ondan bir türlü kurtulamıyor. Az önce sohbet ederkenki halini görmeliydiniz. Bütün bedeni titriyordu."

"Ve siz de diyorsunuz ki.

"Benim hiç şüphem yok Bay Seifert: Küçük Juliane'yi Joachim Lichner Öldürdü. Ve ben de o herifi kodese tıkacağım."

Doktorun iğrenç bir herif olma olasılığı gerçekten de çok yüksekti ancak Menkhoff'un söylediği her şey Nicole Klement'ie alakalıydı ve küçük kızla hiçbir bağlantısı yoktu.

"Hiçbir cinayet davasında duygularınızın sizi ele geçirmesine izin vermemelisiniz," Düşünmeden konuşmuştum ve sözümü bitirdiğim sırada da pişman olmuştum. "Ne?" Menkhoff şaşırmışçasına yüzüme baktı.

"Bunu... bunu bana siz söylemiştiniz..."

"Evet, evet. Ne zaman söylediğimi hatırlıyorum. Ama lanet olsun, bu ne anlama geliyor şimdi?"

Bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordum. "Bilmiyorum... Belki yanıhyorumdur, belki bunu söyleme hakkına da sahip değilimdir, ama... bazen kulağa, sanki siz duygularınıza yenik düşüyormuşsunuz gibi geliyor."

Uzun süre söylediklerime karşı gelmeyerek bana baktı. Sinir krizine girmesini bekledim ama böyle bir şey olmadı. Hatta Başkomiser Menkhoff sözlerime karşılık hiçbir şey söylemedi.

Kafamda, Menkhoff'a asla söylemeye cesaret edemeyeceğim bir düşünce oluşmaya başladı. Haklı olarak bana aklımı kaçırıp kaçırmadığımı soracaktı. Diğer yandan... bağırmaktan fazlasını da yapamazdı. Tüm cesaretimi topladım. "Bay Menkhoff, boşboğazlık edip size bir soru sorabilir miyim?"

Yüzünün ifadesi, tanımlayamadığım bir hal aldı: "Sorun."

27

23 Temmuz 2009

Menkhofftan önce üzerimdeki şaşkınlığı atmayı başardım ve kutuyu kendime çektim. Bu kutunun kapağı, diğer kutuların kapaklarından gerçekten daha mı zor açılıyordu yoksa heyecandan parmaklarıma söz mü geçiremiyordum?

Menkhoff çabalarıma karşılık vererek, "Hadisene," dedi. Yaptığı yorum elbette işimi kolaylaştırmadı. Sonunda başardım ve kutuyu açmayı becerdim. Beklediğimizin aksine içinden turuncu dosyalar değil, kılıf geçirilmemiş büyük, pis bir yastık çıktı. Bir süre yastığa baktık, ardından da birbirimize.

"Kahretsin," dedi Menkhoff. Alelacele bir hareketle yastığı kavradı ve kutudan çıkarmak istedi. Ancak yastık içeri öyle bir tıkılmıştı ki bu hareketiyle bütün kutu havaya kalktı. Ona yardım etmek için kutuyu alttan kavrayıp aşağı çekmeye başladım. İşe yaradı, yastığı sonunda çıkarmayı başardığımızda kutu, boş bir sesle yere düştü. Kutunun dibinde yalnızca ince bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı parmaklarımın ucuyla tutarak çektim ancak biraz olsun hareket etmedi. "Bana bırak," dedi Menkhoff ve şansını denedi ancak sonuç değişmedi. Bunun üzerine kutuyu hışımla ters çevirdi ve sert hareketlerle kutuyu alttan parçalamaya çalıştı. Kutunun bir parçası yırtıldı ve bu yırtılan kısmı hafifçe havaya kaldırınca kâğıt parçası yere düştü. Menkhoff kâğıdı kaldırıp benim de okuyabileceğim şekilde tuttu:

Psikolojik bir yükün hastanın ağır tepkiler vermesine yol açabileceği tespit edildi. Çocuk yaşta yaşanan travmaların N.K/de beyin gelişimi ve olgunlaşma sürecinde bilişsel ve duygusal bozulmalardan öteye uzanabildiği gözlemlenmiştir. (Bakınız: Hasta Dokümanı 112/1993)

Yazıyı neredeyse iki defa okuduktan sonra Menkhoff, "Lanet olsun, bu... bu da ne demek oluyor? Ne yazmış böyle? Bu Nicole olamaz. Onu, bu heriften daha iyi tanıyorum, herkesten daha iyi tanıyorum."

Hâlâ kâğıda bakıyordum.

"Bemd, onu çok iyi tanıdığını biliyorum, ama gerçekten psikolojik bir rahatsızlığı varsa... Eğer Doktor Lichner bu sorununu aşması için ona gerçekten yardım etmişse, bunları anlamamış olabilirsin. Ne olursa olsun o bir psikiyatrisi ve mesleğinde iyi olduğu..."

"Saçmalık," diye sözümü kesti hızlıca, "Buna sen bile inanmıyorsun Alex. Orada yazanları okudun mu? Demek istediğim, *doğru düzgün* okudun mu? Bak, burada..." İşaret parmağıyla metnin üzerinden geçti, "Şuna bir bak: *Çocuk yaşta yaşanan travmaların...* Ah, Alex, eğer çocukken bir travma yaşamış olsaydı, bana anlatırdı; anlatmasa bile anlardım."

Ona baktım ve hiçbir şey söylemedim. Ortağımın bu kadına karşı hissettiği duygular yeniden gün yüzüne çıktığı için gerçekler karşısında gözlerini kapadığından emindim.

"Lanet olsun Bernd," diye söze başladım ve öfkemi, her ne kadar kendime karşı -o zamanlar sergilediğim korkaklık ve şüphelerimi kendime saklamış olmam yüzünden- duyduğum bir öfke olsa da, gizlemeye çalışmadım. "Gerçekten Bernd, kendini bir duymalısın. *Bunu anlardım.* O zamanlar bana anlattıklarını sana hatırlatabilir miyim? Ortada hiçbir neden yokken günlerce depresif oluşunun

seni ne çok yorduğunu? Ortada fol yok, yumurta yokken? Ve sürekli senden gizlediği bir şeylerin olduğuna inandığını? Şimdi de, sanki bu tamamen imkânsızmış gibi davranıyorsun. Onu ulaşılamaz bir yere koymaktan vazgeç artık," Sert konuşmuştum ve şu an çok kızgındım. *"Hiçbir cinayet davasında duygularınızın sizi ele geçirmesine izin vermemelisiniz.* Cesedi bulduğumuz yerden arabayla uzaklaştığımız sırada bunu bana sen söylemiştin, hatırlıyor musun? Üzerinden çok zaman geçti ama senin aksine ben bunu unutmadım, Bernd. *Sen,* kendi verdiğin tavsiyeyi birkaç gün sonra unuttun, hatta onu bu kadın için sattın ve..."

"Hey, ben.,."

"Ve şimdi, Bernd, şimdi yeniden gözlerini kapamaya çalışıyorsun, olayla yakından..."

"Yeter!" diye bağırdı ve ben de gerçekten susmaktan başka bir şey yapamadım. Aniden oluşan sessizlikte soluma sesimi duyabiliyordum. Birbirimize baktık.

"Evet, hadi gidelim." Kendimi hafiflemiş hissettim çünkü Menkhoffa uzun süredir beni meşgul eden konunun en azından birazını söyleyebilmiştim. Görünüşe göre de söylediklerimi yanlış anlamamıştı.

Yastığı kaldırıp tekrar kutunun içine tıkıştırdım ve ardından Doktor Joachim Lichner'in ikinci evini terk ettik.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda W. Merten'le karşılaşmadık. Ancak ön bahçeye geldiğimizde arkamı döndüm ve zemin katta yer alan iki daireden sağ taraftakinin perdesinin sallandığını fark ettim.

Audi'nin motorunu çalıştırdığım sırada son bir kez daha eve baktım. İçimde gözümüzden bir şeyler kaçırdığımıza dair keskin bir duygu vardı.

Menkhoff yoldayken amirimizle kısa bir telefon görüşmesi yaptı. "Serbest kalmış gibi bir şey," dedi telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra. "Kâğıt işlemleriyle onu oyalamaya çalışıyorlarmış ama bunu en fazla yirmi dakika daha sürdürebilirler"

"Peki ya şimdi?" diye sordum. "Şu hastabakıcıya gidecek miyiz?"

"Diesch hakkında ne düşünüyorsun?"

"Henüz fazla bir şey değil, ama bu durum yakında değişecek."

"Umarım evdedir," dedim ve yola odaklandım.

Hemşirenin verdiği adres doğrultusunda Richterich Caddesine saptığım sırada, "Ona soracağım," dedi Menkhoff.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Ne?"

"Nicole. Lichner e tedavi için gidip gitmediğini ona soracağım."

"Ona soracak mısın? Dokuz senedir onu görmediğini ve hâlâ aynı yerde yaşayıp yaşamadığına dair bir fikrinin bile olmadığını sanıyordum? Hadi diyelim ki sordun -sana neden bunca yıldan sonra, birlikte olduğunuz onca zamandan sonra- senden gizlediği bir şeyi anlatsın ki?"

"Belki tam da bu yüzden," dedi. "Dokuz yıldır görüşmediğimiz için."

Markus Diesch evdeydi. Binanın sol tarafında, bodrum katındaki dairesine açılan, kendine ait bir kapısı bulunuyordu. Bu kapının farkına ancak ön kapıda isminin yazılı olduğu bir zile rastlamayınca varabildik.

Kapıyı açtığı anda onu tanıdım. Gabi adındaki hemşire haklı çıkmıştı: Fotoğraftan çok daha zayıftı ama karşımızda duran adam kuşkusuz oydu. Ona kimliklerimizi gösterdik, Menkhoff ikimizi de tanıttı ve kısa bir süre kendisiyle görüşüp görüşemeyeceğimizi

sordu. Yüzünü endişe kapladı. “Konu nedir? Bir hata yapmadım. Çıktığımdan beri hastanede çalışıyorum.”

“Biliyoruz,” dedi Menkhoff. "Duyduğumuza göre öncesinde de Koblenz’deki bir hastanede çalışmışsınız.”

“Ah, o mu?” Derin bir nefes aldı ve iki elini birden kaldırdı. "Dinleyin, hastane yönetiminin daha önce hapishaneye girdiğimden haberi var. Başvuru sırasında polisten aldığım iyi durum belgesini de iletmem gerekiyordu. Ancak işimi titizlikle yürüttüğüm sürece iş arkadaşlarımın bu durumdan haberdar olmaması konusunda anlaşmaya vardık. Bu konuda çok mutluyum, eğer hapishaneden geldiğimi bilselerdi mutlaka...”

"Konu bu değil Bay Diesch,” diye sözünü kestim. ‘Sizinle Doktor Joachim Lichner hakkında konuşmak istiyoruz. Onu tanıyorsunuz, değil mi?”

Onu tanıdığını, cevap vermeden önce, yüz ifadesinden anladım. “Son iki yılı onunla aynı hücrede geçirdim. Oldukça sinir bozucuydu.”

“İçeri girmemize müsaade eder misiniz?” diye sordu Menkhoff. Diesch kısa bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı ve kapıyı tamamen açtı.

Ev, biraz önce ayrıldığımız evden daha küçüktü. Ancak bu evin de aydınlık ve sıcak bir atmosferi vardı. Bizi içeri buyur ettiği küçük oturma odasına bir göz attım ve Melanie hin bekâr evime geldiği ilk gün yaptığı yorumu hatırladım: Bu evde bir erkeğin tek başına yaşadığı belli oluyor. Bunu nereden anladığını bana hiçbir zaman açıklamak istemedi. Ancak şu an, o zamanlar ne demek istediğini anladığıma inanıyordum.

Markus Diesch’in evi çok dağınık değildi. Yerde kirli iç çamaşırları da yoktu. Melaniehin sözlerini hatırlamama neden olan şey,

kanepenin yanında yer alan ayaklı lambanın üzerindeki Örümcek ağları, ortadaki ahşap masanın üzerinde görünen bardak izi veya köşeyi kaplayan vitrine düzgün bir şekilde sıralanmış araba modellerinin bulunduğu raflardaki ince toz taneleri gibi küçük ayrıntılardı. Bu ev bir erkeğe aitti. Anılarla dolu film şeridini yarım saat kadar geri sardım. Lichner'in evindeyken böyle hissetmemiştim. Neden acaba? Yoksa orada yalnız bir erkek yaşamıyor muydu? Evi temizleyen ve toplayan bir kadın mı vardı? Yoksa ortağım, evin komple mobilyalarla kiralandığı konusunda yaptığı tespitte haklı mıydı?

Menkhoff, kum rengi kanepeye gelip yanıma oturdu. Markus Diesch de karşımızdaki tabureye geçti.

Diesch bize beklenti dolu bir ifadeyle bakarken, "Joachim Lichner'le hâlâ görüşüyor musunuz?" diye sordu Menkhoff.

"Hayır."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Hapishaneden çıkmadan önce kendisiyle vedalaştığım gün."

"Hapse neden girdiniz Bay Diesch?" diye sorduğum sırada şaşkın bir ifadeyle kaşlarından birini kaldırdı.

"Bunu bilmiyor musunuz?" Her ikimiz de ona bakınca omuzlarını silkti ve garip bir ifade takındı. "Bir halt yedim," dedi ve kısa bir ara verdikten sonra, "birkaç şey taklit ettim," diye devam etti.

"Yani sahte belge oluşturdunuz, öyle mi?" diye tarafsız bir tespitte bulundu Menkhoff.

"Ah, birkaç sahte kimlik ve benzeri şeyler." Menkhoff'la kısaca bakıştık. Muhtemelen aynı düşüncelere kapılmıştık.

"Joachim Lichner'in oldukça sinir bozucu biri olduğunu söylediniz. Bununla tam olarak neyi kastediyordunuz?" Menkhoff'un

hemen konuya girip sahte doğum belgesini sormamasına şaşırmıştım ancak araya girmedim.

“İki sene, bir ay ve bir günümü bu doktorla birlikte aynı hücrede geçirdim. Suçsuz olduğunu ve kızı kimin öldürdüğünü çok iyi bildiğini söylemediği tek bir günümüz bile olmadı.”

“Ne?” diye ağzımdan kaçtı. Ortağım bunun üzerine, dikkatini tekrar Diesch’in üzerinde yoğunlaştırmadan önce, dönüp bana baktı. "Evet, hepsi suçsuzdur zaten. Madem gerçekte kimin olduğunu biliyordu neden mahkeme sürecinde gerçekleri anlatmamış?”

Diesch bir kez daha omuzlarını silkti. "Bunu ben de ona defalarca sordum. O da bana her seferinde aynı saçma cevabı verdi.”

“Hangi cevabı?”

“Söz verdiği için.”

“Söz mü vermiş? Kime? Gerçek katile mi?”

Diesch başıyla onayladı. "Evet, katilin çok iyi tanıdığı biri olduğunu söylerdi.”

28

15 ***Şubat 1994***

Menkhoffun bakışları merak ve güvensizlik izleri taşıyordu, gerildiği de apaçık ortadaydı. Duraksadım, bir anlığına emin olamadım. ,. Hayır, cinayet masasının en iyi dedektiflerinden birine muhakeme gücünün, şahitlerden birine *âştk* olmasından dolayı zayıflayıp zayıflamadığını sorma cesaretini göster emiyordum. Ve bu yüzden -bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde- bu şahidin hayat arkadaşını... Hayır.

"Evet, değerli meslektaşım, sorunuzu alayım." Sesi şüphe dolu ve biraz da alaycıydı. Nasıl olur da böyle bir düşünceye kapılabilirdim... Şaşkın bir ifade takınmaya çalıştım. "Unuttum." Mahcup olmuş bir şekilde gülümserken kendimi aptal gibi hissettim. "Size ne sormak istediğimi unuttum." Çok kısa bir süreliğine gözlerini kıstı, ardından tüm bedeni gevşedi. "Peki, tamam. O halde gidelim. Belki yoldayken aklınıza gelir." Şimdi onu sorgularcasına bakma sırası bendeydi. "Lichner'e gidiyoruz. Sayın doktora birkaç soru daha sormak istiyorum."

Yoldayken, Nicole Klement'le olan görüşmesinde, aralarında geçen konuşmanın tamamını bütün ayrıntılarıyla aktardı. Anlattıklarının hiçbiri Lichnefi masum biriymiş gibi göstermeye yetmiyordu. Ofise geri döndüğümde Menkhoff, veri tabanından psikiyatrisi hakkında bilgi toplamaya çalışmış ancak başarılı olamamıştı.

İki buçuğu biraz geçe arabayı Doktor Lichner'in muayenehanesinin yanına park ettim.

Corinna M. bizi tanıyınca, görev icabı bir gülümseme yer leştirdi yüzüne. "İyi günler, yine Bayan Klement'le mi görüşmek istiyorsunuz? Ne yazık ki, şu an..."

Menkhoff, "Doktor Lichner le görüşmemiz gerekiyor," diyerek hızlıca kadının sözünü kesti. "Kendisi buradadır herhalde, öyle değil mi?"

"Eee... evet, kendisi burada ama hastaları var ve şu anda sizinle görüşecek zamanı olduğunu sanmıyorum. Ama beklemek isterseniz..." Duvarın önündeki sandalyeleri gösterdi. Menkhoff, iki elini birden masaya dayadı ve hafifçe öne eğildi. "Ne düşündüğünüz umurumda bile değil. Onu arayın ve burada olduğumuzu ve onunla konuşmak istediğimizi söyleyin."

O an hangi davranışının daha kötü sonuçlar doğuracağını ölçüyor gibiydi ama hemen sonra ortağımın emrine uymaya karar verdi. Doktor Lichner bizi yaklaşık on dakika bekletti, ardından üzerinde *bekleme salonu ve muayene odası* yazan bölümden çıktı. Yüzündeki gülümseme üzerine yapışmış bir kalıp gibiydi. Fakat bu kez gülümsemesinin sadece dudaklarının kenarlarıyla sınırlandırıldığı çekti dikkatimi. Sandalyelerden kalktık. "İyi günler, dürüst olmam gerekirse sizi yeniden görmüş olmak beni şaşırttı. Ama lütfen... Hastalarımın, bir suçun açığa çıkarılması konusunda devlete yardımcı olduğumu Öğrenmeleri durumunda bunu anlayışla karşılayacaklarına eminim. Sonuç olarak, sizin için *bir kez daha* ne yapabilirim?"

Menkhoff un, adamın bu sözlerini sonuna kadar sabırla dinlemesine şaşırmıştım. Hatta sonrasında bile, sanki Lichner'in sözünü tamamlamasını bekler gibi, İki üç saniye kadar daha sustu. "Bu

konuyu burada mı konuşmamızı istersiniz?" Başıyla Corinna M.'yi işaret etti. Lichner, kısa bir süreliğine çalışanına baktı ve başını salladı. "Peki, tamam, hadi gelin." Arkasına döndü ve önümüzden yürüyerek, değerli bir ahşaptan yapıldığı belli olan bir masa ile yine aynı malzemenin kullanıldığı iki dolabın yer aldığı ve bu ana kadar bir klişeden ibaret olduğunu düşündüğüm deri bir kanepenin de bulunduğu muayene odalarından birine girdi. Kanepeyi göstererek çalışma masasının başına oturdu.

"Hayat arkadaşınızın bu sabah emniyete geldiğini biliyor muydunuz?" diye sordu Menkhoff, Kanepede yan yana oturuyorduk ve ben kendimi biraz garip hissetmeye başlamıştım. Lichner'in yüzündeki gülümseme genişledi. "Elbette, onu size gönderen bendim."

"Ah, yani kendi isteğiyle gelmediğini itiraf ediyorsunuz?"

"Hayır, bunu yapmıyorum çünkü kendi isteğiyle gitti. Sonuçta kendisinden cuma akşamıyla ilgili soru işaretlerini bir açıklığa kavuşturmasını rica ettim. Sizinle yaptığı görüşme sırasında ortalamanın üstünde bir heyecana sahipti."

Ortağıma baktım ancak yüzünde herhangi bir heyecan göremedim. "Bayan Klement'in boynunda morluklar var. Bunun nasıl olduğunu biliyor musunuz?"

Şimdi meraklanmıştım. Lichner, Menkhoff'a bakarken çok rahattL "Evet, biliyorum, çarptı. Hatta bunun üzerine lekelerin, sanki ben onu boğazlamışım gibi göründüğüne dair espriler bile yaptık."

"Espri yaptınız demek. Onun boğazlandığına dair." MenkhofTun sesi aniden baskılanmış gibi çıktı. "Bir kadının boğazlanmasını komik mi buluyorsunuz?"

Lichner'in yüzündeki gülümseme yok oldu. "Ağır olun biraz, Başkomiser. Kelime oyunlarıyla beni tuzağa düşürmeye çalışmayın. Hiçbir şekilde bunu komik bulduğumu söylemedim."

"Çocukları sever misiniz?" Menkhoff bu soruyu bir silah gibi ateşlemişti. Lichner şaşırdı, cevap verene kadar epeyce tereddüt etti. "Çocukları mı? Elbette çocukları severim. Neden soruyorsunuz?"

"Çocuğunuzun olmasını istiyor musunuz?" Menkhoff bir saniyenin bile boşa gitmesini istemiyor gibiydi, her anı kullanmak istiyordu. Ancak psikiyatristin yüzünde beliren gülümseme, kendisini toparladığının bir kanıtı gibiydi.

"Eğer uygun kadını bulursam, Başkomişerim, o zaman bu konuyu düşüneceğim. Ve -diğer sorunuzu da hemen cevaplayayım- evet, bu kadının Nicole olup olmadığını zaman gösterecek. Acaba hastalarım dışarıda beklerken, özel hayatımla ilgili merak ettiğiniz ve üzerinde sohbet edebileceğimiz başka bir konu daha var mı sayın Başkomiserim?" Karşı karşıya durmuş, zil sesinden önce birbirlerini süzen iki boksör gibi bakışıyorlardı.

"Hayır, şu an için yok," diye homurdandı Menkhoff. Kapıya ulaştığımızda bir kez daha durdu ve etrafına bakarak, "Neredeyse unutuyordum: Lütfen şehirde kalın," dedi.

29

23 Temmuz 2009

Menkhoff'a baktım ve az evvel Markus Diesch'in anlattığı hikâye hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Fazla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Başka ne beklenebilirdi ki? Ortağım, Lichner'in suçsuzluğunu biraz olsun kanıtlayan hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Geçen yıllarda Menkhoff'a saygı duymayı öğrenmiş olsam da bu konuyla ilgili sergilediği inatçı tavrını anlayamıyordum ve şimdi, içimdeki bütün o duygular yeniden yükseldiğinde, olaylar canımı sıkmaya başlıyordu. Belki de iki gün Öncesine kadar bir daha asla Doktor Joachim Lichner'le ilgilenmek zorunda kalmayacağıma inandığım için de böyle hissediyor olabilirdim.

Aniden Lichner'in evini araştırırken bir şeyleri gözden kaçırmış olabileceğimize dair sezim tekrar belirdi. Ama neyi kaçırmış olabileceğimizi hâlâ çözemiyordum.

"Doktor Lichner'in kızına ait belgeleri incelemek için hastaneye gittik," dedi yanımda duran Menkhoff. Diesch'in yüz ifadesini gözlemliyordum, şaşırmışa benziyordu. "Doktorun bir kızı mı var?"

"Yaklaşık iki sene Önce sizin şu anda çalıştığınız bölümde dünyaya gelmiş görünüyor."

Yüzündeki şaşkınlık, kuşku dolu bir ifadeye dönüştü. "Bu mümkün değil, böyle bir şey olsaydı benim de haberim olurdu. Tam olarak ne zamanmış?"

"Haziran 2007'de."

Diesch, alnını kırıştırarak önüne baktı, hafızasını zorluyor gibiydi. "Haziran 2007," diye mırıldandı kendi kendine. "Hayır, o sırada izinli değildim diye hatırlıyorum. Ama Lichner'in kızı bizim bölümde doğmuş olsa benim de görmem gerekirdi. Tek bir istisnanın dışında..."

"Hangi istisnanın dışında?" diye sordum, cümlesini tamamlamak istemediği hissine kapılınca.

"Yani eğer çocukla ilgilenmediyse. Nereden bileyim, belki de o süre zarfında kadından ayrılmıştı? Bu gibi durumlarla tahmininizden daha sık karşılaşıyoruz."

"Ya da bu doğum hiçbir zaman gerçekleşmedi ve veri tabanındaki kayıtlar da sahte," dedi Menkhoff. "Adı Bartholome olan bir doktor tanıyor musunuz?"

"H... Hayır, neden?"

"Peki ya Anna Gerling'i?"

"Anna Gerling... bekleyin... Gerling... İç hastalıkları bölümünde doktor, değil mi?"

"Hayır, ebe."

"Ah, o zaman yanıldım demek. Hayır, onu da tanımıyorum."

"Susanne TrumppTa olan ilişkiniz nasıl?"

"Ortada bir ilişki yok. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Aynı bölümde çalışıyor, bazı zamanlarda birlikte nöbet tutuyoruz, ama bu çok nadiren oluyor."

"Onun hasta veri tabanı için kullandığı şifreyi biliyor musunuz?"

"Hasta veri tabanı mı? Hayır, bu fikre nereden kapıldınız? Şifreleri bir başkasına vermek kesinlikle yasak."

Menkhoff onu aşağılamasına reddetti. "Kimlikleri taklit etmek de yasak ama buna rağmen bu gibi şeyleri yapan insanlar oluyor."

Markus Diesch avucunu inceliyordu. "O zamanlar birtakım hatalar yapmış olduğumun farkındayım ama cezamı çektim.” Sesi ağlamaklıydı ve bu ona hiç yakışmıyordu.

“Ne olmuş yani?” diye söylendi Menkhoff, fakat o anda sözünü kestim. "Yani bugüne kadar hiçbir zaman programa, mesela kendi şifrenizi unuttuğunuz ve bir kayıt yapmanız gerektiği için mesai arkadaşınızın şifresini kullanarak giriş yapmadınız, öyle mi?”

"Hayır, böyle bir şey yapmadım,” diye cevap verdi inatçı bir çocuk gibi. “Bunu neden yapayım İd?”

Menkhoff a baktım, başını kısaca sallayınca, “Görünüşe göre biri veri tabanına olmayan bir kayıt girmiş ve ardından da sahte bir doğum belgesi hazırlayarak bunu nüfus dairesine göndermiş. Bu durumda resmî kayıtlara göre var olmayan bir çocuk dünyaya gelmiş. Nüfus kaydı için hastanenin oluşturduğu doğum belgesi tek başına yeterli olmuyor. Anne ve babanın kimlikleri ile doğum belgeleri de gerekiyor ve eğer evli değillerse, bir de yazılı bir babalık bildirisi istiyorlar. Bunu yapan kişi, tüm bu saydıklarım için de birer sahte belge hazırlamış olmalı,” dedim.

Diesch’in gözleri büyüdü. “Şimdi anlıyorum. Birkaç sahte belge oluşturuluyor ve alda ilk gelen kim oluyor? Tabii ki eski tutuklulardan biri. Bu inanılmaz büyük bir haksızlık.”

“Saçmalamayın Bay Diesch,” dedi Menkhoff. “Sahte belgeler söz konusu olduğunda aklımıza elbette ilk olarak sabıkalı bir sahtekâr gelir. Ne sandınız? Bu haksızlık değil, gayet mantıklı bir hareket. Evet?”

Diesch ayağa fırladı, nefes alıp verişi hızlanmıştı. "Bu olayla benim bir ilgim yok. Neden ben... Gerekçem ne? Bunu neden yapmış olayım ki? Benim bundan ne gibi bir çıkarım olabilir İd?”

Menkhoff omuzlarını silkti. “Lichner sizi sinir etmiş. Belki de sizi, kendisinden bunun intikamını almak isteyeceğiniz kadar sinir etmiştir? Belki de sizi çok sinirlendirmiştir. O mide bulandırıcı bir herife dönüşebiliyor Bay Diesch ve ben, ona kötülük yapmak istemenize anlayış bile gösterebilirim.”

“Hayır. Benim bu olayla gerçekten bir ilgim yok, doğru söylüyorum. Bu doktor... Jo ve ben iyi anlaşırdık. Hiçbir zaman kavga etmedik, bir kez bile. Dosyamı inceleyebilirsiniz.”

O anda Lichner’in evini terk ettiğimizden beri içimde oluşan o kötü hissin neden kaynaklandığını anladım. Nasıl unutabil m iştim? Menkhoff ayağa kalkarak, “Bir sorumuz olduğu takdirde sizinle yeniden iletişime geçeceğiz,”

Ben de aynı şekilde ayağa kalkarak ortağımı takip ettim.

Diesch’in evinden, bizi duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra, “Bernd, az evvel Lichner’in evinde bir şey unuttuk,” dedim.

“öyle mi? Nedir?” Söylediklerimle gerçekten ilgileniyormuş gibi gelmemişti bana.

“Lichner’in teşhisinin yer aldığı kutudaki o sayfa var ya... Üzerinde yazan şeyi hâlâ hatırlıyor musun?”

Menkhoff bir şeyler mırıldandı, pantolonunun cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı. Kâğıdı açınca, az evvel bahsettiğim sayfayı çıkardığını fark ettim. Menkhoff kâğıdı ben farkına varmadan cebine koymuş olmalıydı.

Parmağımla bir yeri işaret ettim, “tşte burası. *Bakınız: Hasta Dokümanı 112/1993,* bunu kastediyorum.”

Anlamıyor gibiydi. “Ne olmuş yani? Bu numara muhtemelen dir diğer anlamsız belgeyi işaret ediyor. Ancak gördüğümüz gibi bu, kutunun içindeki tek kâğıt parçasıydı. Ne fark eder yani?” Ha-

taretle başımı salladım. “Evet, aynen söylediğin gibi: Bu, *o* kutunun içindeki tek kâğıt parçasıydı. Peki, diğerine ne oldu? Peki, üzerinde *K.-L* gibi bir şey yazan kutuya ne oldu?”

"Nicole’ün dosyalarının bu kutunun içinde yer aldığını mı düşünüyorsun?..”

Menkhoff o kadar ani durmuştu ki o durduktan sonra iki adım daha ilerlemiştim. Ona bakmak için arkama dönmek zorunda kaldım. “Evet, isimleri K harfiyle başlayan diğer hastalarınkiyle birlikte. Bu çok yüksek bir ihtimal. Bunu neden hemen akıl edemediğimizi soruyorum kendime.”

"Gerçekten Nicole’ün... düzenli olarak orada tedavi gördüğüne mi inanıyorsun Alex?”

“Evet, mantıklı. Aksi takdirde Lichner’in onun hakkında bir dosya tutmasının hiçbir açıklaması olamaz.”

Birkaç saniye düşündü ve ardından kol saatine baktı. “Peki, tamam, ama saat geç oldu. Oraya birlikte gidemeyiz. Bekle biraz, belki Lichner henüz gitmemiştir.”

Cep telefonunu çıkararak emniyeti aradı. Menkhoff’un verdiği cevaplardan Lichner’in artık orada olmadığını anladım. Telefonu kapattıktan sonra, "Şimdi çıkmış, belki yine de başarabiliriz. Biermann, arkadaşların onu şu anda Zeppelin Caddesi ne götürdüklerini söyledi. Şimdi biz de oraya gideceğiz. Oraya varınca beni indireceksin ve doğrudan Kohlscheid’a devam edeceksin. Sana engel olmaması için onu bir süre oyalayacağım, tamam mı?”

“Tamam,” dedim. “Ama onu nasıl oyalayacaksın ki?”

“Nicole e ne olduğunu öğrenmek istiyorum Alex. Gerekirse bu pisliği, iştahımı kaçırsa bile, yemeğe davet edeceğim. Ne şekilde olursa olsun, onu yeterince uzun bir süreliğine oyalayacağım.”

Hâlâ birbirimizden uzakta duruyorduk, tki adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi omzuna koydum ‘Evet, kim bilir, belki sonunda sorularımıza birkaç yanıt buluruz.” Gerçekten de *bizi* kastetmiştim.

30

18 Şubat 1994

Menkhoff ofise geldiğinde saat sekiz buçuktu. Ben de henüz birkaç dakika önce gelmiştim. Uykulu ama bir o kadar da heyecanlı görünüyordu. Endişeleniyordum. Ortağım, geçtiğimiz iki günün neredeyse her saatini Doktor Lichner'in küçük Juliane'yi öldürdüğüne dair bulabileceği ipuçlarını aramakla geçirmişti. Bu da *neredeyse* aynı zamanda birçok kez Nicole Klement'le buluştuğu anlamına geliyordu. Baş başa. Kaç kez görüştüklerini bilmiyordum ve bu soruyu sormaktan da kaçmıyordum. Geçtiğimiz gün saat beşe doğru aldığı arama sonucunda hiçbir açıklama yapmadan benimle vedalaştığmda arayanın kim olduğunu bildiğimden emindim.

Gittikten birkaç dakika sonra telefonu yeniden çaldı ve bu kez ben karşılık verdim. Arayan kurbanın annesi Bayan Körprich'ti. Menkhoff'un ofiste olmadığım öğrenince kendisine, her şeyi yeniden incelediğini ancak bir şey bulamadığını iletmemi rica etti.

Ne dediğini anlayamamıştım, bunun üzerine bana Menkhoff un bir gün önce oraya gidip Juliane nin odasmda saklı olduğuna inandığı şekerleri aradığını anlattı. Hiçbir şey bulamamıştı ancak bunun çok önemli olabileceğini söylediğinden kendisi de bir kez daha her yeri tek tek incelemiş fakat bir sonuca ulaşamamıştı.

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi uzun süre üzerinden alamadım. Ortağım neden bana Julianehin odasını yeniden aramak istediğini söylememişti? Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar

çaresiz hissetmemiştim. Tecrübeli meslektaşımın, kariyerine mai olabileceği bir yola sapmak üzere olduğunu düşünüyor ama olayları yanlış değerlendirmekten de korkuyordum.

Buna rağmen - eğer kadınla aralarındaki histerimde yanılmıyorsam... İki hafta boyunca bir sonuca ulaşamadan araştırdığımız bu vaka sonucunda Menkhoff, psikiyatriste Öyle fena takılıp kalmıştı ki başka hiçbir şey düşünemiyordu. Bunun asıl nedeninin Nicole Klement olmasından endişeleniyordum.

Menkhoff oturma girişiminde bulunmadan çalışma masamın önünde durdu ve el hareketiyle kalkmam yönünde bir istekte bulundu. “Günaydın dostum. Gelin, işimiz var.”

“Günaydın. Ama ne...”

“Yolda her şeyi anlatacağım. Hadi gidiyoruz.”

Otoparkta iki polis aracı ile içinde cinayet masasında çalışan üç arkadaşın oturduğu bir sivil araç bizi bekliyordu. Menkhoff emniyet kemerini takarken, “Lichner’e,” dedi. "Diğerleri bizi takip edecekler.” Tahmin etmiştim. Diğer araçların yanından geçerken nabzım daha hızlı atıyordu. “Neden bu kadar çok insanla birlikte gidiyoruz? Ne oldu?” Ve ben neden tüm bunlardan bu kadar geç haberdar oluyorum?

“Günlerdir Nicole’ün vicdanını rahatlatmaya çalışıyorum, dün akşam da yine aynısını yaptım. Ona yine ve yeniden bize, eğer kızı gerçekten Lichner öldürdüyse, ondan başkasının yardımcı olamayacağını anlattım. Az evvel beni aradı.” Derin bir nefes aldı. “Sonunda gerçeği anlatmaya karar vermiş. Lichner‘in kanıtı... İfadelerini geri çekti.”

“Ama bu yeterli olacak mı?..”

"Lafımı sakın kesmeyin," diye bağırdı bana. Ancak hemen arkasından konuşmasına normal ses yüksekliğinde devam etti. Epey gergindi. "Ayrıca bir şey daha *hatırladı* ve bu da yargının bize arama izni vermesi için kesinlikle yeterli olacaktır. Sevgili doktorumuz söz konusu cuma akşamı, yani ufaklığın büyük ihtimalle öldürüldüğü gün, saat yedi ve yedi buçuk arasında değil, gece yarısından biraz önce eve dönmüş. Ertesi gün Nicole şehre inmek istemiş ve arabanın pislik içinde olduğunu görmüş. Her tarafı çamur içindeymiş, tekerlek ve jantlarından çimler sarkıyormuş. Sanki çamurlu bir arazi yolundan geçmiş gibi göründüğünü anlattı. Bu size bir şey hatırlatıyor mu?"

Midemin içinde, bağırsaklarımı sıkarak küçük bir yumruya dönüştürmek isteyen bir vakum makinesi olduğunu hisseder gibiydim. Nicole Klement tüm bunları bunca süredir bilmesine rağmen anlatmamış mıydı? "Ama... demek istediğim, aradan kaç gün geçti, arabayı kesin yıkatmıştır. Garajda çamur kalıntıları var mı ki?"

"Bu sabah arabasını yıkatmış ve garajı da büyük bir titizlikle temizlemiş." Tabii, buna benzer bir şeyin olmasından endişelenmiştim zaten. Muhtemelen hiçbir kalıntıya rastlayamayacaktık. "Bu da, yeterince dikkatli davrandıysa, Bayan Klement'in ifadesinin geçersiz olacağı anlamım taşıyor."

"Bir şeyler bulacağız," diye karşı çıktı Menkhoff gaddar bir ifadeyle. "Herhangi bir şey."

31

23 Temmuz 2009

Doktor Lichner'i evine getiren meslektaşlarımız, görünüşe göre hedefe bizden sadece birkaç saniye önce ulaşmışlardı. Arabayı hemen arkasına park ettiğim sırada Lichner, Passat'ın yanında duruyor ve tam o anda kapıyı kapatıyordu. Bizi gördü ama yüzünde her zaman olduğu gibi yine herhangi bir hareketlilik yoktu.

"Peki, ya şimdi?" diye sordum, dudaklarımı neredeyse hiç hareket ettirmeden. O an kendimi aptal gibi hissettim ancak bu düşünceyi bir kenara atmaya çalıştım.

"Yine de deneyeceğim, bana izin ver," dedi Menkhoff ve kapıyı açtı. Ne yapacağını merak ediyordum, onu takip ettim. Göz ucuyla, Passat'ın ön kapılarının açıldığını fark ettim; sürücü kapısından Başkomiser Egberts, yolcu kapısından ise önemli bir babaya sahip meslektaşımız Jens Wolfert inmişti. Şansımıza indikleri yerde kalıp olan biteni izlemeye karar vermişlerdi.

"Olamaz, ne büyük bir tesadüf," dedi Lichner ellerini çırparak, bu sayede dikkatimi yeniden üzerine çekmişti. "Başkomiserlerimizin eminim bu civarda işleri vardı ve bu arada Joachim Lichner'i ziyaret edip henüz çözülmemiş başka bir suçu yine üzerine atabilir miyiz diye bakalım demişler."

"Doktor Lichner, görünüşe göre sizden şüphelenerek haksızlık ettik," dedi Menkhoff. "Bu yüzden özür dileriz. Bu sebeple yaşadığınız tatsızlıklardan dolayı sizden bizzat özür dilerim." Başım

kendiliğinden Menkhoff a döndü. Az evvel gerçekten Joachim Lichner'den özür mü dilemişti? Gözlerimi ortağımdan aldığım sırada, Lichner'in de şaşkın olduğunu gördüm. "Bu özrünüz, hücrede geçirdiğim on üç yıl için mi sayın Başkomiser?" diye sordu.

Bakışlarımı yeniden ortağıma çevirdim, kendimi ağır çekimdeki bir tenis maçını izler gibi hissediyordum. Menkhoff un suratı donuk bir maskeyi andırıyordu. "Hayır, bunu kastetmiyorum Doktor Lichner çünkü o zamanlar adil bir mahkemede yargılandınız. Kastettiğim son İlci gün. Bil ileri size kötü bir şaka yapmak istemiş ve bunu yaparken de bir hayli çaba harcamanın dışında birkaç tane de suç işlemiş. Bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum ve bu konunun sizi de ilgilendirebileceğini düşünüyorum. Yarım saat kadar daha sohbet etmemiz mümkün mü? Tabii bu durumda bir sanık değil, tanık oluyorsunuz."

Lichner tek kelime etmedi. Menkhoff'un gözlerine bakıyordu ve gözlerinden bariz bir şekilde karşısındaki kişiyi küçümsediği görülebiliyordu. Menkhoff aklından ne geçiriyordu? Hiçbir şey olmadan geçen saniyeler boyunca ben bile hareket etmeye cesaret edemedim. Ancak bu sırada bir şeyin farkına vardım: Lichner, Menkhoff'un kendi egosunu geri plana atmayı başardığı bu inanılmaz anın acısını bir gün mutlaka çekecekti ya da ben Menkhoff u bunca yıl hiç tanıyamamıştım.

"Peki," dedi Lichner ve beni ikinci kez şaşkınlığa uğratmayı başardı. "Haklısınız, bu durumdan kimin sorumlu olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Sizi daireme buyur edebilir miyim?" Eliyle Menkhoffu yıkık dökük evine davet edercesine bir harekette bulundu.

"Bir kafeye oturmaya ne dersiniz?" şeklinde bir öneride bulundu Menkhoff. "Yani daha objektif bir ortamda bulunma fikri çok

daha iyi değil mi?" Lichner kısa bir an düşündü, ardından başıyla onayladı. "Eğer sonrasında beni yeniden buraya getirirseniz, teklifinizi kabul edebilirim. Şans işte, şoförüm tam da bugün izinli."

Menkhoff, Wolfert'i kastederek, "Siz Başkomiser Seifert'le gidiyorsunuz," dedi. Ardından, hâlâ Passat'ın sürücü kapısının yanında duran Egberts'e baktı. "Marco, Doktor Lichner'le beni şehre götürebilir misin?"

Hareket halindeki bir araçta Wolfert'in çenesine katlanmak zorunda olmak beni pek sevindirmese de başımı sallayarak, "Hadi, gelin," dedim. Audihin arkasından dolanarak ön yolcu koltuğuna geçtim. Neden bir kez olsun biri bana şoförlük yapmasındı ki? Wolfert motoru çalıştırırken ben de Lichner'in Kohlscheid'daki evinin adresini navigasyon cihazına girdim.

Ulaşmak istediğimiz hedef ekranda belirince, "Kohlscheid'a mı gidiyoruz?" diye sordu Wolfert. "Kohlscheid'ı çok iyi bilirim, uzaktan bir akrabam orada oturuyor. Yani aslında doğrudan akraba sayılmaz..

"Lütfen arabayı sürer misiniz?" diyerek sözünü kestim ve o da isteğimi yerine getirme iyiliğini gösterdi. Yeni bir monologa girmeden, son birkaç saat içinde olanları ve Lichner'in evine neden tekrar gittiğimizi kısa cümlelerle kendisine anlattım. Nicole Klement hakkında ise kadının sadece tutuklandığı sırada Doktor Lichner'le birlikte yaşadığını anlattım. Diğer her şey ortağımın özel hayatıyla ilgiliydi. En azından içten içe böyle olmasını umut ediyordum.

Zili çalmamla birlikte kapıyı yeniden W. Merten adındaki şişko adam açtı. Beni tanıyınca kısa kollarını yeniden göğsünde kavuşturdu. "Yine mi siz?"

"Arkadaşımı tanıdığınızı varsayıyorum," diyen Woifert, W. Merten'e kimliğini uzattı ve gülümsedi. "Benim adım da Jens Wolfert, Aachen Cinayet Büronun bir üyesi ve komiseriyim. İsmim muhtemelen size tanıdık gelecektir; babam devlet bakanı Peter Wolfert, Kuzey Ren-Vestfalya Adalet Bakanlığının daimi temsilcisi. Sık sık televizyona çıkıyor. Ancak ben şu an elbette meslektaşım Seifert'le birlikte polis kimliğimle buradayım; babamın emriyle gelmedim. İnsanlar her seferinde çaresizce bu ismi nereden bildiklerini düşündükleri için anlatıyorum tüm bunları."

W. Merten in sarkık yanakları, çenesi hafifçe aşağı kayıp inanamayan gözlerle bana baktığında biraz olsun gerildi. Ardından daha fazla yorum yapmadan girmemize izin verdi.

Lichner'in evine çıkan merdivenlerde beni takip ettiği sırada Wolfert, "Bu bana çok tanıdık geliyor, insanların çoğu babamın kim olduğunu öğrendikten sonra bu şekilde tepki veriyorlar," diyerek konuşmaya devam etti. Onu duymuyormuşum gibi davrandım ve pantolonumun cebinden evin anahtarını çıkardım.

Üzerinde *K-L* yazan kutuyu, diğer kutu yığınlarının arasında bulmamız iki dakikamızı almıştı, ön yüzünde *Nicole Klement* yazan turuncu renkteki telli dosyayı elimde tutmamsa bir dakikamı almıştı. Dosyayı açarken ellerim titriyordu. Wolfert, dosyanın içindeki sayfalarda yazan şeyleri görebileceği yakınlıkta, yanımda duruyordu. En üstteki dokümanın içeriği şuydu:

12 Şubat 1993 tarihindeki oturuma dair notlar -Nicole Klement hipnoterapi- ilk oturum. Hipnoz aracılığıyla hastanın bilinçaltına, değiştirilmiş öz ve dış algının post-travmatik yaşantıya benzer şekle dönüştürülmüş hali yerleştirilmiştir.

Hasta telkine açık olduğunu ve hipnoza olan yatkınlığını kanıtladı. Hastayı travmatik malzemelerin kontrollü ayrışımıyla karşı karşıya getirerek, hastanın intrüzyon ve yabancılaşmaya karşı kontrol duygusuna ulaştığı gözlemlendi.

"Ah, olamaz," dedim. "Her ne kadar yazılanları anlamasam da tüm bunlar kulağa çok kötü geliyor."

Sayfanın tamamı Lichner'in Nicole Klement hakkında not ettiği hipnoz oturumlarıyla doldurulmuştu. Birçok kez travmatik tecrübelerden bahsediliyordu ancak hiçbir kısmında bunların ne gibi tecrübeler olduğu açıklanmamıştı. Bu sayfayı Wolfert e vererek bir sonraki sayfaya baletim. Yine bir oturum, ancak bu kez mayıs ayında ve yine psikoterapi metodunun kullanıldığı bir travma çalışması. Bu sefer bu çalışmanın ikinci evresinden bahsediliyordu, bir sonraki paragrafta bu yöntemin adı EMDR-yöntemi olarak açıklanıyordu. Bir sonraki sayfa şubat ayındaki bir başka oturumla ilgiliydi. Demek sayfalar kronolojik olarak sıralanmamıştı.

Benim için büyük ölçüde anlaşılmaz notlarla dolu bu iki say* fadan sonra sonunda aradığım şeyi buldum: Nicole Klement'ın tedavisini zorunlu kılan sebebin açıklaması. Sendrom ve patoloji gibi terimlerin ardından yazılanları okuduktan ve bu kadının çocukken neler yaşadığını tahmin etmeye başladıktan sonra içimde oluşan hisse karşı direnmekte zorlandım.

32

1» Şubat 1994

Doktor Lichner'in muayenehanesine çevik kuvvet ekibi gibi girdik. Corinna M. masasının arkasında ağzı açık oturuyor ve muayenehanenin kapısında aniden beliren ekip karşısında tepki veremeyecek gibi görünüyordu.

Menkhoff ve iki üniformalı memurla birlikte muayene ve bekleme odalarına ayak bastığımız sırada diğer meslektaşlarımız, muayenehanenin geriye kalan kısımlarına dağıldılar. Menkhoff, üzerinde *muayene odası 1* yazan yerin kapısını açtı. Doktor Lichner ve ellili yaşların sonundaki şişman kadın odanın içine daldığımızda korkuyla irkildiler. "Korkmayın, biz polis memuruyuz," dedi Menkhoff askerî bir edayla. "Lütfen odayı terk ediniz." Bu davranış biçimi bana, kendimi iyi hissettirmenin dışında her şeye neden oluyordu. Yaşadığı ilk korku anından sonra kadının, yaşadığı bu macerayı bir an önce başkalarına anlatabilmek için dışarı çıkmayı dört gözle beklediğini fark edebiliyordum. İşe yarar ya da yaramaz, ne bulursak bulalım, Doktor Joachim Lichner'in sorunları az evvel kelimenin tam anlamıyla başlamıştı. Normal zamanda her daim söyleyecek bir şeyler bulan adam, hastasının çıkmadan önce kendisine attığı öfkeli bakışı görmüş ve neyle karşı karşıya olduğunun farkına varmıştı,

"İçeri bu şekilde girme hakkına sahip olduğunuzu nasıl düşünürsünüz? Böyle bir şeyi kabul edemem..."

‘Çenenizi kapatın Doktor Lichner,” dedi Menkhoff ve adama bir faks çıktısı uzattı. "Bu, arama izninin bir kopyası, orijinali de yolda. Bizi lütfen garajınıza götürün.” Alnımda boncuk boncuk ter damlaları belirmeye başladı.

“Avukatımı arama hakkına sahibim. Bu konuda ısrarcıyım.” Lichner’in sesine ciddi bir tonlama vermeye çalıştığı fark edilebiliyordu. Menkhoff gözlerini devirdi. “Hadi, arayın o zaman.’’

Telefon görüşmesi yarım dakika kadar sürdü. “Doktor Meyerfeld, on beş dakika sonra burada olacak,” diye açıkladı Lichner.

Menkhoff öfkeyle başını salladı. “Güzel. Bu sırada biz de garajınıza bir göz atacağız.”

Psikiyatristi, onunla karşılaştığım günden bu yana ilk kez doğru kelimeleri bulmaya çalışırken gördüm. En azından bu, kendimi biraz olsun teselli etmeme yardımcı oluyordu. “Garajımdan ne istiyorsunuz?”

“Etrafa bakmak istiyoruz. Olay yeri inceleme ekibinden arkadaşlar da birazdan burada olacaklar. Aracınız garajda mı?”

“Hayır, ben.,. bilmiyorum, Nicole arabayı alıp bir yerlere gitmiş olabilir.”

“Bizi yine de garaja götürün Doktor Lichner.”

Adamın omuzları hafifçe çöktü. Daha fazla yorum yapmadan başını salladı ve kendisini yakından takip eden iki üniformalı memur eşliğinde yola koyuldu.

Garaja muayenehanenin sonunda yer alan bir kapıdan geçiliyordu. Gri porselen seramikle kaplı garaj zemininde, belirtildiği üzere herhangi bir çamur veya çim izi bulunmamaktaydı. Doktor Lichner’in -yaptığı açıklamaya karşılık garajda duran- koyu mavi BMW 5’inde de normalin dışında gözle görülür bir kirliliğe rastla-

yamadık, gerçi olayın üzerinden iki hafta geçtiği düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Olay yeri İnceleme ekibinden arkadaşlar garajın içine malzemelerini yaydıkları sırada Menkhoff, "Araca ne olacak?" diye sordu. Adamlardan biri ona döndü ve "Birazdan gelip alacaklar," diye cevap verdi.

Menkhoff başını salladı, ardından bana kendisini takip etmemi söyledi. Arkalarında şaşkın bir ifadeyle duran Lichner'in bulunduğu iki üniformalı memura, psikiyatristle muayenehanenin giriş bölümündeki sandalyelere oturup doktorun avukatını beklemeleri yönünde emir verdi. Giriş kapısı biz içeri girdikten hemen sonra dışarıdan, acil bir durumun olduğunu gösteren geçici bir bantla kapatılıp kilitlenmişti.

Dar bir kapıdan, garajın yanında yer alan ve görünüşe göre çamaşır odası olarak kullanılan, aynı şekilde gri seramik döşeli bir mekâna geçtik. Çamaşır makinesi ile kurutma makinesi, insanların bu aletleri eğilmeden kullanabilmesini sağlayacak yükseklikte bir platformun üzerinde duruyordu. Bunların yanı sıra içeride taştan bir lavabo, neredeyse tavana değen beyaz bir dolap ve üzerine her türlü ıvır zıvırın yerleştirildiği birkaç raf vardı. Menkhoff hedefine odaklanmışçasına dolaba doğru yürüdü ve kapaklarını açtı. İçinde, göz hizası yüksekliğinde tek bir raf vardı; rafın üzerindeyse her çeşit temizlik malzemesi yer alıyordu. Hemen altında duvara yaslı bir şekilde süpürge ve fırça duruyordu. İkisinin arasında da beyaz ve gri renklerde birer kova vardı.

Menkhoff elini dolabın içine sokarak temizlik malzemeleriyle dolu şişe ve kutuları kenara itti. En arkada buruşuk bir plastik poşet vardı. Poşeti çıkarıp ağzını açtı ve içine baktı. Derin bir nefes alarak bana baktı ve ağzı açık poşeti bana doğru uzattı. Yüzündeki o acımasız zafer ifadesini gözden kaçırmanın imkânı yoktu.

Poşetin dibinde, ucunda küçük, renkli, plastik bir şeyin olduğu turkuaz bir nesne vardı. Birkaç saniye sonra bunun, ucunda plastik bir kelebek bulunan bir saç bandı olduğunu anlayabildim,

"Sizce, dostum Seifert, bu kime ait?"

33

23 Temmuz 2009

Okumayı bitirdikten sonra raporu Wolfert e uzattım.

Bize ilk kez kapıyı açan Nicole Elementi karşımda görür gibiydim ve görüntü o kadar canlıydı ki onu on beş yıl önce değil de on beş saat önce görmüş gibi hissediyordum. Gözlerindeki o derin acıyı gördüm, bunun sebebini artık anlayabiliyordum. Onu çevreleyen incinebilir, kırılgan havayı hissedebiliyor ve bir nebze olsun ruhunun *ne denli* yara aldığını tahmin edebiliyordum.

Bu kadına, üzerinden çokça zaman geçmiş olmasına rağmen, çok acıyordum. O kadar kızgın ve öfkeliydim ki mantıklı düşünebilmekte zorluk çekiyordum. Şimdi tüm bunları bir kenara atmalıydım. Wolfert elimdeki kâğıdı aldı ve ben de pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkararak Menkhoff un numarasını tuşladım. İki kez çaldıktan sonra telefona cevap verdi. "Benim, Alex. Lichner hâlâ seninle mi?"

"Evet, karşımda oturuyor, ne oldu?"

"Aradığımızı bulduk ve... senin bunu görmen lazım. Her şeyden önce Doktor Lichner'le bu konu hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Bunları sana şimdi telefonda anlatamam Bernd. Tek söyleyebileceğim: Nicole Klement çocukken çok kötü şeyler yaşamış. Erişkin yaşa ulaştığında psikolojik sorunlar yaşayacağı tarzda şeyler. Bunların hakkında Lichner'le konuşmak *zorundayız.* Eğer burada

yazanlar doğruysa... Aman Tanrım. Lütfen ona, evine gittiğimizi söyle. Birazdan yanınıza geleceğim ve bu belgeleri de yanımda getireceğim, tamam mı?"

İlk anda herhangi bir tepki vermese de sonunda, "Peki, tamam," dedi.

Lichner'le hangi kafede oturduklarını tarif etmesini istedim ve ardından telefonu kapadım. Wolfert elindeki kâğıdı indirdi ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bu çocuk... söz konusu olan kadın... eğer doğru anladıysam, bu yüzden onu tedavi eden... psikiyatristin hayat arkadaşıydı, değil mi?" Başımı salladığım sırada Wolfert, terini silmek istercesine elini alnına götürdü. "Ama bu... tamamen çılgınlık."

"Evet, gerçekte her şey sizin tahmin edebileceğinizden bile daha çılgınca Bay Wolfert. Hadi gidelim. Belgeleri yanımıza alacağız."

"Bunun yasak olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Elbette size neyi yapıp neyi yapamayacağınızı söylemek istemiyorum ama kurallar.. .'

"Evet, kurallar gereği ne yapmam gerektiğini biliyorum ve onları umursamıyorum." Kâğıdı elinden çekerek aldım ve tekrar turuncu dosyanın içine koydum. "Doktor Lichner'in bu sebeple işimizi zorlaştıracağına inanmıyorum çünkü hastalarının raporlarım koyduğu kutuları açıkta bırakmış. Hadi gidelim."

Wolfert arabada olduğumuz süre boyunca sessiz kaldı. Okudukları ona fazla gelmiş gibiydi. Yalnızca iki kez, o geçmişteki olayın ayrıntılarını öğrenmek ve Nicole Klement'in bu olayın neresinde yer aldığını bilmek istedi. Verdiğim kısa cevaplar sonucunda soru sormaktan vazgeçti. İnsanların yaşadıkları olumsuzluklarla karşılaşmak ne yazık ki mesleğimizin bir parçasıydı ve yıllar geçtikçe yaşanan kötülükler sonucunda insanın aklını kaçırmasına engel olmak için kendimizi korumaya almayı öğreniyorduk - bu kalbi-

miz nasır bağlamış gibi bir izlenim yaratıyordu insanlarda fakat bunun ne kadar doğru olduğundan şüpheliydim. Ancak küçük ve masum bir çocuğa bu gibi şeyler yapıldığında her şey farklı bir boyuta ulaşıyordu ve özellikle de beni, bu gibi şeyler hazırlıksız yakalıyordu. Elimden geldiğince arabanın dışında olanlara odaklanmaya çalıştım.

Mayersche Kitabevihin yanından geçtik ve aracımızı Büchel otoparkına bıraktık. Buradan avluya uzanan yol yaklaşık bir dakika sürüyordu. Otopark çıkışının hemen arkasındaki tunçtan yapılma Bahkauv heykelinin olduğu çeşmenin yanından geçerken bir süreliğine durdum. Efsaneye göre, *Bachkalb* olarak adlandırılan canavar, sarhoş adamların omuzlarına oturarak onların eve ulaşmalarını zorlaştırıyormuş. Sivri dişleri ve kalın, uzun kuyruğuyla bir buzağı olduğu söylenen bu figüre bakarken efsaneye göre kadın ve çocukların Bahkauv tarafından asla rahatsız edilmediğinin söylendiği de gelmişti aklıma. Bahkauv tarafından değil, diye geçirdim aklımdan ve yoluma devam ettim. "Çılgınca, değil mi?" dedim, ellerini pantolonunun cebine sokmuş, yanımda sessizce yürüyen Wolferte. "Bütün çocuklar ürkütücü göründüğü için Bahkauv'dan korkuyorlar, aslında buna hiç gerek yok çünkü o çocuklara hiçbir şey yapmıyor. Aslında çocukların bizlerden, yetişkinlerden korkması gerekiyor, anlıyor musunuz? Gerçek canavarlar onlar çünkü aşağılık, sapık heriflerin küçük bir kıza karşı sınır tanımayan..."

"Bay Seifert," diye sözümü kesti Wolfert ve elini koluma koydu. "Lütfen, insanlar bize bakmaya başladılar." Durup ona baktım ve sesimi fazla yükseltmiş olduğumun farkına vardım.

Avluda birçok kafe ve bar vardı. Dar yolun sonunda, olağanüstü Aachen Katedrali'ne ait parçalar görünüyordu. Sokağın her

iki yanında yer alan birbirine yakın, yüksek binalar avluya hoş bir hava katıyordu.

Dar ara sokakların dışında her yer şemsiydi masalarla kaplıydı, buna rağmen Menkhoff ile Lichner'i avluya ulaştığımız anda fark edebildim. En belirgin köşelerden birinde, ortağımın bana tarifi sırasında söylediği gibi Roma sütunlarından geriye kalan parçaların hemen yanında oturuyorlardı.

Menkhoff'un yanı sıra Lichner de bize sert bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Bu sayede evine gittiğimizi ilk duyduğu anda verdiği tepkiyi aşağı yukarı tahmin edebiliyordum.

Masaya ulaştığımızda Lichner bizi duruma uygun bir şekilde selamladı. "Eee, başkalarının özel eşyalarını karıştırmak nasıl bir duygu? Daha önce hiç arama izni diye bir şey duymuş muydunuz, sayın *Başkomiserim?"*

Alnım bugüne kadar hiç olmadığı kadar karıncalanıyordu. Hışımla yan masadaki boş sandalyelerden birini çekip oturdum ve Nicole Klement'in belgelerinin yer aldığı dosyayı küçük masanın üzerine attım. "Bir psikiyatrisi olarak, hastalarından biriyle ilişkiye girmek nasıl bir duygu peki? Tedavi ilişkisini kullanarak cinsel istismarda bulunmak, diye bir şey duydunuz mu hiç, *sayın Doktor?* Bu yüzden, midemi daha fazla bulandırmadan, küstahlığı bir kenara bırakın."

Menkhoff şaşkınlıkla önce bana, sonra Wolfert e baktı. Bakışlarından içte içe bana ne olduğunu sorduğu görülebiliyordu.

Bir anlığına Lichner de şaşırmış gibiydi ancak hemen sonra kendini yeniden toparladı. "Bu ilişkimizden önceydi. Nicole..."

"Saçmalamayı bırakın, Doktor Lichner. O zamanki soruşturmamız sırasında Nicole Klement'le iki yıldır birlikte olduğunuzu söylemiştiniz. Bu, 1994 yıhndaydı, buradaki belgelerse 1993 yılma

ait. Sizin için hesaplamamı ister misiniz yoksa bunu kendi başınıza da yapabilir misiniz? Bu suça bir de aşırı hassas hastalarınızın velilerini evinizde, herkesin ulaşabileceği şekilde kutuların içinde saklıyor oluşunuz da ekleniyor. Bu sebeple bile sizi suçlu gösterebiliriz. Bunu size yalnızca bir kez söyleyeceğim: Ya aşırı zeki herif rolünü oynamayı bırakıp bizimle işbirliği yaparsınız ya da yeniden cezaevini boylayacağınızın sözünü verebilirim."

Lichner ilk etapta bir şey söylemekten kaçındı, Menkhoff birkaç saniye daha bana baktıktan sonra Nicole Klement'in dosyasını önüne çekti. Okuyacaklarına karşı onu uyarabilmeyi diledim ancak bu artık ne yazık ki mümkün değildi. Bütün iğrençliklerin tüm ayrıntılarıyla yazılı olduğu kâğıt hemen en üstteydi ve Menkhoff'un bu sayfayı çıkarıp sessizce ayağa kalkarak uzaklaşması sadece birkaç saniyesini aldı. Bizim kendisini göremeyeceğimiz bir yere gitmek üzere köşeyi döndü.

"Nicole Klement'i en son ne zaman gördünüz?" dedim Lichner e dönerek.

"Siz evimi didiklerken ortağınıza her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlattım ve emin olun, bunu bir kez daha yapmayacağım. Ortağınıza sorun."

Şu anda en azından önemli sorulara bir kez daha cevap vermesini sağlayamayacağımı biliyordum. Üzerinde durmaya ve beni yeniden aşağılamasına ortam yarattığım takdirde ona iyilik yapmış olacağımdan emindim. Lichner bana dönüp, "Öz, Bay Seifert," diyene kadar bir süre sustuk.

Ona anlamıyor muşça sına baktım. "Ne?"

"öz, özü fark etmeniz gerekiyor."

Hâlâ ayakta dikildiğini o an fark ettiğim Wolfert adama, "Uyuşturucu mu aldınız?" diye sordu.

Wolferfe ' Lütfen oturur musunuz," dedikten sonra tekrar Lichner'e döndüm. "Özü fark etmek mi? Bununla neyi kastediyorsunuz?"

"Özün felsefi tanımını yapmamı mı istiyorsunuz?" Yüzü yeniden utanmaz bir hal aldı.

Alnım karıncalandı. "Evet, bunu yapmanızı istiyorum. Özgüveniniz yaralandığı için zekice şeyler ortaya atıyorsanız - evet, o zaman bana bunu anlatmalısınız, aksi takdirde çenenizi kapalı tutmalısınız."

Bana bakış şekli, kafamdan neler geçirdiğimi tahmin etme çabası...

On beş yıl önce yine aynı bu şekilde bakmıştı bana. Dudaklannın kenarına yayılan gülümseme bile o zamankiyle birebir aynıydı, *"öz,* bir insanın dahi, var olabilmesi için devamlı sahip olması gereken bir özelliktir, sayın Başkomiser. *Görünümün* aksine öz, katıksız gerçeği, bir şeyin veya bir bireyin en temel, en el değmemiş halini açıklıyor. Gerçek öz, duyularımızın algıladıklarıyla değil, üzerinde düşündüklerimizle oluşuyor. Platon böyle diyor."

Anlattıklarının hepsini anlamamıştım ancak en azından genel hatlarını anlamıştım, bununla yetindim. "Hımm, peki özü fark etmemiz gerektiğini söylerken neyi kastediyorsunuz?"

"Ne anlama geldiğini bulacaksınız Başkomiser. Bundan eminim."

34

18 Şubat 1994

"Bunun nereden geldiğini bilmiyorum.” Doktor Joachim Lichner gözlerini plastik poşetten uzaklaştırarak Menkhoff’a baktı. "Ama şunu çok iyi biliyorum Başkomiser: Siz suçu bana yüklemek istiyorsunuz.” Sesi, yeniden kendine gelmiş gibi çıkıyordu ve Menkhoff’la tekrar üst kata çıktığım anda edindiğim izlenimi onaylıyordu. Lichner’in avukatı henüz gelmemişti ancak ilk anda yaşadığı şaşkınlığı ve iki polis muayene odasına daldığında gözlerinde gördüğüm teslimiyet duygusu kaybolmuş gibiydi. Şimdi bana dönmüştü. “Ve siz de bu oyuna dâhil oluyorsunuz, öyle mi? Sizde hiç vicdan yok mu? Bir düşünsenize: Gerçekten kızı öldürmüş olsam onun saç bandını saklar mıydım? Bu hiçbir mantığa sığmaz.”

“Ben...”

Sözümü devam ettiremedim çünkü araya Menkhoff girdi. “Saçmalamayı bırakın Doktor Lichner. Bunu...” plastik poşeti havaya kaldırdı, *“sizin* dolabınızda bulduk. Şimdi karşıya geçip bunu Juliane'nin annesine göstereceğim. Eğer bu ona tanıdık gelirse, yandınız. Ayrıca şu an aracınızda DNA araması yapılıyor. Eğer ufaklık içinde oturduysa, mutlaka bir şeyler bulacağız, içini nasıl temizlediğinizin hiçbir önemi yok. Pes edin artık, suçunuzu kabul edin, belki bu cezanızı biraz olsun hafifletir.”

Psikiyatrist, Menkhoff’a duyduklarına inanamayan bir yüz ifadesiyle baktı. “Çıldırdınız mı siz? Neler diyorsunuz böyle? Acilen

bir suçluya ihtiyacınız var ve her şeyi bana yüklüyorsunuz. Nasıl oluyor da nereye bakmanız gerektiğini doğrudan biliyorsunuz? Olay çözüldü ve Başkomiser Menkhoff en kısa zamanda terfi alacak. Yanılıyor muyum?" Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Ve siz, Bay Seifert, yozlaşmış meslektaşınızın bilerek yanlış kişiyi suçladığından, gerçek katilin elini kolunu sallayarak dışarıda dolaşmaya devam ettiği gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaksınız. Bu hiç mi umurunuzda değil?"

Umursamıyor değildim ancak meslektaşıma güvenmekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

Menkhoff, Lichner'in imalarına kulak asmadı. Bedeni gerilirken resmî bir ses tonuyla, "Doktor Joachim Lichner, sizi Juliane Körprich'in katili olduğunuz şüphesiyle tutukluyorum. Size şimdi haklarınızı okuyacağım..."

35

23 Temmuz 2009

Garson, Wolfert'le birlikte sipariş ettiğimiz espresso ile kahveyi getirdiği sırada Menkhoff, oturduğumuz masaya geri döndü. Yüzünden ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışsam da başaramadım. Menkhoff'un yüzünü değiştiren bir şey olmuştu ama bunun sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. Gözleri çok hafif kanlanmıştı, fakat başka bir şey daha vardı.

Kâğıdı, yazılı kısmı kendisine ters gelecek şekilde masaya koydu ve içime işleyen bir şekilde Lichner e baktı. "Neden bu konu hakkında bir şey anlatmadınız?" Sesi, alışılmışın dışında yumuşak çıkmıştı. Lichner şaşırmışçasına kaşlarını kaldırdı. "Efendim? Size bununla ilgili ne anlatmalıydım? Meslektaşınızın az evvel nokta atışı yaptığı gibi söz konusu bir hasta raporu ve ben de, her ne kadar on üç yıl boyunca haksız yere hapishanede yattığım için artık bir psikiyatrisi olarak çalışma hakkına sahip olamasam da doktorluk mesleğinin gerektirdiği gizlilik kurallarına uymak zorundayım. Astl sorulması gereken soru, *sizin* bunca yıldır neden bununla ilgili bir bilgiye ulaşamadığınız. Görünen o ki Nicole size pek güvenmemiş"

Menkhoff, kendisine göre ters bir açıda duran beyaz kâğıdın üzerinde yazanları okumaya çalışır gibi kâğıda bakıyordu. "Bay Lichner, konuyla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Her şeyi."

Psikiyatrist başını iki yana sallayarak Menkhoff'un kendisinden ne kadar berbat bir istekte bulunduğunu göstermeye çalışır

gibi homurdandı. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz Başkomiser? Evimi basıyorsunuz, muhtemelen var olmayan bir çocukla ilgili beni suçlamaya kalkışıyorsunuz, beni tutukluyorsunuz, arama izniniz olmadan evime giriyorsunuz ve daha neler neler. Şimdi de, tamamen suçsuz olduğum kanıtlandıktan ve her konuda yanıldığınızı öğrendikten sonra, kendimi suçlu durumuna düşürerek size minnettar olacağımı mı düşünüyorsunuz?”

“Evet,” diye cevap verdi Menkhoff ve bir anda, olabileceğine asla inanmadığım bir şeyin farkına vardım: Bernd Menkhoff savunmasız görünüyordu. Kalkanlarını yere indirmişti.

Ona yardım etmeliydim, Lichner’in sivri ve öfkeli düşüncelerine karşı onu korumalıydım. ’’Suçsuz olduğunuz saçmalığını bırakın” diyerek araya girdim. “Size az evvel tüm ayrıntılarıyla doktor hasta ilişkisi yürüttüğünüz bir kişiye cinsel istismarda bulunduğunuz takdirde karşılaşacağınız yasal durumlardan bahsettim. Doktor olarak siz de bunun farkındasınız. Yani kesinlikle masum değilsiniz ve eğer istersek, sırf bu yüzden bile sizi anında tekrar parmaklıklar arkasına gönderebiliriz! Ayrıca kızınızla ilgili olay da henüz bir sonuca ulaşmadı. Belki de her şeye rağmen bu ortadan kaybolma vakasında sizin de parmağınız vardır, kim bilir.”

Lichner gözlerini benden alarak önce Menkhoffa, ardından sessizliğini hâlâ koruyarak yanımda oturan Wolfert e baktı ve tekrar bana döndü. “Başka ne istiyorsunuz? Nicole ün hasta raporuna zaten sahipsiniz. Bu yüzden *hakkınızda* suç duyurusunda bulunabileceğimi de biliyorsunuz.” Göz ucuyla Menkhoff’un da bana baktığını görebiliyordum. Şu an tamamen bana güveniyor gibiydi.

“İçinde hasta kayıtlarını tuttuğunuz dosyaların yer aldığı kutuların bulunduğu küçük odada üzerine ‘Nicole Klement’ yazılmış bir kutu vardı. Sizin de gayet iyi bildiğiniz üzere içinde sadece bir

yastık vardı, ancak kutunun dibinde, aynı şekilde hasta kayıtlarının arasında yer alması gerektiğine inandığımız bir kâğıt bulduk. Demek ki Bayan Klement e ait daha birçok materyal mevcut. Kısacası sorum şu: Kutunun içinde aslında ne vardı ve bu, şu an nerede?"

Lichner tereddüt etti, şaşırmış gibi bir hal takınmaya çalıştı ama ona inanmıyordum. "Peki, tamam," diye cevap verdi sonunda. Sanki zorlanıyormuş gibi, "Nicole'le gerçekleştirdiğim oturumların sadece küçük bir bölümüne sahipsiniz. Daha fazla oturumumuz oldu, çok daha fazla. Nicole öyle çok travmatize olmuştu ki iki yıllık bir süre boyunca kendisini yoğun şekilde tedavi etmek zorunda kaldım. Bu oturumlarla ilgili bir tür günlük tutmuştum; çocukluğundaki en kötü yılları bütün ayrıntılarıyla içeren kalın bir günlük. Toplamda dört dosyayı dolduruyorlardı ve bu dosyalar sizin gördüğünüz kutunun içindeydi."

"Peki, bu dosyalar şu an nerede?"

"Onlar... yok. Artık bende değiller. Hepsini yok ettim."

Yalan söylüyordu.

Ama Lichner, sonrasında var olmadıkları konusunda yalan söyleyeceğini bile bile, Nicole Klement'le ilgili çokça bilginin yer aldığı bu dosyalardan bize neden bahsediyordu ki? Çıldırmak üzereydim. Bu adama hangi konuda başvurursak vuralım, söyledikleri ile yaptıklarının çok kısa bir süre içinde hiçbir mantığa uymadığı ortaya çıkıyordu.

"Hazır konu açılmışken, Doktor Lichner, neden iki eviniz var?" Bedeni hafifçe gerildi, "Çünkü öyle olmasını istiyorum sayın Başkomiser. Ya da -farklı bir şekilde açıklamak gerekirse- bu sizi ilgilendirmez."

"Neyse, bunu söyle,.

"Haklı, Alex," diye lafımı kesti Menkhoff. "Bu bizi ilgilendirmez. Hadi gidelim."

Ayağa kalktı ve pantolonunun cebini kurcalayıp birkaç buruşuk kâğıt para çıkardı. Masanın üzerinde duran içeceklere baktıktan sonra kullanılmamış kül tablasının altına bir onluk bir de beşlik sıkıştırdı. "Hadi, bakalım," dedi.

"Egberts nerede?" diye sordum. Deminden beri yanımızda olmadığının ancak o an farkına varabildim. "Bir şey halledecekti. Onu arayacağım ve arabanın yanında buluşacağız."

"Ben sizinle gelmiyorum," dedi Joachim Lichner. "Burada kalmak istediğime karar verdim."

Menkhoff omuzlarını silkti. "Peki, tamam." Lichner'in kalmasına izin verdi.

"Başka sorularımız olduğu takdirde size nereden ulaşabiliriz?"

Psikiyatrisi bana bakarak o çirkin Lichner gülümsemesini takındı. "Evden."

Alnımda karıncalar yürüyormuş gibi hissettiren o uyuşma hissini görmezden gelerek, otoparka gitmek için kullanacağım yola sapan ortağımı takip ettim. Wolfert bana ayak uydurmak için acele etmek zorunda kalmıştı. "Az evvel neden bu kadar sinirlendiğinizi düşünüyordum. Şimdi anlıyorum. Bu herifle buluşacağımızı biliyordunuz. Nasıl iğrenç bir herif bu böyle. Muhtemelen kendini süper zeki, herkesten daha akıllı falan sanıyor. Babama mutlaka bu herifi anlatmam lazım. Belki kaynakları sayesinde, bizim normal yollarla ulaşamayacağımız bilgilere ulaşabilir..

"En iyisi sessiz olmak" diyerek kızdım. "Menkhoffun babanızla ilgili konuşmanız durumunda başınıza gelecekler hakkında yaptığı uyarıları hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Wolfert, Menkhoff'un sırtına baktı. Suratındaki mahcup ifade, söylediklerini hâlâ hatırlayıp ciddiye aldığını gösteriyordu. Birkaç uzun adım atarak ortağıma ulaşmayı başardım, "Neden bu kadar çabuk pes ettin? Yalan söylediğini sen de fark ettin, değil mi?"

''Bu heriften o kadar bıktım ki..."

"Bekleyin!" Ses, arkamızdan bir yerden gelmişti ve herkese ait olabilirdi ancak ben sesi hemen tanıdım, muhtemelen diğer ikisi de benimle hemfikirdi. Olduğumuz yerde durduk ve arkamıza döndük. Yanılmamıştım, arkamızdan gelen Lichner'di. Yanımıza gelmesine ramak kalmıştı ki, "Sizi de mi alalım?" diye sordum.

"Az evvel, Nicole'ün raporlarıyla ilgili yalan söyledim. Derin bir nefes aldı ve sanki biri tarafından gizlice gözetleniyormuş gibi etrafına baktı. "Beni yine haksız yere yargıladığınız için hâlâ kızgınım..."

"Siz adil bir mahkeme tarafından yargılandınız Bay Lichner," dedi Menkhoff aşırı büyük bir sabırla.

"Ben suçsuzdum ve bunu çok iyi biliyorsunuz. Ama gayet iyi tanıdığınızı düşündüğünüz kadının gerçekte kim olduğunu öğrenmenizde bir sakınca görmüyorum. *Benim,* onun hakkında her şeyi bilen tek kişi olduğumu ve *sizin* onda hiçbir sorun olmadığını sanmanızı sağlayacak kadar ona yardımım dokunduğunu sonunda anlayacaksınız."

"Bayan Klement'i en son ne zaman gördünüz?" diyerek, daha önce sorduğum soruyu tekrarladım.

"Birkaç gün önce. Bir süredir onu yine düzenli olarak görmeye başladım, hem de bu kez psikiyatristi olarak da değil. Ancak Menkhoff az önce, bu süre zarfında mutlu bir evlilik yürüttüğü için, bu durumun kendisini rahatsız etmediğinin garantisini verdi.

Bu durumda herkes, özellikle kadınlar konusunda, mutlu ve mesut, öyle değil mi?"

"Peki, Nicole Klement şu an nerede yaşıyor? Sizinle mi?"

Yine o Lichner gülümsemesi. "Bazen, evet. Ama kendine ait bir evi de var. Şehir merkezinde, Oppenhoffallee'de. Telefon rehberinde de kaydı var Memur Bey."

"Belgeler nerede?"

"Kohlscheid'daki evimi muhtemelen üstün körü incelemişsiniz, aksi takdirde koridorda tavandaki çatı katına açılan bir kapağın olduğunu fark ederdiniz. Bu noktada, bunun beni neden şaşırtmadığı sorusuyla karşı karşıya kalıyoruz..."

Ortağıma bakarak, "Gidelim Bernd. Boş ver belgeleri, yeterince şey okudun zaten. Bunu kendine neden yapmak istiyorsun ki? Bırak onu, burada kalsın, eve nasıl gideceğini kendi düşünsün."

"Sanki burada değilmişim gibi konuştuğunuzun farkında mısınız Bay Seifert?"

Lichner'in gözlerine baktım. "Haklısınız, dilim dileklerimin tercümanı oldu."

"Son kez söylüyorum Lichner, bize belgeleri verecek misiniz yoksa vermeyecek misiniz?" diye sordu Menkhoff.

"Peki, tamam," diye cevap verdi Lichner. "Gidelim hadi. Gördüğünüz gibi... çok iyi niyetli bir adamım."

Araçlardaki rol dağılımını değiştirdik. Ben, Menkhoff ve Lichner'le Kohlscheid'a giderken, Egberts ile Wolfert, Passat'a binerek emniyete doğru yol aldılar.

Eve ulaşınca Lichner, tereddüt etmeden çatıya çıktı ve aşağıda bek leyen bizlere, dört kalın dosya uzattı. İlk dosyayı açtım ve içinde,

bize anlattıklarının yer aldığını gördüm. Menkhoff da teslim aldığı dosyalardan birini açtı ve görünüşe göre sonuç aynıydı. Lichnefe belgeleri en kısa zamanda geri getireceğimin garantisini verdim. Arkamızdan seslendiğinde çoktan kapıya ulaşmıştık: "Ah, Bay Menkhoff?" tkimiz de arkamızı dönerek ona baktık. "Size, uzun yıllardır üzerinde kafa yorduğum bir sorum olacak. O saç bandına nasıl ulaşmıştınız?"

Bir süre sessizlik oluştu. Menkhoff alnı kırışacak şekilde kaşlarını kaldırdı. "Kim neyi nereden nasıl almış?"

Üzerinden onca yıl geçmiş olmasına rağmen Lichner'in neyi kastettiğini anlamıştım.

"Nicole'ü kastediyorum sayın Başkomiser. Dolabımda bulduğunuz o saç bandını nereden bulmuş? Ve aracımın koltuğunda bulunan saçları. Bunu siz mi ayarladınız?"

36

21 Şubat 1994

Saç bandı şüphesiz Juliane Körprich e aitti, annesi görür görmez tanımıştı. Doktor Lichner e ait BMW'nin ön yolcu koltuğunda bulunan birkaç ince saç teli örneğinin de DNA analizi sonucunda kıza ait olduğu kesinleşmişti. Bilgi işlem uzmanları da Lichner'in muayene odalarından birinde yer alan bilgisayarın işletim sisteminin sistem klasörlerinde gizli ve kilitli duran, çocuk pornosuyla ilgili yaklaşık elli internet adresine rastladılar. Lichner, bu adresleri kaydettiğini reddederek, muayenehanedeki herkesin bilgisayarlara erişebildiğini ve bu nedenle adresleri herhangi birinin kaydetmiş olabileceğini söylemesine rağmen dedikleri kulağa pek de inandırıcı gelmemişti.

Doktor Joachim Lichner için durum pek de iç açıcı değildi. Menkhoff, Lichner e avukatı eşliğinde, Nicole Klement'in de söz konusu cuma akşamıyla ilgili ifadesini değiştirdiğini anlattığında Lichner omuzlarını silkerek, "Nicole göründüğü gibi değildir. Ama bunu zaten anlamayacaksınız," açıklamasını yaptı.

Tüm bunların dışında aşırı sabırlı tavrıyla beni masum olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

yı

23 Temmuz 2009

“Ne düşünüyorsun Alex?”

“Şu Lichner’i bir türlü çözemiyorum,” dedim, önümüzdeki trafiğe odaklanmak zorunda olduğum için mutluydum. "Cezaevinde yatması gereken süreyi doldurdu, zamanı artık geri alamayız. Neden bunca yıldan sonra böyle bir şey yapıyor?”

“O zamanlar onu hücreye ben gönderdim, benden nefret ediyor,” diye cevap verdi Menkhoff ve bu söylediği kulağıma, sanki dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi geldi.

“Evet, olabilir.”

Bir süre sustuktan sonra arka koltukta duran belgelerle ne yapmayı düşündüğünü sordum. “Onları eve götüreceğim ve uzun bir gece geçireceğim,” şeklinde bir açıklama yaptı. “Eğer bana bir iyilik yapmak istersen, benimle gelip, bana yardımcı olabilirsin.”

Şaşırdım. “Yardım etmek mi? Ne için sana yardım edeyim Bernd? Sen zamanında Nicole Klement e ne olduğunu öğrenmek istiyorsun. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum, ama... gelip ne yapacağımı bilemiyorum.”

Menkhoff yanaklarını şişirerek ofladı. Elini alnına koydu ve orta ve baş parmaklarıyla şakaklarını ovdu. “Şu Lichner... Albümün içinde bulduğumuz fotoğrafları hatırlıyor musun? Hani ikisinin bir arada çekildiği; Nicole ün yanında yer aldığı fotoğraf?”

“Evet, tabii.”

"Fotoğrafın altındaki yazı... *Eynatten,* ardından Ağustos 2007 tarihi ve *kulübede* yazısı."

"Evet, olabilir, tarihi tam olarak hatırlamıyorum ama 'kulübede' yazısı için muhtemelen bir hafta sonu kaçamağı yaptıkları bir ev demiştin."

"Ağustos 2007, yani Lichner serbest bırakıldıktan hemen sonra." Şimdi daha hızlı, neredeyse telaşlı denebilecek bir şekilde konuşuyordu. Bir yandan da şakaklarını ovmaya devam ediyordu. "Hem onun terapistiydi ve onu uzun süre muayene etti hem de aynı zamanda hayat arkadaşıydı. Onun üzerinde bir güce sahipti. Yıllar sonra tekrar bir araya geldikleri ilk görüşmede, tek bir parmak şıklatmasıyla onun üzerindeki gücüne yeniden kavuşmuş olabilir."

Konuşmayı nereye bağlayacağını tahmin eder gibiydim. Yüz metre önümüzde, bir otobüs durağı yer alıyordu. Oraya ulaşınca durdum ve ona baktım. "Bernd, eğer onu... eğer onu o adamdan geri almak istiyorsan... bilmiyorum..."

Elini sallayarak itiraz etti. "Beni dinle Alex. Eğer Nicole'ün hangi düğmelerine basması gerektiğini biliyorsa ve eğer bu düğmelere bastıysa, o zaman kadın onun... esiri olmuş olabilir, değil mi?" Bana yorum yapma fırsatı vermeden konuşmasına devam etti. Artık yalnızca hızlı da konuşmuyordu; sesinde isterik, Menkhoffa ait olmayan bir şey vardı. "Ya onu ilk kez serbest bırakıldıktan kısa bir süre önce görmediyse Alex? Ya izin günlerinden birinde onunla aynı yatağa girdiyse? Olamaz mı?"

Sonunda ne demek istediğini anlamaya başladım ve düşüncesi bile ürpermeme neden oldu. "Ya zamanında Polonyah bir kadın değil de *Nicole* onun çocuğunu doğurduysa?"

Düşüncelerimi mantıklı bir sıraya sokmaya çalışıyordum ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Düşünsene. Sarah Lichner, 18 Haziran 2007 tarihinde doğdu. Ve birkaç hafta sonra: *Kulübede.* Ne diyorsun?"

"Ama..." Lanet olası aklım hâlâ eksi yirmi derecedeki bir araba motoru kadar uyuşuktu. "Hastanedeki kayıt yanlıştı."

Yüzüne öyle bir gülümseme yayıldı ki suratı o anda -ışık kaynaklı olabilirdi- çıldırmış olabileceğini düşünmeme ve korkmama neden olan bir ifadeye büründü. "İşte, olayda bu zaten Alex. Acemice, yanlış doktorların ismi kullanılarak. Düşünsene. Araştıran birinin kayıtların sahte olduğunu düşünmesi için ne yapardım? Ha? Sadece doktorun ve ebenin ismini değiştirmezdim, hayır, ben daha akıllıyım: Var olmayan isimler kullanırdım çünkü öteki türlü olay hemen çözülürdü. Bunu onun için arkadaşı Diesch yaptı."

"Lütfen, Bernd, soru sormadan ve bilmece benzeri oyunlar oynamadan birkaç anlaşılır cümleyle ne düşündüğünü anlatır mısın?"

"Lichner'in, ilk izin gününde Nicole'e koşarak gittiğine ve onu yeniden kendi kontrolü altına aldığına inanıyorum. Onu gebe bıraktı. Serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra da çocuk dünyaya geldi ve Lichner, eski hücre arkadaşının, hastanenin uygun departmanında çalıştığını bildiğinden doğum için de oraya gittiler. Zeppelin Caddesi ndeki o pis ahırın hangi rolü oynadığını henüz bilmiyorum ancak Lichner iki hayat sürmeye büyük bir önem vermiş olmalı. Belki kendi eğilimlerinin farkındadır ve kendine güvenmiyordun Nicole ve çocukla ilgili olayı garanti altına almak için ayaklarım daha sağlam bir zemine basmak istemiştir. Çocuğun kaybolması durumunda hemen kendisinden şüpheleneceğimizi bildiğinden baştan önlem almıştır. Duygularına yenik düşüp kızı öldürdükten sonra serseri komşusunu kafa karışıklığı yaratması için tehdit etmiştir. Sonra da meslektaşı Diesch, hasta kayıtlarının tutulduğu veri tabanında ufak değişiklikler yapması yönünde bir telefon al-

iniştir. Sonra hoop zavallı Joachim Lichner'e birinin kötü bir şaka yaptığını düşünüyoruz ve olay burada noktalanmış görünüyor."

Menkhoff beklenti dolu bir ifadeyle bana baktı, sanki omzunu sıvazlayıp onu övmemi bekliyor gibiydi. Bu, bugüne kadar duyduğum en çılgın hikâyeydi ve bunu bana göğsünü gere gere büyük bir inançla anlatanın ortağım olması beni daha çok şaşkına çeviriyordu.

"Bemd, bir düşünsene, bu çok büyük bir tesadüf olmaz mıydı?" diye sordum dikkatlice. "Diesch'in tesadüfen bu departmanda çalışması? Ayrıca Lichner bir çocuğu iki sene boyunca nasıl gizli tutabilirdi ki? Bazı kayıtların olması gerekmez miydi? Örneğin doktor ziyaretleri gibi, ne bileyim. Bu çocuğu görmüş olan insanlar olmalı. Diyelim ki tüm bunları görmezden gelebiliyoruz, peki ya Nicole? Lichner çocuğuna gerçekten bir şeyler yapmış olsa sessiz kalır mıydı sence? Bernd?" Menkhoff boşluğa bakarak alt dudağını kemiriyordu, bir şeyler düşü nüyor gibiydi. Yüz ifadesi korkmama neden oluyordu. "Bernd, lütfen, bu hikâye... Yoksa gerçekten buna inanıyor musun?"

Gözlerini boşluktan ayırarak gözlerimle buluşturdu. Derin bir nefes aldı, bir şey söylemek üzere ağzını açtı, durdu, yeni bir girişimde bulundu. "Hayır. Hayır." Neredeyse fısıldıyordu, bu sırada gözleri parladı ve yaşardı. Bu adamı karşımda bu şekilde görmek şok ediciydi, buna rağmen kendimi belirgin bir şekilde rahatlamış hissettim çünkü yüzündeki o garip, çılgın ifade yok olmuştu. "0 pisliğin Nicole'ü yeniden kontrolü altına aldığını bilmek beni deliye döndürüyor. O zamanlar boynundaki lekeleri, ona ne yaptığını ikimiz de görmüştük Alex. Kim bilir şimdi ona ne yapıyordur? Yıllar önce ona karşı *tanıklık* yaptıktan sonra? On üç yıldan uzun bir süreyi hapisle geçirdikten sonra, ha, söylesene?"

Kısa bir ara verdi. Sustum ve ihtiyaç duyduğu süreyi kullanmasına izin verdim.

"Karımı seviyorum Alex ve Luisa ya tapıyorum, bunu biliyorsun. Ama... Nicole'ü hâlâ unutamadım ve hiçbir zaman da unutmayacağım. Ona olanları düşündükçe... Anlamadığım o kadar çok şey vardı ki... Belki de her şey arkada duran belgeleri okuduktan sonra netleşir. Belki de şey yapabileceğim... Belki bazı şeyleri o kadar iyi anlayabilirim ki ona yardım edebilirim..."

"Ne için yardım edeceksin? Ondan kurtulmasını sağlamak için mi?"

"Evet, belki de o lanet olası heriften kurtulması için."

Bernd Menkhoff'un şu an ne kadar acı çektiğini görebiliyordum.

"Peki, bir işe yarayacağına inanıyorsan, dosyaları incelemene yardım edeceğim. Zamanı ve yeri söyle."

"Bu akşam, benim evimde. Şimdi başka bir yere daha gitmemiz gerekiyor."

"Nereye?"

"Oppenhoffalleeye."

38

12 Ekim 1994

Doktor Joachim Lichner'e karşı süren duruşma sırasında Doktor Lichner'in avukatı sesini yükselttiğinden Marlies Bertels'in sorulan sorular karşısında cevap vermeye cesaret edemediği gözlemlenebiliyordu. Buna rağmen verdiği bilgiler açık ve netti. Oyun parkıyla ilgili çelişkili ifadesini de açıklığa kavuşturdu. Hiçbir zaman Doktor Lichner'i *oyun parktndayken* Juliane'ye bir şeyler verirken gördüğünü iddia etmediğini de savundu. Onları oyun parkının *etrafında* gördüğünü ve bununla da çalılıkların müsaade ettiği kadarıyla penceresinden görebildiği alanı kastettiğini anlattı.

Gerek Menkhoff gerekse ben savcının isteği üzerine bu açıklamayı yeniden düzenledik. Doktor Meyerfeld, komşular arasında düzenlenen parti sırasındaki kavgayı sorunca, Bayan Bertels'in tepkisi şaşırtıcı derecede soğukkanlıydı. Parti sırasında Nicole Klement hakkında gerçekten de hoş olmayan bir söz etmiş çünkü Nicole, karşılaştıklarında hiçbir zaman kendisine selam vermiyormuş. Bunun büyük bir haksızlık olduğunu ve hemen ertesi gün hem Doktor Lichner'den hem de hayat arkadaşından Özür dilediğini söyledi. Lichner bu durumu şiddetle reddetse de Nicole Klement, daha sonra bunun doğru olduğunu onayladı. O zamanki hayat arkadaşı ayrıca Lichner'in cinayetin gerçekleştiği gün anlattığı gibi saat yedi buçukta değil, gece yarısına doğru eve geldiğini de söyledi. Arabasının durumuyla ilgili ifadesini verirken gözyaşlarına

boğuldu. Hâkim karşısında bunları anlatırken ne kadar zorlandığı her halinden belliydi.

Aynı şekilde kayıtlı internet adresleri de, zanlı her ne kadar çocuk pornosu içerikli sayfaları ziyaret ettiğini reddetse de, Lichner'i suçlu durumuna düşürmeye yetti.

Kızın cesedinin üzerinde cinsel istismara yönelik bir ize rastlanmadığından konu tamamen açıklığa kavuşturulmadı.

On üç günlük duruşma sonucunda Doktor Joachim Lichner» 25 Ocak 1994 tarihinde dört yaşındaki Juliane Körprich'i öldürmekten suçlandı ve 14 yıl, 6 ay hapis cezasına çarptırıldı. Lichner'in polis kayıtlarına göre» bu olaya kadar herhangi bir sabıkası bulunmadığından ve alanında bir uzman olarak yetkililere birçok kez hizmet sunduğundan -Doktor Meyerfeld de bu durumdan faydalanmayı iyi bildi- savcının talebi üzerine halcim, Lichner'i ömür boyu hapis cezasına çarptırmaktan vazgeçti. Hatta hapis yattığı süre boyunca iyi bir tutum sergilediği takdirde cezasının düşürülebileceğinin garantisini de verdi.

Doktor Lichner tek bir noktada haklı çıktı: Gerçek katilin dışarıda özgürce dolaşmaya devam ettiği *inananı* taşımıyordum belki ama bunu tamamen görmezden gelmeyi de bir türlü beceremiyordum.

39

23 Temmuz 2009, saat 13.36

Oppenhoffallee'nin ön cepheleri taş figürler ve sütunlarla dolu olan cumbalı, küçük, yarım daire şeklindeki balkonlarla donatılmış yüksek evlerinin oluşturduğu görüntüyü seviyorum. 19. yüzyılda, Aachen'ın maddi durumu iyi tüccar aileleri bu evlerde yaşıyorlardı.

Nicole Klement'in evi beşinci kattaydı. Asansör yoktu. Dairesini apartman koridorundan ayıran ağır, ahşap giriş kapısına ulaşana kadar toplam doksan iki basamak çıktık. İnsan basamakları bir kez saymaya başladı mı yukarıya ulaşana kadar bunu yapmaktan bir türlü vazgeçemiyordu.

Menkhoff kapının ziline bastıktan sonra içeriden gelen ayak seslerini işittiğim sırada, içten içe kadının evde olmamasını umduğumu fark ettim. Neden böyle bir şey dilediğimi bilmiyordum, belki de Menkhoff la yeniden karşılaşacaklarını düşündükçe içimde oluşan garip duyguyu bastırmaktı niyetim.

Ama evdeydi. Kapı açıldı, elini yan açık kapıya dayayıp karşımızda durunca, her şey, tıpkı yıllar önce onunla ilk karşılaştığımız andaki gibiydi. Doksan iki basamağın her biri bizi sanki yeniden geçmişe taşıdı ve biz, 1994 yılının herhangi bir şubat gününe geri döndük.

Nicole, kırılgan gibi görünen güzelliğini hâlâ kaybetmemişti ancak etrafını saran melankolik havası daha fazla hissediliyordu ve gözlerindeki mutsuzluk daha da derinleşmiş gibiydi. Lichner'in

raporlarında yer alan iğrençlikleri düşündüm ve mideme bir yumru oturdu. Nicole un hiçbir zaman içten güldüğünü görmemiş olmam şaşırtıcı değildi. Yer yer akların düştüğü siyah saçlarını biraz daha kısa kestirmişti, saçları tam olarak omuz hizasına geliyordu.

Eğer bizi gördüğüne şaşırdıysa bile bunu fark ettirmiyordu. Tıpkı o zamanlar olduğu gibi sessizce eşikte duruyordu. Ancak bu kez arada bir fark vardı: On beş yıl önce bakışları Menkhoff ile benim aramda gidip geliyordu. Bu kez gözleri ortağıma takılı kaldı. Benim de orada bulunduğumun farkında olup olmadığını söyleyemiyorum bile.

"Nicole," dedi Menkhoff. Sesi kısıktı. Sanki konuşan o değil de benmişim gibi bakışları aniden bana yöneldi ve hemen ardından gözlerini tekrar ortağıma çevirdi.

"Evet?"

Tek söylediği şey buydu. *Adresimi nereden buldun*[7]. Ya da *bunca zaman sonra nereden çjktın?* Veya *seni görmek ne güzel,* gibi şeyler demedi. Yalnızca yumuşak bir sesle, üzgün ve bir solukta şunu söyledi: *Evet?*

Menkhoff bile selamlaşma şekli karşısında şaşırmışa benziyordu. "Ben... Biz seninle kısa bir süre için görüşmeyi çok isteriz," dedi. "Vaktin var mı?"

"Siz mi?" diye sordu. "Yani görev icabı mı?"

Söylediklerini üzerime alıyordum çünkü bilinçaltını yaptığı ayrımın farkına varmıştı: özel eşittir Bernd Menkhoff görev icabı eşittir Bernd Menkhoff artı Alexander Seifert. "Evet, Nicole, öyle de denebilir," diye cevap verdim ve ismini kullanmak benim için hâlâ -daha doğrusu ona sen şeklinde hitap etmek- her seferinde yeniden aşmam gereken bir dağ gibiydi.

“Joachim Lichner’le İlgili,” dedi ortağım. Bunun üzerine Nicole tepki vermedi. "Kısa bir süreliğine içeri girebilir miyiz?” diye sordu Menkhoff yeniden yumuşak bir sesle.

Arkasını dönüp, sanki orada duran birinden Önce izin alması veya koridor yeterince derli toplu mu diye bakması gerekiyormuş gibi koridora baktı. Ardından tereddüt edercesine yana doğru bir adım atarak kenara çekildi ve girmemize izin verdi. İçeri girdik ve kapıyı kapatıp bizi kısa koridordan geçirerek oturma odasına götürmesini bekledik. Etrafında dört sandalyenin bulunduğu yuvarlak masayı işaret edince oturduk. Karşımızda duran kahverengi, kadife kaplı koltuğun üzerine gelişigüzel bir örtü atılmıştı. Nicole dalgın bir şekilde örtüyü çekerek, sanki masada oturduğumuzu unutmuş gibi, katlamaya başladı. Evin içi kötü görünmüyordu ama çok karanlıktı. Halı, mobilyalar, küçük kanepe, hatta duvarlar bile kimi kısımlarda siyaha yakın bir kahve tonundaydı. Her yerde kalitesiz ve saçma eşyalar duruyordu; toz toplayıcı, garip porselen figürler, anatomik açıdan hatalı şaha kalkmış ahşap bir at, farklı boyutlarda kutular ve saksılar, çuval benzeri kıyafetler giydirilmiş bebekler. Tüm bu eşyaların ortak bir yanı vardı: Her biri kendine özgü bir tarzda üzgün ve kasvetli görünüyordu. Bebeklerin gülen suratları, kutuların iç açıcı renkleri yoktu. Onun yerine figürlerin buruşuk porselen yanaklarında kanlı gözyaşları vardı. Ancak en çok fotoğraflar dikkat çekiyordu: Meşe ağacmdan bir büfenin üzerinde farklı malzemelerden yapılma çeşitli boyutlarda çerçeveler duruyor ve içlerinde de dört çocuğun fotoğrafı yer alıyordu. Bulunduğum yerden yüzlerini tam olarak seçemiyordum gerçi, ama fotoğrafta yer alanların tümü küçük kızlardan ibaret gibiydi. Yana attığım bakış sonucunda fotoğrafların Menkhoffun da dikkatini çektiğini fark ettim. Kıpırdamadan fotoğraflara bakıyordu.

Nicole konuya doğrudan girerek, “Joachim e ne olmuş?” diye sordu ve karşıma oturdu. Kulağa sanki, *neden öldü,* diye soruyor gibi gelmişti. Menkhoff la ne kadar uzun süredir görüşmedikleri göz önünde bulundurulduğunda, davranışlarının oldukça garip olduğu söylenebilirdi. Cevabı Menkhoff’un vermesini bekledim ancak bunu yapmakta zorlandığını net bir şekilde görebiliyordum. “Evet... Dün ismini vermeyen biri beni aradı ve küçük bir kızın kaçırıldığını iddia etti.” Bunu söylerken gözlerim, âdeta kendiliğinden büfenin üzerinde duran fotoğraflara kaydı. “Verilen adrese gittik ve oraya ulaşınca gördük ki... Evet, Joachim Lichner orada oturuyormuş. Zeppelin Caddesinde.”

Yüzünden tepkilerini anlamak mümkün değildi.

"Evi biliyor musun?”

"Hayır.”

"Emin misin?”

“Evet.”

"Ama... sen yeniden... onunla birliktesin, değil mi?”

“Görüşüyoruz.”

Menkhoff bana baktı. Yoksa sözü devralıp Nicole’ün terapi dokümanlarına ulaştığımızı mı söylemeliydim? Aracımızın arka koltuğunda, içinde muhtemelen hayatının en kötü zamanlarının tüm ayrıntılarıyla yazılı olduğu, dört kalın dosyanın bulunduğunu mu anlatmalıydım ona? Hayır, kastettiği şeyin bu olması imkânsızdı. “Nicole,” dedim gözlerine bakmadan, "Joachim Lichner’in bir çocuğu.,. var mı?” Buna bile fark edilir bir tepki göstermedi ve ister istemez, acaba ilaçların etkisinde mi, diye düşünmeden edemedim. “Hayır,” dedi. “Bir çocuğu olduğundan haberim yok.”

"İyi değil misin?" diye sordu bu kez Menkhoff dikkatlice. Onu anlayamıyormuş gibi yüzüne baktı. Belki de ilaç değil, uyuşturucu kullanıyordur. Şu an ayağa kalkmak ve gitmek istiyordum. Evin depresif havası, Nicole'ün alışılmadık tavırları... bu durum gerçekdışıydı, sanki kaçmak zorunda olmadığın ama kaçmamana rağmen iç karartıcı bir yanı olan, iki canavarın yer aldığı bir kâbus gibiydi.

"Ben iyiyim." Oldukça kısık bir sesle konuşuyordu ve sesi, iyi olan birininkini andırmıyordu ancak sesinin bugüne kadar farklı çıktığını da pek duymamıştım.

"Bunlar... Şu taraftaki fotoğraflarda yer alan çocuklar kim?"

Arkasına döndü, çerçeve içindeki fotoğraflara baktı ve omuzlarını silkti. "Bunlar mı? Öyle çocuklar işte, tanımıyorum."

"Tanımıyor musun? Ama... Öyleyse bu fotoğrafların burada ne işi var?" Ne yüz ifadesi ne de duruşu belirgin bir şekilde değişmişti.

"Bunun bir önemi yok ki. Benim biraz... kafam karışık," dedi. Sesinde, bugüne kadar hiç duymadığım, bana yabancı gelen agresif bir tonlama var gibiydi. Menkhoff bana çaresiz bir bakış attı ve ardından yeniden Nicole e yöneldi. "Ama... Neden o halde tamamen yabancı çocukların fotoğraflarını buraya koyuyorsun ki?"

Deminden beri masaya, ellerine veya odanın içinde yer alan herhangi bir eşyaya bakıyordu. Şimdi Menkhoff un gözlerine baktı ve bu bakış meydan okuyan bir çocuğun bakışına benziyordu. "Onların etrafımda olmalarını seviyorum. Ben... onlan burada, oturma odamda oldukları takdirde, koruyabiliyorum."

"Korumak mı?"

"İyi gibi davranan yetişkinlere karşı."

Menkhoff yüksek sesle nefes aldı ve bana baktı. Nicole'ün üzgün tavrı ona da bulaşmış gibiydi. "Alex, sen önden gider misin lütfen? Ben birazdan geleceğim."

Başımı salladım, ayağa kalkarak, "Görüşmek üzere Nicole," dedim.

Cevap vermedi. Yüzüme bile bakmadı.

40

23 Temmuz 2009, saat 14.03

Evden çıktıktan sonra önce durup derin bir nefes aldım. Ağaçların güneşle yıkanan yapraklarının arasından sızan ışık, yazın kokusu, yanımdan geçen -kimi iş için, kimi rahat rahat gezmek için- insanlar; tüm bunlar hayattan tat almanın gerçek unsurlarıydı benim için. Ancak o an Nicole'ün evinde ne büyük bir kasvet olduğunu anlayabildim. O çocuk fotoğrafları...

Audi'nin büyük kısmı bir ağacın gölgesinde kalıyordu. Ancak arka cam kavurucu güneşin altında kaldığından kapıyı açtığım anda yüzüme sıcak bir hava çarptı. Dört camı birden açtım ve oturmadan önce içerinin havası biraz olsun normale dönsün diye bir dakika kadar bekledim. Midem gurulduyordu, kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememiştim. Gözlerimi kapadım ve daha sonra bir yerlerden kendime bir sandviç almaya karar verdim.

Menkhoff un yukarıda kalarak Nicole'le ne konuşmak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ne konuşacaklardı acaba? Geçmişte kalan birlikteliklerinden mi yoksa kadının Lichner'le şu anki ilişkisinden mi? Belki de, *saç bandını nereden buldun,* sorusunun cevabını almak isteyecekti. Belki de yanlarında olmadığım takdirde kadının, suskunluğunu bozacağını ümit etmişti. En azından aşağı inmesinin biraz zaman alacağını hesaba katmalıydım. Ön tarafa, yolcu koltuğuna oturdum ve koltuğu hafifçe geri yatırdım.

Bernd ve Nicole... İkisini resmî bir çift olarak görmem biraz zaman almıştı. Mayıs 1995'te -o zamanlar ona hâlâ *Bay Menkhoff* veya *Başkomiserim* diyordum- beni evinde verdiği bir mangal partisine davet etmişti. Bu daveti yoza *merhaba mangalı* olarak adlandırdığını hâlâ hatırlayabiliyorum. Davet edilmemin sadece yaz mevsiminin yeni başlamasıyla alakalı olmadığını ancak Menkhoff beni saat yedi buçukta büyük bahçeye götürünce anlayabildim. Mangalın hemen yanı başında Nicole duruyordu, dizlerine kadar uzanan bembeyaz elbisesi ile uzun siyah saçları güçlü bir kontrast oluşturuyordu. O kadar muhteşem görünüyordu İd yanına yaklaşana kadar gözlerimi ondan alamamıştım. Yanına gidince elindeki şampanya kadehini hafifçe kaldırıp, "İyi akşamlar Alexander Seifert, gelebilmenize çok sevindim " demişti. O nadir anlardan biriydi; dudakları genişleyerek yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve itiraf etmeliyim ki -geçmişte yaşananlar hiç umurumda olmazdı- eğer ortağımla birlikte olduğunu bilmesem o anda bu kadına âşık olabilirdim. Muhtemelen bir süre karşısında durup ona bakmış olmalıydım. Menkhoff elindeki şampanya kadehini uzatınca kendime gelebildim ancak. Kadehi alarak her ikisine de davet için teşekkür ettim. Başka misafir yoktu ve görünüşe göre bütün gece kimse gelmeyecekti de. Menkhoff etlerle ilgilenirken, işle ilgili önemsiz konular hakkında konuşuyorduk ve ara sıra Nicole de konuya dâhil oluyordu. Bir süre sonra, Menkhoff etleri ters çevirdiğinde, bardağını kaldırdı -biz artık bira içmeye başlamıştık- ve "Sevgili arkadaşım Seifert, artık aramızdaki resmiyeti kaldırmanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Benim adım Bernd," dedi. Bu önerisini şaşkınlıkla kabul ettim, hatta Nicole'le konuşurken ona da *sen* diye hitap etmemi istedi. Ancak ilk kadeh tokuşturmamız sırasında bile Nicole'e ön ismiyle

hitap etmekte zorlandım. Bu durum hiçbir zaman da değişmedi, bunun sebebini hâlâ bilmiyorum.

ilişkilerinin başladığı ilk günlerde, Menkhoff ofiste çalışırken bile düşünceleriyle çok uzakta olduğu izlenimi yaratıyordu, hatta bazen düpedüz depresif görünüyordu. Uzun bir süre sorularımı ya fazlasıyla yüzeysel cevaplarla geçiştirdi ya da söylediklerime hiç tepki vermedi. Bu durumla ilgili ilk açıklamayı 1997 yılının başlarında yaptı; bu tarihte yaklaşık İki yıldır birliktelerdi. Ofise saat dokuza doğru gelmiş ve keyifsiz bir şekilde mırıldanarak, "Günaydın," deyip kendini sandalyesine bırakmıştı. Gözlerinin altındaki siyah halkalar ve yorgun suratı ya çok az ya da hiç uyumadığını gösteriyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ve bana en fazla, *evet, yolunda olmayacak ne var ki,* demesini bekledim.

Dirseklerini çalışma masasına dayayıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bir süre böyle durduktan sonra kollarını masaya indirdi ve "Alex, ben... çoğu zaman Nicole'ün tepkileriyle ilgili ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum. O... çok farklı" dedi.

Aramıza yeni katılan meslektaşlarımızdan birinin yazdığı raporu düzeltmek için kullandığım kalemi masaya koyup arkama yaslandım ve "Ne gibi?" diye sordum. Ama o anda kendimi, hassas bir sorgunun tam ortasında, yanlış bir kelime veya düşüncesizce bir soru yüzünden itirafta bulunmaya hazırlanan bir insanın henüz cümlesine başlamadan vazgeçmesine neden olabilecek bir amatör gibi hissettim.

önce bir süre hiçbir şey söylemedi, ardından sandalyesini benim bulunduğum yöne çevirdi. "İki yılı aşkın bir süredir birlikteyiz ancak Nicole'ü hiç tanımıyorum. Kendisiyle ilgili konulardan hiç bahsetmiyor. Çocukluğu hakkında soru sorduğumda, gençliğim

nasıl geçirdiğini merak ettiğimde veya Lichner'le nasıl tanıştıklarını öğrenmeye çalıştığımda - hiçbirine cevap vermiyor. Kendini tamamen kapatıyor. Anne ve babasını erken yaşta kaybetmiş ve şimdilerde Ispanya'da yaşayan teyzesi tarafından büyütülmüş. Ama tüm bunları, bana anlattığı için değil, kendim araştırdığım için biliyorum. Lanet olsun, hayat arkadaşımla ilgili bir şeyler öğrenebilmek için polis soruşturması yapmak zorunda kaldım. Bu durum hiç de normal değil."

Nicole Klement m, normal olarak nitelendirilen şeylerin fazlasıyla dışında olduğunun baştan beri farkındaydı m ve bunun ortağım için hayret verici bir durum olması beni de şaşkınlığa uğratıyordu.

"Belki güzel bir çocukluk geçirmemiştir ve her şeyi unutmak istediği için de bu konu hakkında kimseyle konuşmak istemiyordun olamaz mı?" diye bir tahminde bulundum dikkatlice.

"Evet, evet, olabilir tabii," dedi Menkhoff. "Teyzesine ulaşmaya çalıştım ancak tspanyollar kadının nerede yaşadığını bulamadılar ya da bu işle pek fazla uğraşmak istemediler, bilemiyorum." Kısa bir ara verdi. "Ama.., bir şey daha var. Eğer bununla ilgili başkasına tek bir kelime bile edersen seni öldürürüm, anlaşıldı mı?" Cevap vermedim. "O... onunla, normal bir ilişkide olması gereken diğer şeyleri yapmak da çok zor, anlıyor musun? Tamamen bedensel.. "

"Zor mu? Yoksa... hiç mi?" Sözcükleri ağzımdan cımbızla çekiyor ve ona parmak uçlarımla uzatıyormuşum gibi hissediyordum.

"Zor," dedi ve bir süre sonra da ekledi: *"Neredeyse* hiç."

41

23 Temmuz 2009, saat 14.28

Audi nin açık duran camından içeri sızan gürültü, irkilerek gözlerimi açmama neden oldu. Hırıldayarak soluyan Menkhoff aracın yanında duruyordu. “Alex, uyan,” dedi sabırsızca. “Kenara kay.”

Orta konsolun üzerinden atlayarak sürücü koltuğuna geçtim. Terlemiştim ve sırtımdaki tişört ıslanmıştı. Koltuğun deri kaplamasıyla buluştuğum ilk an tuhaf bir duygu kapladı içimi. Menkhoff yan koltuğa yerleştiği sırada emniyet kemerimi bağladım. Gölgedeyken bile ortalık aşırı aydınlık görünüyordu ama buna birkaç saniye sonra alışacağımı biliyordum. Gözlerim kapalı bir şekilde, geçmişte olanları ne kadar süre düşündüğümden emin değilim ama kesinlikle uyumamıştım. Motoru çalıştırdım.

“Tüm bunlar Öyle boktan ki!” Bernd Menkhoff yumruğunu orta konsola indirdi.

Geri geri giderek park yerinden çıktım. “Ne oldu Bernd?”

“Lanet olası pisliğin teki, olan bu. Tam bir akıl hastası." Soluk alıp verirken hâlâ hırıldıyordu. “Bana tek bir mantıklı cevap vermedi Alex. Belki ilaçların etkisindedir, diye düşündüm. Kim bilir herif ona ne verdi! Bugün itiraf ettiği tek şey bu oldu: Son günlerde birkaç sorunu olduğunu ve kafası karışık olduğu için de Lichner’in ona birkaç ilaç verdiğini söyledi. Ama en kötü şeyi daha anlatmadım: Çocukların fotoğraflarına yakından baktın mı hiç?” Cevap vermeme zaman tanımadı. "Dışarı çıkarken o garip

fotoğraflara bîr göz attım. Hepsi de, 4-6 yaş aralığında olduğunu tahmin ettiğim kızlara ait. Ve... lanet olsun, o kızlardan bir tanesini tanıyoruz." Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, oradaki çocuklardan hangisini tanıyor olabileceğim aklıma gelmiyordu; omuzlarımı silktim.

"Juliane" dedi Menkhoff. "Onu hemen tanıdım. Fotoğraftaki kızlardan biri Juliane Körprich."

Neredeyse direksiyonu bırakacaktım; ismi duyduğumda bu denli ürkmüştüm. Frene bastım, aracın iki tekerleği kaldırımın üzerine çıkmıştı. "Ne dedin sen? Ama bu nasıl?.."

"Bunu ona sordum ve iyi huylu Nicole bunun üzerine ne dedi biliyor musun? Önce hiçbir şey. Sonra öküzün trene baktığı gibi bana bakarak, 'Bilmiyorum,' dedi."

"Bir dakika Bernd. Şu olanları bir kez de benim için tekrarlayalım. Nicole'ün evinde, o zamanki erkek arkadaşının öldürdüğü, bir kızın fotoğrafı mı duruyor? Ve sen fotoğrafın neden orada durduğunu sorunca da sana bunu *bilmediğini* mi söyledi?"

"Ona fotoğrafı nereden bulduğunu sordum ve o da bana bunu artık hatırlamadığından bahsetti. Fotoğraftaki kızın kim olduğunu bilmediğini ve dolayısıyla da bu soruyu yamtlayamayacağını söyledi. Ah, Alex, bu lanet olası olaydan o kadar bıktım ki." Bunun üzerine hiçbir şey söylemedim ve yeniden yola koyuldum.

Kısa süren bir sessizlikten sonra ortağım, "Nicole e fotoğrafları yanıma alabilir miyim, diye sordum ama bunu yapamayacağımı söyledi. Çünkü o zaman onları artık koruyamazmış. Gerçekten onları koruduğunu ve bunu ancak fotoğraflar orada durduğu sürece yapabileceğini iddia etti."

"Kulağa acilen doktor yardımına ihtiyaç duyuyormuş gibi geliyor."

"Evet, Alex, ben de böyle düşünüyorum. Evi terk etmeden önce bunu ona söyledim de. Bana, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu söyledi."

"Lichner."

Başını salladı. "Muhtemelen."

"Nasıl geçiniyor acaba? Çalışıp çalışmadığını biliyor musun?"

"Bunu ona sormadım. Zaten büyük ihtimalle cevap da vermezdi. Lichner zamanında doktor asistanlığı eğitimi aldığını söylemişti. Biz birlikteyken şehirdeki bir dermatologun yanında çalışıyordu ama hâlâ orada mı çalışıyordun.. bilemiyorum."

O an, doğrudan Nicole'le bir bağlantısı olmamasına rağmen önemli olan bir şey geldi aklıma. Ayrıca Nicole Klement adlı şahıstan bir anlığına da olsa uzaklaşmak fena bir fikir sayılmazdı. "Veri tabanında ismi yazılı olan hastabakıcıyla ilgili durum nedir? Onu da soruşturmayacak mıyız? Belki..."

Menkhoff, "Şimdi değil," diyerek sözümü kesti. "Bunu yarın da yapabiliriz. Tahminlerimize göre kaçırılan bir çocuk söz konusu olmadığından, onunla bugün veya yarın sabah görüşmemizin pek bir önemi yok. Uzun bir gece bizi bekliyor. Bana bir iyilik yapıp beni Napoleonsberg'de bırakır mısın?"

"istiyorsan."

"Kafamı biraz toparlamalıyım. Oradan eve yürüyerek gideceğim. Biermann'ı arayıp haber vereceğim. Ve... kızımla da biraz zaman geçirmek istiyorum. Şu an en büyük arzum onu kollarımın arasına almak." Başımı salladım. "Saat sekize doğru bizim evde buluşuruz, Luisa o saate uyuyor."

"Tamamdır."

Menkhoff ü islediği yerde indirdim. Napoleonsbcrgile Bernd'in evinin arasındaki uzaklık yaklaşık iki kilometreydi. Indeweg'ten eve daha çabuk yürürdü ancak görünüşe göre daha uzun bir süre yürümeye ihtiyacı vardı.

Saat üçte evime ulaştım. İnmeden önce başımı çevirip arka koltukta duran dosyalara baktım. Dosyaların dördü de sürüş sırasında savrulmuştu. Bir anlığına içlerinden bir tanesini yanıma alıp almamayı düşündüm. Melanie en erken saat beşte gelecekti, yani iki saat daha yalnız kalacaktım. Akşam okuyacağımız dosyaların bir bölümünü gözden geçirerek işimizi kolaylaştırabilirdim, hem... hem fazlasıyla merak ediyordum. Tekrar önüme dönerek arabadan indim. Yüzlerce sayfanın içinde yazanlar beni gerçekte ilgilendirmiyordu. Bu bir hasta raporuydu. Menkhoff ona yardım etmem konusunda bir ricada bulunmuştu ve ben de akşam tam olarak bunu yapacaktım. Ama onunla birlikteyken. Daha fazlasını değil. Bu iki saati biraz olsun dinlenmek için kullanacaktım.

Veranda kapısının yanındaki kolu çevirerek tenteyi açtım ve kanepenin üzerine minder yerleştirdim. Ardından mutfağa gittim, sandviç ve elma suyuyla karıştırılan bir bardak sodayı da yanıma alarak terastaki kanepeye yayıldım.

Nicolele ilgili durum tahminimden daha çok içime işliyordu. Menkhoffla birlikte olduğu yıllar boyunca hiç daha fazla yakınlaşamamıştık. Birinden hoşlanmak için gerekli olan enerjiyi, uzun bir süre üçümüz bir arada sık sık görüşmemize rağmen, hiçbir zaman tam anlamıyla yakalayamamıştık. Karşılaştığımızda birbirimize hep iyi ve saygılı davranmıştık ancak aramızda sanki görünmez bir duvar varmış gibiydi ve birbirimize karşı da her zaman tedbirli olmuştuk. Şu anki durumundan içten içe bu kadar etkilenmem beni düşündürüyordu. İnce yüzünü ve üzgün gözlerini görür gibiydim.

Ardından bu görüntünün üzerine başka bir görüntü bindi: bir kızın ölü bedeni. Çamura bulanmış kıvırcık saçları, mosmor kesilen zarif dudakları, boynundaki büyük ve koyu lekeler.,.

O zamanki dehşet ve acı dolu anlar bir anda geri dönmüştü.

Gözümün önünde beliren bir sonraki görüntü ise Mel'in suratıydı: Yüzünün neredeyse tamamını kapatan saçları tüm fizik kurallarına rağmen öne doğru uzanmış ve sanki her bir teliyle beni gösteriyor gibiydi. Hatta bu tellerin birkaçı yanağımı gıdıklıyordu. Bu garip görüş açısı üzerine daha fazla kafa yormama gerek kalmadan Mel gülümseyerek doğruldu. "Merhaba aşkım, seni işten mi çıkardılar?"

Bedenimi hafifçe doğrulatarak dirseklerimi kanepeye dayadım. "Hayır, ben... Saat beş oldu mu?"

"Saat beş buçuk. Sen ne zamandır evdesin?"

Beş buçuk mu? Uyuduysam bile... Henüz bir dakika önce uyuyakaldığımı iddia edebilirdim.

"Üçten beri." Bacaklarımı kanepeden aşağı sarkıttım.

Mel yeniden oturma odasına dönmek üzere yola koyulmuştu ki şaşırarak olduğu yerde durdui "Nasıl oldu da mesain bu kadar erken bitti?"

"Maalesef henüz bitmedi. Bu akşam bir yığın dosyanın üzerinden geçmemiz gerekiyor ve işimiz muhtemelen epey uzayacağından küçük bir dinlenme arası verdik."

"Muhteşem."

Sesindeki hayal kırıklığını belirgin bir şekilde duyabiliyor ve onu anlıyordum. "Üzgünüm, ama... birkaç çok kötü olayla karşı karşıyayız... Nicole Klement'i hatırlıyor musun?.."

Melanie geri dönüp yanıma oturdu ve elini enseme koydu. “Nicole Klement mİ? Bana anlatacak mısın?” Kısa bir an, meslek yeminim gibi birçok şeyi düşündüm, ardından başımı salladım. “Evet."

42

23 Temmuz 2009, saat 20.05

Mel e, yaşadıklarımın ve beni etkileyen şeylerin birçoğunu anlattım; bir tek Nicole'ün hasta kayıtlarında yer alan birkaç ayrıntıyı atladım. Bunun sebebi Mel'i bir yandan bu iğrençliklerden uzak tutmak istemem, diğer yandan da Nicole'ün akıl hastalığına çocuk yaşta yaşadığı, orada yazılı korkunç tecrübelerin neden olduğuna inanmamdı. Mel, Nicole'le hiçbir zaman kişisel olarak tanışmadı ancak zaman İçinde ona bildiğim her şeyi anlatmıştım. Bir tek Menkhoff'un bana nadiren anlattığı özel hayatlarıyla ilgili detaylan hiçbir zaman dile getirmemiştim. Küçük Juliane'nin cinayetiyle ilgili düşüncelerimden de bahsetmemiştim.

Zili ikinci çalışımda Menkhoff elinde küçük ve epey yıpranmış bir oyuncak ayıyla kapıyı açtı. "Sen içeri geç, ben birazdan geliyorum. Üç ninni söylemeden Luisa uyumuyor, söylemem gereken bir tane daha kaldı. Bu bir ritüel."

Salona kadar onu takip ettim. Luisanın yatak odasının da bulunduğu birinci kata ulaştığında, "Son zamanlarda sıkça beni şu kelimelerle karşıladığını fark ediyorum: *Sen içeri geç. ben de birazdan geliyorum.* Bunun pek misafirperver bir davranış olduğu söylenemez."

Olduğu yerde durdu ve bana döndü. "Şu geçirdiğimiz iki gün moralimi bozmakla kalmamış, kibarlığımı da yitirmeme neden olmuş demek ki. Sebebi bu olsa gerek Alex." Yeniden arkasına dönüp

«yadını son basamağa koyduğu sırada, "Özellikle de bu öğleden sonrası," diye ekledi.

Peki, tamam, diye geçirdim aklımdan, daha fazla ortamı yumuşatma çabasına girmeyecektim.

Teresa ve Bernd evlerini eski ve yeni mobilyaları harmanlayarak döşemiş ve bu konuda da gayet başarılı olmuşlardı - aslan payının Teresa'da olduğunu düşünüyordum. Üretim tarihleri arasında neredeyse iki yüz yıl olmasına rağmen bu farklı mobilyalar birbirlerini muhteşem bir şekilde tamamlıyorlardı.

L şeklindeki koltuğa oturdum ve elimi yumuşak, bej rengindeki kadifenin üzerinde gezdirerek odanın içini inceledim. Mel'le birlikte dört hafta önce gerçekleştirdiğimiz ziyaretten bu yana değişen bir şey var mıydı acaba? Birbirimizi çok sık ve düzenli olarak görmüyorduk ancak birlikte geçirdiğimiz akşamlar her zaman güzel geçiyordu. Bu gece öyle olmayacaktı.

Koltuğun hemen çaprazındaki kitaplıkta Teresa ve Bernd'in kocaman bir fotoğrafı bulunuyordu. Birbirlerine sarılmış bir şekilde fotoğrafçıya gülümsemişlerdi. Teresa nın yüzüne daha dikkatli baktım; kenarları hafifçe kırışmış mavi gözlerini, muntazam dişlerini ortaya çıkaran güzel gülümsemesini ve omuzlarına inen, kızıla çalan saçlarını inceledim. Teresa, güzel olarak nitelendirebileceğim bir kadın değildi. Buna rağmen keyifli bir sohbet esnasında ona diğer insanlara baktığımdan daha fazla baktığımı fark etmiştim. Benden birkaç yaş büyüktü ve ayrıca... Ben Mel'le mutlu bir evlilik yürütüyordum. Teresa'ya karşı sempatinin dışında farklı, gizli duygular beslediğim söylenemezdi. Hayır, bunun sebebi Teresahın farklı bir enerjiye sahip olmasıydı. Anaç bir tavır takınmadan sevgi dolu olabiliyordu, ayrıca kendini beğenmişlikten uzak bir Özgüveni vardı. Yolda yürürken görsem asla dönüp bakmayacağım, ancak

bir kafede karşılaşıp sempatikliğini fark ettikten sonra durmadan dönüp bakacağım biriydi.

“Evet, uyuyor.” Menkhoff salonun girişinde duruyordu. “Grauburgunder?”

Kırmızı şarap söz konusu olduğunda İtalyan şaraplarını, beyazlardaysa Saar-Mosel bölgesine ait olanları tercih ediyor ve her ikisinde de oldukça başarılı seçimler yapıyordu. Bugüne kadar ona geldiğimde içtiğim tüm şaraplar lezzetliydi, bu sebeple başımı salladım. “Evet, seve seve.”

Birkaç dakika sonra karşılıklı oturmuş, kadehlerimizi tokuşturuyorduk. Şarap o kadar soğuktu ki kadehlerimizin dışında su damlacıkları belirmeye başlamıştı. Şarabın tadı mükemmeldi.

“Tekbir sorum var Bernd.” Kanepenin önündeki mermer masaya kadehimi koydum. "Lichner bugün avludayken farkına varmamız gereken bir özden bahsetti. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“O epey saçmalıyor. Öz mü, o da ne? Bitki özü gibi bir şey mi? Tahmin imce bu kendisine bile bir şey ifade etmiyordur. Ya bunu söyleyerek onu önemsemeni istemiştir ya da seninle dalga geçmiştir. Yüksel ihtimalle İkincisidir.”

“Hım..Ortağımla hemfikir olup olmadığım konusunda emin değildim. “Dosyalar... hâlâ arabada,” dedim.

Menkhoff bir el hareketiyle söylediklerimi geçiştirdi. “Acelesi yok. Büyük ihtimalle okuyacağımız şeyler midemizi bulandıracak zaten.” Kadehini masaya bıraktı ve muhtemelen karşılaşacağımız şeyleri düşünerek işaret parmağının ucunu kadehinin ağzında gezdirmeye başladı. Bu sırada gözleri alev alev parlıyordu. Tıpkı bir çocuk gibi, hoş olmayan bir şeyle karşılaşacağı zamanı olabildiğince ertelemeye çalışıyordu. Ben de kendine bunu neden yaptığını anlamaya çabalıyordum.

"O zamanlarda da benzer şeyler olmuştu," dedi birdenbire, alçak sesle konuşmasına rağmen irkilmiştim.

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

Sonunda boşluğa bakmayı bıraktı ve bakışları gözlerimi buldu. "Nicole. Dosyaları incelemeye başlamadan önce onun hakkında sana daha fazla şey anlatmamı istemiştin. Ben... ben onu ilk kez bugün o şekilde görmedim Alex."

Ortağım Menkhoff her zaman sürprizlerle doluydu. Biraz önceki ise cevap vermeden önce birkaç saniye geçmesi gereken türdendi. "O zamanlarda bile onunla ilgili yolunda olmayan bir şeyleri bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ama neden hiçbir zaman... demek istediğim... Ah, Bernd... Onunla hiç doktora gitmedin mi?"

"Hayır, gidemedim."

"Nasıl? *Gidemedim* derken ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" Sesi bir anda yükselmiş ve daha rahatsız edici bir hal almıştı.

Bu kadar basit bir soru karşısında neden böyle bîr tepki verdiğini anlayamıyor ve haksızlığa uğradığımı düşünüyordum. Ne de olsa onun için... "Eğer bir fikrim olsaydı sana sormazdım Bernd," diyerek benzer bîr tonda karşılık verdim. "Ve bana bağırmayı kes. Ben düşmanlarından biri değilim."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve şarabından alelacele bir yudum aldı. "Kusura bakma. Bu... Bütün bu olaylar beni bitiriyor. Şu an Teresa'nm burada olmamasına çok mutluyum. Nicolee karşı hâlâ bu şekilde davranmamı anlayışla karşılar mıydı?.."

Ne tuhaftır ki Teresa'nın bu durum karşısında anlayış göstereceğini *ben* çok iyi biliyordum. "Şimdi, bir kez daha soruyorum," dedim. "O zamanlar neden Nicole'le doktora gidemedin?"

"Beni terk ederdi.” Dediklerini anladığımdan emin değildim. Aynı şeyden bahsedip bahsetmediğimizi bile bilmiyordum. “Nicole’ün seni terk etme sebebi onunla d...”

"Evet.”

“Ama nasıl...”

“Onun hakkında çok az şey biliyorsun Alex.” Kollarını bacaklarına dayadı ve ellerini dizlerinin arasına soktu. “Nicole o zamanlar bile ara ara... garip ruh hallerine bürünüyordu. Bazı günler içine Öyle bir kapanıyordu ki ona bir şey söylediğimin bile farkına varmıyordu. Bu gibi zamanlarda sıkça pencereye dönük duran koltuğunda oturuyordu. Bacaklarını karnına çekip kollarını etrafına doluyor ve.,. bir şekilde içine kapanıyordu. Bazen saatlerce kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.” Plastik bir soğutucunun içinde duran şarap şişesine uzandı, içkilerimizi tazeledi ve kadehinden büyük bir yudum aldı. "Başlarda bu konuyu birkaç kez açmaya çalıştım, normal olduğu... ilk anda. Bunun kötü bir şey olmadığını, bazı zamanlarda düşünceleriyle ve kendiyle yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlattı. Onunla birlikte psikiyatriste gitme önerisinde bulunduğum ilk denememde bana tüm açıklığıyla, eğer onu bir daha psikiyatriste götürme girişiminde bulunursam beni anında terk edeceğini söyledi.”

Bakışlarını ellerinden ayırdı ve bana baktı. “Ben tüm bunlara o herifle yaşadığı ilişkinin sebep olduğunu düşündüm. Ne yapabilirdim ki? Beni terk ederse aklımı kaçıracağımı düşünüyordum/ Yeniden ara verdi. “O zamanlar onun için her şeyi yapabilirdim/

Midemdeki yumru tekrar baş göstermişti: O zamanlar onun için her şeyi *yapardı...*

“Sen bunu muhtemelen anlamayacaksın Alex. Ama... bağımlılık gibi bir şeydi bu. Gerçekten, onsuz yaşayamayacağımı düşünüyordum.”

Sert mizacı yüzünden birçok meslektaşımızın ürktüğü Bernd Menkhoffun ağzından bu lafları duyabileceğimi asla düşünmezdim.

“Bunun dışında başka... garip ruh halleri var mıydı?”

“Hayır. Yani yakınlıkla ilgili... epey bir sorunu vardı. Yani... fiziksel temas. Hatta kimi zaman, ona sarılmak istediğimde bile beni iterek uzaklaştırıyordu. Ve o diğer şey... Yatakta... çok nadir ve olduğu zamanlarda da sanki olup bitmesini dört gözle bekler gibi kaskatı yatıyordu.”

Gözleri yeniden yaşardı ve tüm endişelerime rağmen şu anda ona üzülüyordum. Tüm bu hallerini kabul edecek ve bunlara katlanacak derecede çok seviyordu Nicole’ü.

“O zamanlar Lichner yüzünden böyle olduğuna emindim. Onu dövmüştü ve ben ona başka şeyler yaptığından da emindim... Bu hasta raporlarından haberdar değildim, hatta bu adamın onu tedavi ettiğini bile bilmiyordum. Ama nasıl davranırsa davransın o, bugüne kadar tanıdığım en sevgi dolu insandı. Yaptığı her şeyin bir derinliği vardı, ilişkimiz süresince yüzeyselliğe yer vermemişti... Senin onu gördüğünden çok daha farklı biriydi Alex. Onu nasıl tanımlayabilirim ki? Onda gördüğün şeylerin hemen hemen hepsi yalnızca bir yanılsama, bir görüntüydü. O benim tanıdığım Nicole değildi. Senin...” Doğru kelimeleri arıyordu. “Senin dışarıdan göremediğin şey...”

"özü müydü?”

özü fark etmeniz gerekiyor. Lichner bu cümlesiyle Nicole’ü mü kastetmişti? Ama bununla neyi amaçlamış olabilirdi ki?

Menkhoff, kendisine az evvel sorduğum kavramdan bahsettiğimi anlamamıştı bile.

"Neyse ne," diyerek sözlerine soğukkanlı bir şekilde devam etti. "Şimdi en azından, Nicole hakkında daha fazla şey biliyorsun. Ne dersin, başlayalım mı?"

"Peki," dedim ve ayağa kalktım. "Dosyalan almaya gidiyorum."

Dışarıya yürürken kafamın içinde sürekli aynı cümleyi tekrarlayan bir kaset çalıyordu.

özü fark etmeniz gerekiyor.

43

23 Temmuz 2009, saat 20,52

Menkhoff'un *isteği* üzerine raporları birlikte incelemeye karar verdik. Her dosyanın ilk sayfası sayesinde hızlıca en eski belgelere ulaşabildik. Menkhoff dosyanın ortasındaki telleri birbirinden ayırdı ve bir deste kâğıt çıkarıp önündeki masaya koydu. Taş kesilmiş bir ifadeyle ilk sayfayı okuduktan sonra kâğıdı bana uzattı ve ikinci sayfayı eline aldı. Lichner hipnoz seanslarında Nicole'den öğrendiklerini tüm ayrıntılarıyla yazmıştı ve tüm bunlar kâğıda dökülmüş birer kâbustan ibaretti.

Nicole de anlattıklarının çoğunu annesi yerine koyduğu teyzesinin anlattıklarından biliyordu.

Nicole Klement 12 Nisan 1971 yılında, Merchernich yakınlarındaki Eifel'de dünyaya gelmiş ve bu soğuk, parlak ve yeni dünyada aldığı ilk zorlu nefesten dört ay üç gün sonra da babası son nefesini vermiş.

Gerhard Klement, oto tamircisi olarak çalıştığı atölyede yağ değişimi sırasında bayıldığında annesi, Nicole e altı aylık hamileymiş. Ambulans geldiğinde bilinci tekrar yerine gelmiş ve gelen sağlık görevlileri ile doktora bir şeyinin olmadığını, üzerindeki iş önlüğü ve yağlı elleriyle beyaz nevresimleri kirletmekten başka bir işe yaramayacağını söylemiş. Ancak doktor onu muayene etmek için götürmekte ısrarcı olmuş. Muayene sırasında, beyin metastazı yüzünden bayılan babasının, kalbi ile akciğeri arasında kalan

bölgede on santim büyüklüğünde bir tümör olduğu anlaşılmış. Lanet olası sigaralar... Gerhard Klement'in bedeni kemoterapiyi kaldıramamış ve birkaç gün boyunca ölü gibi yatınca da tedaviyi noktalayarak geriye kalan son günlerini insan gibi yaşamak istemiş. En büyük dileği ölmeden kızını görüp, onunla olabildiğince vakit geçirmekmiş. Nicole'ün doğumundan sonra yaşadığı yüz yirmi beş gün boyunca neredeyse bir dakikasını bile ondan ayrı geçirmemiş. Ona dokunmadan ve nasırlı elleriyle tombul yanaklarını okşamadan on beş dakika bile duramıyormuş. Saatlerce ona bakıyor ve sürekli onu öpüyormuş. Bu sırada kendi kaderini unutmuş. Ve tabii ki eşinin kaderini de.

Gerhard Klement 15 Temmuz 1971 yılında, 32 yaşındayken ölünce onunla birlikte Nicole'ün de en güzel çocukluk yıllan sona ermiş.

Ölümü sırasında yirmi altı yaşında olan Katharina Klement, dengesini kaybetmiş ve bu durumla başa çıkamamış. Onu kaybedeceğini bildiği için eşine en çok ihtiyaç duyduğu ve ondan kendisine yardım etmesini beklediği anda Gerhard eşini acısıyla baş başa bırakarak yalnızca kızıyla ilgilenmişti. Uyurken bile bebeğini yanından ayırmıyormuş ve bu yüzden Katharina'nın içinden bazen bebeği emzirmek bile gelmiyormuş. O anlarda da Gerhard eline bir biberon alarak kızını besliyormuş. Katharina, ilgilenmesi gereken bir şey olmadığı için de kendini fazlalık gibi hissetmeye başlamış; yaşadığı şanssızlık ve uğursuzluk hakkında düşünebilecek çokça zamanı olmuş,

Gerhard'ın ölümünü izleyen ilk haftalarda kızının mamasını isteksizce hazırlıyor muş, hatta yalnızca o berbat ağlamalarına tahammül edemediği anlarda kızının karnını doyuruıyormuş. Bazen, birkaç saniyeliğine de olsa, küçük bebeğin bağırmaktan kıpkırmızı

kesilen suratının üzerine bir yastık bastırmak zorunda kaldığı bile oluyormuş. Bunu yaptığında ufaklık bağırmayı kesmiyormuş ancak Katharina ona gününü gösterdiği için biraz olsun kendini iyi hissediyormuş.

Nicole'ün hayatını kurtaran şey muhtemelen annesinin, kendinden dört yaş büyük olan ablasının bu durumun oldukça erken denebilecek bir zamanda farkına varması olmuş. Marlene'nin kendi çocukları yokmuş, hatta o zamanlar bir eşi bile yokmuş. Sabahın erken saatlerinde gelip bebeğin geceden kalma bezini değiştiriyor, üzerine yeni bir şeyler giydiriyor ve mamasını hazırlıyormuş. Katharina uyumaya devam ettiği için de tüm bunlardan haberi bile olmuyormuş. Marlene aynı şekilde öğleden sonraları da gelip gerekli her şeyi hallediyormuş, hatta akşamları bile geliyormuş. Marlene, çocukları koruma altına alan kurumun bu durumdan haberdar olmasını engellemek istemiş çünkü çocuğunun elinden alınması durumunda Katharina'nın yaşamının da altüst olmasından korkuyormuş. Nicole un ilk altı aylık yaşamı alelacele yapılan genel bir bakım ve çoğunlukla da ihmal edilmekten ibaretti.

Ardından sahneye Erich Zöller çıkmış.

Katharina onunla markette aynı peynire uzanırken tanışmış. Erich, belediyenin arşivinde çalışan bir görevliymiş. Kırk bir yaşında, tıknaz ve 1.72'lik boyuyla Katharina'dan yalnızca bir santim uzunmuş. Erich Zöller in yumuşak bir vücudu varmış: karnı, sarkık göğüsleri, yumuşak bacakları ve durmadan yaladığı kalın dudakları. Herkesin zevkinin farklı olmasına ve bu konu hakkında tartışmanın da pek mümkün olmamasına rağmen, yine de onu çekici bulabilecek bir kadının varlığı dahi düşünülemezdi. Birçoğu suretini bile mide bulandırıcı bulurdu. Ancak Katharina Klement tüm bu duyguları görmezden gelmiş çünkü kendisi için önemli

olan başka bir şey varmış: Erich Zöller'in düzenli bir geliri ve aynı şekilde düzenli bir hayatı olması. Adam marketteki tanışmalarından iki ay sonra Katharina'nın yanına taşınarak ipleri ele almış. O zamanlar Nicole henüz bir yaşındaymış. Katharina'nın ve çocuğun karnı doyuyormuş. Genç anne aynı zamanda yaşamın, kanda iki promil alkolle çok daha kolay ve yaşanılabilir olduğunu öğrenmiş ve o andan sonraysa ona ayık kafayla rastlamak mümkün olmamış. Kız konuşmaya başladıktan sonra Erich ZÖller'e *baba* demiş,

Nicole, babasının etli parmaklarının, canını acıtarak bedeninde dolanmasını ilk kez üç yıl sonra fark etmiş, öncesinde bir şey olmuşsa da Nicole bunları hatırlayamayacak kadar küçükmüş.

Nicole beş yaşına geldiğinde Erich, parmaklarıyla yetinmemeye ve büyük bir marifetle çeşitli objeler kullanmaya başlamış. O günlerde kıza, kendisi onun bedeniyle meşgulken, onun da kendisine yapması gereken şeyleri öğretmiş. Kızla, *büyük sırrı* oynamak için herhangi bir köşeye çekilmediği tek bir gün bile olmuyormuş. Büyük sır, Nicole'ün asla kimseye söz etmemesi gereken bir şeymiş. Aynca büyük sır, hayatın içinden bir şey olduğu için de asla kaçamayacağı bir şeymiş. Üzerinde büyük sırrı gerçekleştirmeden önce kız titreyerek karşısında durduğunda, "Biliyorsun Niki," diyormuş her seferinde. "Biliyorsun, büyük sır anca öldüğünde sona erecektir." Niki başını sallayıp bunu aklında tutuyormuş. Ardından gözlerini kapatıp annesiyle birlikte yalın ayak çimlerin üzerinde koştuğunu hayal ediyormuş. Kovalamaca oynuyorlarmış ve annesi onu her yakaladığında kucağına alıp havaya kaldırıyor ve saçlan uçuşana kadar hızlıca havada döndürüyor muş. Ve gülüyorlar mış, o kadar yüksek sesle gülüyorlarmış ki babası, üzerinde büyük sırrı uygulayıp inlerken Nicole, kendisinden gelen hıçkırıklarını ve ağlama seslerini bile duymuyormuş. Babası işini bitirip gittikten sonra ,

kendini kötü hissettiği için ağlayarak bir köleye çekiliyor ve gülerek kokturduğu o çimenlik alanın, büyük sır var olduğu sürece, asla gerçek olamayacağını anlıyormuş. Ve büyük sır, ancak öldükten sonra sona erdiği için, mutlu olduğu o yeşil alan da asla var olmayacaktı.

Ancak Nicole, rüyasında bile asla birine büyük sırdan bahsetmeyi düşünülüyormuş, annesine anlatmak ise aklının ucundan geçmiyormuş. Neden anlatsın ki? Annesi zaten babasının onunla ilgilenmesini istiyormuş.

Babası, küçük Nikisi yedi yaşına bastığında, onun artık büyük sırrın son kısmına dâhil edilebileceğine inanmış. Karanlık ve sıcak, terli ve iğrenç kokulu insani dağ, çılgınlar gibi üzerinde yatarken Nicole, artık o güldüğü yeşil çimenlik alanın hayalini bile kuramaz hale gelmişti. Acıdan, korkudan ve muhtemelen her şeyi yanlış yaptığını düşündüğünden, artık öleceğini sanmış. Korktuğu için, özellikle korktuğu için.

Bittiğinde Ölmemişti ve aslında hiç bitmediğini, her şeyin henüz yeni başladığını biliyordu.

Ölüm, anladığı kadarıyla, Nicole'ü korkutmuyordu. Bir gün öldüğünde bu, her şeyden önce büyük sırdan kurtulmanın bir yolu olacaktı.

Menkhoff, az evvel elinde tuttuğu kâğıdı indirdi -tahminlerime göre bu onuncu sayfa olmalıydı- ve inledi. Şu ana kadar okuduklarım mideme oturmuştu ve kendimi kusacakmış gibi hissediyordum.

"Bir polis olarak böyle bir şeyi düşünmem bile yasak," dedi Menkhoff, "ancak bu hayvanı hayalarından tavana asmak isterdim."

"Sen düğümleri atarken ben de onu tutardım," dedim ve gerçekten de söylediğimin arkasındaydım.

“Her seferinde faka basmamızın nedeni bu gibi hayvanlıkların söz konusu olması Alex. Çünkü bu iğrenç heriflerin hasta beyinlerinde neler döndüğünü anlayamıyoruz.”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Böyle bir kafamız olsa çürüyüp giderdik herhalde.”

“Evet, muhtemelen. Grappa ister misin?”

Grappa içmek gibi bir niyetim yoktu aslında ancak kelimeyi duyunca bir anda heyecanlandım, hayali bile güzeldi. “Evet, seve seve. Büyük olsun.”

Alkolün boğazımdan aşağı İnerken verdiği hoş yanma hissine odaklandım ve bu, az evvel raporları okurken içinde kaybolduğum o kâbusvari hikâyeden çıkmamı sağladı.

"Gerçekten bu dosyaların hepsinin üzerinden geçmek istiyor musun?” diye sordum, Menkhoff kadehindeki son yudumu aldıktan sonra.

Bana baktı ve yüzünde, tüm bunların ona ne kadar acı çektirdiğini gördüm. “Bunu yapamam.” Sesi kısılmış gibiydi. “Ayrıca bu sayfalara bakarak hipnoz seanslarında çoğunlukla aynı zaman diliminde yaşanan olaylardan bahsedildiğini söyleyebiliriz. Bu iğrenç ötesi hikâyeyi genel batlarıyla öğrendik sayılır. Birkaç sayfa daha okuruz, sonra yeter. Bu pisliğe ve Nicole’ün annesine ne olduğunu öğrenmeliyim. Eğer Nicole daha sonraları bu heriften şikâyetçi olmadıysa.,.”

Ne demek istediğini anlamıştım ve gerekirse, Baba Erich‘i durdurmak için, ona destek olurdum.

44

23 Temmuz 2009, saat 21.44

Nicole sekiz yaşma geldiğinde çok güzel ancak içine kapanık bir kıza dönüştü. Bu derin mutsuzluğu, genç ilkokul öğretmeni Sabine Rüssmann'ı, Bay ve Bayan Zöller'i bir görüşmeye davet etmesine neden oldu. Görüşmeye kızın üvey babası Erich Zöller yalnız geldi. Dış görüntüsü itici olmasına rağmen bunun dışında gayet iyi konuşan ve açık görüşlü bir adam izlenimi bıraktı, öğretmenin endişelerini tamamen anlayışla karşıladı ve birkaç kez girdiği zahmet için öğretmene teşekkür etti. Yaklaşık yirmi dakika süren görüşme sırasında Bayan Rüssmann, küçük Nİcole'ün babasının çok erken yaşta hayatını kaybettiğini ve kendi görüşlerine göre annesinin, yanlış davranarak kıza bunu henüz döıt yaşındayken söylemesinden kaynaklı, kızın her zaman içine kapanık büyüdüğünü öğrendi. En başından beri küçük bir kızın böyle bir durumu kaldıramayacağını öngörmüştü ancak ne de olsa onun yalnızca üvey babasıydı. Şimdi bunun yarattığı sonuçlarla yaşamalı ve çocuğa nasıl yardım edeceklerine bakmalıydılar. Uzun bir süredir Niki için bir terapist bulma düşüncesiyle boğuştuğunu anlatırken, Bayan Rüssmann'ın bu destekleyici tavrı sayesinde artık, annesinin hoşuna gitsin ya da gitmesin, nihai bir karara varabildiğini söyledi. Sabine Rüssmann bu görüşmeden bir hayli memnun kalarak, hatta biraz da kendiyle gurur duyarak evine giderken, çocuğa yardım ettiği i nane nidaydı.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra baba Erich, büyük sırrı başkalarıyla da paylaşmanın zamanı geldiğini düşündü. Nicole'e,

fazlasıyla güvendiği arkadaşları olduğunu anlattı. Onlara o kadar çok güveniyordu ki arkadaşlarını da büyük sırlarına ortak etmek istiyordu. Hatta çok geçmeden içlerinden bir tanesini de yanında getirecekti.

Nicole bu paylaşımın nasıl gerçekleşeceğinin hayalini kuramıyordu ancak bunun kendisini mutlu etmeyeceğinden emindi. Ertesi gün, sağ tarafından aniden önüne genç bir bisiklet sürücüsü çıktığı için belediye binasının yakınındaki tren istasyonunda yoluna devam eden bir otomobil sürücüsü direksiyonu kırınca kader, Nicole'e belki de acımıştı. Araba -sonradan üzerinde baba Erich Zöller in sarkık göbeğinin bıraktığı farklı renklerde izler taşıyan gümüş bir VW Golf'tü- yolu çaprazlamasına geçip kaldırımda yürüyen baba Erich e çarptı ve adamı Kasap Schmidt dükkânının duvarı ile motor kaputunun arasına sıkıştırdı.

Erich Zöller ölmek için kendine özel bir gün seçmişti çünkü yarım saat sonra Katharina Klement'İn ziline basan iki polis -saat dokuza doğruydu- onu ayık kafayla ve aşağı yukarı bakımlı bir halde yakaladılar. Bu, Katharina nın bu sabah bir ya da iki kadeh bir şey içmek istememesinden değil, dişi ağrıdığı ve dişçinin onu alkollü olduğu için bir kez daha eve göndermesini riske atmak istememesinden kaynaklanıyordu. Daha önce bir kez bunu yapmıştı çünkü Katharina öyle sarhoştu ki doktor azıdişindeki çürüğü temizlemeye çalışırken iki kez matkabı, bir kez de doktorun elini ısırmıştı. Üniformalı memurlar yalan söyleyerek, kocasının hemen öldüğünü ve ölürken bir şey hissetmediğini anlattılar. Büyük sır Erich için tamamen son bulmadan hemen önce Katharina Zöiler-Klenıent'in, kocasının birkaç dakika boyunca çığlıklar ve hıçkırıklar arasında arabanın üzerinde kendine ait kocaman bir kırmızı leke ve farklı organlarını bıraktığını öğrenmesi ona ne gibi bir fayda sağlayabi-

lirdi ki? Ancak kasap Schmidt her şeyi gördüğünden, Katharina ile Nicole e kaza anını en ince ayrıntısına kadar anlatmayı tercih etti,

Nicole öğle saatlerine doğru eve geldiğinde Katharina, bir şişe beyaz şarap ile yarım şişe Martini Rosso'yu bitirmişti ve kıza gözyaşları içinde babasının bir kazada öldüğünü ve şimdi cennette olduğunu anlattı. Nicole annesiyle birlikte ağladı ancak ağlamasının sebebi çok farklıydı.

Bu süre zarfında evlenen ancak yeniden boşanan ve hâlâ çocuğu olmayan Marlene teyze, eniştesinin ölümüne daha soğukkanlı bir tepki verdi. Adamı baştan beri sevmemişti. Bakışlarında sinsi bir taraf vardı ve Marlene onu gördüğünde alarm zilleri çalmaya başlıyordu.

Bu kez Marlene kızla ilgilenebilmek için tamamen sarhoş kardeşinin ve yeğeninin yanına taşındı.

Nicole'ün annesi bir sene sonra baba Erich'in yolunu izledi. Bu seferki sebep sirozdu. Cennetle ilgili bu hikâye dokuz yaşındaki kıza Marlene tarafından anlatıldı. Erich Zöller'i pek yakından tanımamasına ve büyük sır hakkında en ufak bir tahminde bile bulunamamasına rağmen Marlene teyze cennetin Erich için kuşkulu olduğunu tahmin edebiliyordu.

Nicole'ün tuttuğu yas Marlene nin endişelenmesine neden olacak bir hale dönüştü. Erich Zöller'in Nicole'ün babası rolünü üstlendiği günlerde, kıza yaklaşma şansını pek bulamamıştı. Nicole, Madene ona bir şey sorduğunda olabildiğince kısa cümlelerle cevap veriyor ve bunun dışında da kendiliğinden hiç konuşmuyordu.

Zöller'in ölümünden sonra Nicole ile teyzesi arasındaki ilişki biraz daha samimi bir hal aldı. Ancak şimdi, annesi de yaşamadığından, Nicole öyle şeyler yapıyordu ki Madene ne yapacağını şaşırdı. Kız kardeşinin cenazesinden iki hafta sonra bahçedeki çitin

arkasında iki ölü yavru kedi buldu. Nicole e bu kedicikleri daha önce görüp görmediğini sorduğunda genç kızdan, evet, onları koruyordum, cevabını aldı. Marlene, duyduklarının ne anlama geldiğini anlayamadı. Ne anlama geldiğini sorduğu halde de cevap alamadı.

45

23 Temmuz 2009, saat 22.19

Menkhoff homurdanarak elindeki kâğıdı buruşturdu ve hışımla odanın ortasına fırlattı. “İğrenç, lanet olası pis herif,” diye bağırdı. “Mezarından çıkarıp cesedine tükürmeli. Sapık, mide bulandırıcı hayvan.”

Kendinden geçmişti, yanaklarından süzülen gözyaşlarını eliyle sildi. Az evvel okuduğum sayfayı kenara koyarak ona baktım. Biraz önce öfkeden alev saçan gözlerinde şimdi sadece çaresizlik ve büyük bir üzüntü görüyordum. "Ona bağırdığım zamanlar oldu Alex. Onu yargıladım, beni... beni reddettiği zamanlarda. Olamaz, nereden bilebilirdim ki...”

“Hayır, bunu bilemezdin Bernd,” dedim. “Ayrıca kendini suçlayacak bir durum da yok.”

Onunla bu şekilde konuşmakta zorlanıyordum. Ona anlayış gösteremediğim için değildi bu, hayır, nedeni, aklımdan başka bir şey geçiriyor olmamdı. Güneş sisteminin etrafındaki yıldızlar gibi, düşüncelerim tek bir cümle etrafında dönüyordu:

Onları korumam lazım.

Menkhoff, Grappa şişesini açtı ve büyük kadehleri yeniden doldurdu. Kadehini kaldırarak benimkiyle tokuşturdu. Boşaldıktan sonra bardağı yerine koydu, kalın minderlere sırtını dayadı ve nemli gözlerini masanın ortasındaki bir noktaya dikti. “Sırılsıklam âşık olduğun birini hiç tanımamak çok berbat bir duygu. Buradaki

en büyük sorun bu kadının senin partnerin olması ve senin onun yaptığı birçok şeyi hiç anlayamaman.'' Kısa bir ara verdi. "Veya yapmadığı şeyleri. Bu insanı deliye döndürüyor Alex, bunu hayal edebiliyor musun?" Ben henüz cevap veremeden, "Hayır, hayal edemezsin. Nasıl edesin ki..." dedi, öne eğilerek bardağını yeniden doldurdu. Bu kez bardağını neredeyse ağzına kadar doldurmuştu. Şişeyi bardağıma yaklaştırdığında ona elimle istemediğimi gösterdim. "Hayır, teşekkürler, yeterince var zaten."

Tek bir yudumda hepsini içti ve tekrar geriye yaslandı. "Çok berbat bir durum. Sanki bu... insanı çıldırtacak gibi, anlıyor musun? Ve bir zaman sonra, bir zaman sonra karşındaki seni umursamıyor sanıyorsun çünkü... çünkü o her seferinde seni, onu anlamaya çalıştığın sırada, reddediyor."

"Başka bir... Birlikte olduğunuz süre boyunca, farklı... davranışlar sergiledi mi?"

Soran gözlerle bana baktı. "Bernd... demek istediğim, bu küçük kedi hikâyesine benzer başka şeyler oldu mu?"

Hâlâ anlamıyordu. En azından ilk başta anlayamadı. Ardından kafasında şimşekler çaktı ve gözleri kocaman oldu. "Ne? Gerçekten bana, birlikte olduğumuz sırada Nicole'ün küçük kedileri öldürüp öldürmediğini mi soruyorsun?"

O bakışlar. Kafamdan hızla, bir protesto sırasında kameraya uzatılan pankartlar gibi, resimler geçiyordu. Ya şimdi ya hiç. Doğrular veya yalanlar. Korku veya hakikat...

"Evet, onun gibi bir şey kastediyorum."

Orada öylece oturuyordu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Bernd, orada teyzesine bu küçük kedileri *korumak* zorunda olduğunu söylediği yazıyor. Muhtemelen bu herif ona, yalnızca Ölümün..."

"Lanet olsun, aşırı büyük bir travma yaşamış Alex. Sen aklını mı kaçırdın? Az Önce neler yaşadığını sen de okudun. Küçük bir çocuğun, durmadan *tecavüze* uğradıktan sonra söylediklerini ciddiye alamazsın ki." Söyledikleri zar zor anlaşılıyordu, Grappa görevini yerine getirmeye başlamıştı.

"Böyle bir şey yapmıyorum zaten. Ama ya bu öğleden sonra, evindeki dolapta duran küçük kızlara ait fotoğraflar... Onları sen de gördün ve ne dediğini çok iyi hatırlıyorsun. Korumak, Bernd,
* kızları korumak istiyor!"

Gözleri çok kısa bir anlığına büyüdü, ardından başını İlci yana salladı. "Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim Alex."

Bardağını tekrar altın sarısı içecekle doldurdu ve kafasına dikti. Ardından elinin arkasıyla ağzını sildi. "Biliyor musun Alex..." dedi. Söyledikleri kulağa, *biliyiii mtsn Alex,* gibi gelmişti. "Bazen insanlar kendi hayal dünyalarında yaşarlar, anlıyor musun? Tıpkı şu an senin yaptığın gibi. Ama sen benim ortağım olduğun için bunu görmezden gelebiliyorum *(görmzdn gelblyrm).* Bu yüzden şimdi
> sen en iyisi eve gidip biraz uyu. Ve yarın kapıldığın bu çılgın fikri düşünüp kahkahalarla güleceksin. İyi geceler. Çılgın demişken, aklıma ne getirdin bak..." Bir kez daha şişeye doğru uzandı, önce elini tutmayı düşündüm ama sonra bu düşünceden vazgeçtim. Bıraktım içip sarhoş olsun.

j. Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolanarak Menkhoff'un yanına gittim. Başını havaya kaldırdığında bana daha mesafeli bir tavırla baktığını gördüm ve omzuna elimi koydum. "İçki konusunu abartma Bernd," dedim ve sesimin ona akıl veriyormuş gibi çık-

mamasına özen gösterdim. “Yatağa gir ve biraz uyu, Yarın sabah ne yapacağımıza bakarız."

Kelimeleri daha fazla geveleyerek, “Evet, bence de,” dedi. "Sen de biraz uyu. Ve yarın Nicole’den özür dileyeceksin *(özr dilliycksn).* Onun hakkında söylediğin *(söldiin)* saçmalıkların için. Ölü kedilermiş. Tsss..."

“İyi geceler Bernd.”

“İyi geceler.”

Ortağımın evini terk ettim. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar berbat hissediyordum. Arabaya binince, iki kadeh şarap ve iki bardak Grappa’dan sonra araba kullanmamın aslında yasak olduğunu düşündüm. Aslında.

46

23 Temmuz 2009, saat 22.56

Oturma odası karanlıktı. Birinci kata uzanan merdivenlere doğru birkaç adım yaklaştım, yatak odamızdan gelen ışık kapının altından dışarı süzülüyordu. Mel muhtemelen yatağa girmiş ve kitap okuyordu. Şimdi onu kendi derdimle gerçekten sıkboğaz etmeli miydim? Yatağa girdikten sonra, gözleri kapanmadan önce en fazla üç dört sayfa okuyabiliyordu. Eminim şu an deli gibi uykusu vardı. Oturma odasında oturup bir konyak içerek bugün yaşadıklarım üzerinde biraz düşünmeye karar verdim.

"Merhaba, sonunda gelmişsin gece kuşu," Durdum ve başımı yukarı kaldırdım. Mel, yalın ayak ve minicik bir gecelikle merdivenin en ucunda duruyor ve bana bakarak gülümsüyordu. "Banyodan çıktım şimdi. Eve geldiğini duydum. Yatağa gelecek misin?"

"Merhaba aşkım." Öyle bir ruh hali içerisinde olmamama rağmen gülümsemeye çalıştım. "Hayır, henüz değil. Önce bir şeyler içeceğim. Sen yat. İyi uykular."

Eliyle bana bir öpücük gönderdi ve görüş açımdan kayboldu.

Rahatlama ve pişmanlık karışımı bir duyguyla kanepenin yanında duran ayaldi lambayı açtım. Dolaptan büyük bir konyak kadehi ile *Carlos Primero* şişesini çıkardım. Her ikisini de elimde tutarak kanepeye yerleştim. Bardağımı bonkörce doldurdum, burnumu üzerine yaklaştırdım ve konyağın doygun aromasını içime çektim. "Ben de bir tane alabilir miyim?" Korkudan irkilerek döndüm

ve gülümseyerek bana yaklaşan Mel e baktım. Makyajını çoktan temizlemişti ve buna rağmen -belki tam da bu yüzden- bej rengindeki saten sabahlığının içinde hâlâ mükemmel görünüyordu.

Mel kanepede yanıma oturarak koynuma sokuldu. “İstediğiniz gibi ilerlemeyi başarabildiniz mi?”

“Nasıl?” diye sordum, ne demek istediğini anladığım halde.

“İşte, üzerinden geçmeniz gereken dosya yığınıyla.”

“Evet, tabii.”

“İyi. Peki, o içtiğin lezzetli şeyle ilgili durum nedir? Bana da bir bardak verecek misin?”

Dolaptan bir başka konyak bardağı daha çıkartarak içini doldurdum. Mel bardağı eline aldı ve halkalar çizerek hafifçe sallamaya başladı. “Anlatmak ister misin?”

“Ne demek istiyorsun?” Bir dakika içinde ikinci defa onu anladığım halde sorusuna soruyla karşılık veriyordum.

"Görünüşe göre seni endişelendiren şeyden bahsediyorum Alex.”

Ona baktım, bir anda iğrenç ve sapık bir herifin lanet olası parmaklarını onun bedenine soktuğu, o kâbusvari görüntüyü görür gibi oldum. Ve sonra... Bütün irademle direnmeye çalıştım - ama boşunaydı. Acı bir çaresizlik bedenimi kapladı, böyle bîr pisliği yapmaya hazır olan insana karşı sonsuz bir nefret duygusu besliyordum.

“Alex, neyin var?” diye sordu Mel ve bu kez sesinden, gerçekten endişelendiği anlaşılıyordu. “Lütfen, bana ne olduğunu anlat.” Beni kollarının arasına alarak kendine doğru çekti ve elini başımın arkasına koydu.

Başımı, gözlerinin içine bakabileceğim şekilde, hafifçe geri çektim. “O günlerde... yanlış kişiyi içeri atmış olabiliriz.”

47

24 Temmuz 2009, saat 08.32

Ertesi sabah, geçirdiğimiz yaz mevsiminin en sıcak günüydü. Yaklaşık dört saat uyumuş olmam da durumu daha iyiye çevirmiyordu. Saat sekize doğru elimde bir fincan kahveyle verandaya oturduğumda bile saniyeler içinde üzerimden ter boşandı. Fazlasıyla boğucu bir hava vardı. Gün, mevsimin en sıcak günlerinden biri olacağa benziyordu.

Menkhoff'un ziline bastım, kapıyı ortağım yerine Bayan Christ açtı ve bana, Menkhoff'un saat yediyi çeyrek geçe, kendisi gelir gelmez evi terk ettiğini anlattı. Gerçekten bana, benimle birlikte ofise gitmek istemeyecek kadar kızdığı düşüncesine kapıldım ancak buna inanamadım. Diğer taraftan, söz konusu Nicole Klement olunca normal ölçülerde tepki verdiğini söylemek de pek mümkün değildi. Arabaya bindim ve ofisi aradım. İki kez çaldıktan sonra Menkhoff cevap verdi. "Günaydın," dedim çekingen bir sesle. "Benim, Alex. Evinin önünde duruyorum."

"Evet, kusura bakma. Saat sabahın altısından beri uyanığım ve akşamdan kalmayım. Evde daha fazla durmaya dayanamadım ve Bayan Christ gelir gelmez hemen çıktım. O kadar erken saatte seni aramak istemedim."

"Tamamdır, birazdan oradayım." Rahatlayarak telefonu kapadım ve yola koyuldum.

Gece benden daha fazla alkol aldığı her halinden belliydi. Yüzü solgundu ve normalde hafif sarkık gözaltları bu kez koyu ve daha

belirgindi. Bilgisayarımı açmadan, “Bernd, dün akşamla ilgili. Seninle bir kez daha bu konu hakkında konuşmak isterim,” dedim.

Çalışma masasından başını kaldırdı. “Neden? İkimizin de bakış açısı çok farklı Alex ve ben böyle şeyleri dinlemek istemiyorum. Ben Nicole’ü tanıyorum, sense tanımıyorsun.”

“Ama raporlarda yazanlardan da haberin yoktu Bernd.”

Avucunun içiyle masaya vurdu. Çıkan sesi, Cinayet Büro’daki herkes duymuş olmalıydı. "Evet, lanet olsun, haklısın. Ama ben dün akşam okuduğum şeylerden sonra bunları neden anlatamadığını da anladım. Muhtemelen bu iğrençliği bir gün unutmayı ve az da olsa normal bir yaşam sürmeyi diliyor. Belki de bunu çocukluğundan beri yapmaya çalışıyor. Nicole’le yıllarca bir arada yaşadım, onun neler yapıp neler yapamayacağını biliyorum. Ve sana söylüyorum: Kafanda nasıl bir tilki dolanıyor bilmiyorum ama hepsi büyük bir saçmalıktan ibaret.”

Bana lanet okuyor gibiydi. Beni her seferinde tereddütte bırakmayı başarıyordu ve bunu getirdiği argümanlarla mı yoksa daha çok kişiliğiyle mi başardığını merak ediyordum. Ancak bu kez beni ezip geçmesine izin verme niyetinde değildim. “Peki, evinde Juliane Körprich’in fotoğrafının yer almasına ne diyorsun Bernd? Hem de kızın ölümünün üzerinden on beş yıl geçmiş olmasına rağmen? Ve Nicole’ün bu kızı *koruması* gerektiğini söylemesi? Buna nasıl bir açıklama getireceksin?”

Derin bir nefes aldı ve bana bağırmaya başlamak yerine bir süreliğine nefesini tutup sonra yüksek sesle geri bıraktı. Ve bu gürültülü nefes vermeyle birlikte olduğu yerde çöktü. Birkaç saniye içinde kendini yüksek sesle savunan Bernd Menkhoff, kırılgan ve neredeyse acınacak bir hale gelmişti. “Bilmiyorum Alex. Bu düşünceden dün geceden beri kurtulamıyorum. Nicole’ün... kötü

bir şey yapacak biri olduğuna... inanmıyorum ama... Ah, lanet olsun, *bilemiyorum.”*

“Onu hâlâ seviyor musun?”

Gözlerimin içine baktı ve ben de yüzündeki çaresizliği gördüm. “Hayır,” dedi sessizce. “Ben de kendime bu soruyu sordum ama ona karşı duyduğum aşkın bittiğinden eminim. Ben eşimi seviyorum. Buna rağmen Nicole'e karşı sorumluluk hissediyorum.”

Menkhoff’a üzülüyordum ve içinden geçenleri sadece üstün körü tahmin edebiliyordum. “Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordum ve bana yeniden her şeyin yolunda olduğunu söylememesini diledim.

“Tekrar Lichner'le konuşacağım. Bu herife nedense hiç güvenmiyorum. Sözde kaçırılan kızıyla ilgili o hikâye, sonra Nicole’ün hastalığıyla ilgili belgeler... İçimde garip bir duygu var.”

Lichner’in telefon numarasını bulma zahmetine girmedik. Menkhoff, onu önceden uyarmamamızın daha iyi olacağını söyledi.

Kohlscheid a doğru yol alırken, Lichner’in Zeppelin Caddesi ndeki o yıkık dökük evi hangi amaçla kiralamış olabileceği hakkında konuştuk ancak ikimizin de en ufak bir fikri bile yoktu. Bunu ona sorarsak bize yeniden terbiyesizce cevap vereceğinden emindik.

Dokuz buçuğa doğru Lichner’in kapısını çaldık. Evdeydi. Eğer Menkhoff onu şaşırtacağını düşünüyorduysa, yanılmıştı.

“Ah, geldiniz işte,” dedi kapıyı açtıktan sonra. “İçeri gelin.” Gerek bizi karşılama şekli, gerekse yüzüne alaycı gülüşünü takınmayışı beni epey şaşırttı. *"Geldiniz İşte* de ne demek oluyor?” Ortağım kibar olmaya çalışmıyordu.

“Dosyaları inceledikten sonra buraya geleceğinizi tahmin edebilmek için kâhin olmaya gerek yok anlamına geliyor." Bu söz kulağa hiç de Lichner’in söyleyeceği bir şey gibi gelmiyordu. Kibirden veya alaycılıktan eser yoktu. Bir istisna yapıyor ve gerçekten kastettiğini söylüyor gibiydi.

Lichner’in arkasından, merdivenlerden yukarı kata çıktık. Bizi oturma odasına götürdü ve biz de kanepeye oturduk. Oda, tavan arasının hemen altında yer aldığından, sıcaklık muhtemelen otuz derecelerdeydi.

“Evet, Başkomiser Menkhoff, Nicole Klement hakkında şimdi ne düşünüyorsunuz?"

Menkhoff, Lichner’le nasıl konuşması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Lichner’in bizi bu sabahki karşılama şekli, onun da biraz daha ölçülü davranmasına yol açıyordu. “Orada yazanların, zamanında Nicole hakkında anlamadığım şeyleri açıkladığını düşünüyorum.”

“Onun dışında başka bir şey yok mu?”

Menkhoff başını hafifçe yana eğdi. “Dün onun evindeydik. Davranışları bir garipti. Sizinle yeniden birlikte olduğu için olabilir mi bu?”

Lichner ellerini inceledi. "Evet, öyle olduğunu sanıyorum ama sizin düşündüğünüzden tamamen farklı bir sebeple.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Bu demek oluyor ki durumu biraz olsun düzelme gösteriyor, bundan daha kötüydü.”

“Nasıl geçiniyor? Çalışıyor mu?”

“Şaka mı bu? Şu an böyle bir şey imkânsız. Devletten yardım alıyor ve ben de ufak tefek konularda ona destek oluyorum. Siz

yoluma çıkmadan önce muayenehanem iyi iş yapıyordu ve bu sayede biraz birikimim var.”

Lichner küçük sataşmalarda bulunmadan yapamıyordu demek, bu da beni garip bir şekilde az da olsa rahatlatıyordu.

"Dolabının üzerinde duran fotoğraflar ne kadar da tuhaf, değil mi?” diye sordu Menkhoff.

Lichner kaşlarını kaldırdı. "Fotoğraflar mı? Hangi fotoğrafları kastediyorsunuz?”

“Kızların fotoğrafları. Aralarında Juliane Körprich’in de bulunduğu fotoğraflar.” Lichner’in irkildiğini gördüm ve Menkhoff un da bunu fark ettiğinden emindim.

“Peki, *bu* ne demek oluyor? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Ve neden kız fotoğrafları? Kaç tane fotoğraf var?”

Menkhoff inleyerek derin bir nefes aldı. “Dört, dört tane fotoğraf var, içlerinden biri de Juliane.”

Lichner eliyle ağzının üzerini sildi. Gergin olduğu görünüyordu. Bugüne kadar onu hiç bu şekilde görmemiştim. “Nicole çok hastaydı ve hâlâ da öyle. Birine bilerek bir kötülük yapmaz ancak geçmişte yaşadığı travma nedeniyle iyi ile kötüyü *sizin* doğru ve yanlışı ayırt ettiğiniz şekilde ayırt edemiyor.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz Lichner? Salak saçma imalarınızı kendinize saklayabilirsiniz çünkü ben..

“Ve siz de tasmasından kurtulmaya çalışan, çılgına dönmüş bir köpek gibi bağırmayı bıraka bilirsiniz. Aptalca imalarda bulunmak gibi bir niyetim yok. Size yardım etmeye çalışıyorum ve bu söylediklerim sizin siyah beyaz dünyanıza uyar ya da uymaz umurumda değil ama bu konuda çok ciddiyim."

“Buna inanmamı mı bekliyorsunuz? Neden bize yardım etmek isteyesiniz ki? özellikle de bu konuda?..”

“Beni bir dinlerseniz tüm bunları anlayacaksınız.”

Psikiyatrisi bugün *öyle* farklı davranıyordu ki az sonra yeniden o alaycı gülüşünü takınarak, nasıl da sinirine dokunduğumuzu bizimle dalga geçerek yüzümüze vuracakmış gibi hissediyordum. Bunun yerine, “Size söylemem gereken birkaç şey var ve çok da önemli olabilirler. Sonrasında siz zaten doğru bulduğunuz şeyi yapacaksınız. Belki de beni yeniden hapse atacaksınız,” dedi. Menkhoff la birbirimize baktık ve Lichner kısa bir aradan sonra sözlerine devam etti: “Bu kez bir yargıya varmadan size söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyin ve en azından biraz olsun objektif olmaya çalışın. Bu konuda anlaşmaya varabilir miyiz?” Şu an Doktor Joachim Lichner’in yumuşak tarafıyla konuşuyormuşuz gibi hissediyordum. Agresif tavırlarından tam anlamıyla kurtulmadığı belliydi ama kendine hâkim olmaya çalıştığı da gözle görülür bir haldeydi. Lichner’in davranış biçimi Menkhoff u da şaşırtmışa benziyordu. Lichner’in, bize anlatmak istediği şeye fazlasıyla önem verdiğine inanıyordum ve *onun* bize defalarca kez yaptığı şeyi bu kez ben ona yaptım: “önemli olduğuna inandığınız bir şey anlatmak istiyorsanız, anlatın. Ancak bizim adımıza kural belirlemenize izin veremeyiz Doktor Lichner. Ya konuşun ya da susun.”

Bakışlarım bana çevirdi, bu kez bakışlarıyla içimden geçenleri görmeye çalıştığı hissi yaratmamıştı. Ardından başını salladı.

48

24 Temmuz 2009, saat 09.47

"Sonradan düşününce çok çılgınca bir fikirdi. Bütün her şeyi geçtim; bunların boşuna yapılmış olma ihtimali de var.,. Buna rağmen lütfen size söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyin. Bazıları eminim sizi şaşırtacaktır. On üç yılımı hapiste geçirmiş olmak elbette hoşuma gitmiyor ama artık yapılacak bir şey yok. O zamanlar bile kızı aslında kimin öldürdüğüne dair şüphelerim vardı ama bunu kanıtlayamazdım. Nicole'le tekrar çıkmaya başladığımdan beri, yeniden birlikte olduğumuzu biliyorsunuz ama..."

Menkhoff gerildi ancak Lichner elini silkeledi ve Menkhoff bunun üzerine biraz da olsa gevşedi ve hiçbir şey söylemedi. "Ama sanırım beni hapishanede ziyaret ettiğini bilmiyorsunuzdur. Eskiden ona karşı her zaman kibar davranmadığımı itiraf ediyorum ama bunu bu durumdan zevk aldığım için yapmadım. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, tam da buna ihtiyacı olduğu için yaptım. Nicole'ün *sizin* yanınızda uzun süre kalmayacağını en başından beri biliyordum. Bunun sebebi çok basit, hatta *bana* geri dönmesinin sebebi de aynı. Yaşadığı travma sebebiyle yeniden kurban rolüne bürünmesi *gerekiyor*. Bunun kulağa anlamsız geldiğini biliyorum ama bu gibi olayları yaşayan kadınlar her zaman, kendilerini yönlendiren ve yöneten adamları seçerler. Bu davranış biçimini aslında biliyor olmalısınız. Evde kocalarından şiddet gören kadınların birçoğu da eşlerini terk edemiyor. Ve bir süre sonra, her şeye rağmen kopmayı başardıklarındaysa yeniden aynı türde bir adam bulup

kısa zamanda yine şiddet görüyorlar. Bu söyleyeceğim sizin için geçerli, Bay Menkhoff, Nicole'ün sizi terk etmesinin sebebi siz değildiniz, bunu bilin. Bana yeniden geri dönmüş olmasının sebebi de ben değilim."

"İlginç kısma ne zaman geleceğiz?" diye sordu Menkhoff

"Sizin, yetişkin bir adam gibi davranacağınız ve bir kez olsun size yardım eli uzatan birine saldırmayacağınız gün ne zaman gelecek peki?" Birkaç saniyeliğine sessizlik oldu, ardından konuşmaya devam etti. "Nİcole beni ilk kez ziyaret ettiğinde, sanırım serbest bırakılmamdan iki yıl önceydi, çok kötü durumdaydı. Yıllar süren tedavi sürecinden sonra biraz olsun bastırabildiğim çocukluk travması onu yeniden ele geçirmişti. Yanıma, yardım etmemi istediği için geldi. Söz konusu akşamla ilgili verdiği yanlış ifadenin, suçsuz yere hapse atılmama neden olduğunu henüz unutmadığımı tahmin edersiniz. Ama Nicole aynı anda benim hastamdı ve beni düzenli olarak ziyaret etmesi durumunda ona yardım edeceğime söz vermiştim. Ancak, o zamanlar neden yalan söylediğini ve söz konusu kanıtlara nasıl ulaştığını bana anlatacağına dair söz vermesini şart koştum."

Yeniden ara verdi. Kalbimin hızlandığını hissettim. Şimdi anlatabileceklerini düşününce başım döndü.

"Nicole bir insana asla kötü bir şey yapmak istemezdi. Bir seferinde Juliane nin babasının kıza dokunduğunu görmüş, muhtemelen bilinçli olmayan tesadüfi bir temas. Ama bu olay o anda Nicole'ün şalterinin atmasına sebep olmuş. Juliane'nin babasıyla *büyük bir sırrı* paylaşmak zorunda kaldığını düşünmüş, ölümle son bulan bir sırrı. Onun... onun bir suçu yok, anlıyor musunuz? Bu onun özü, Bay Menkhoff. Nicole'ü tanıdığınıza inanıyorsunuz ama tanımıyorsunuz çünkü Nicole Klement'in özünü fark ede-

inçmişsiniz. Gerçekten yalnızca yardımcı olmak ve ufaklığın da kendisiyle aynı ıstırabı çekmemesini istiyordu. Onun gözünde o Juliane'yi korudu."

Farkında olmadan nefesimi tuttum. Eğer gerçekleri söylüyorsa...

"Neler saçmalıyorsunuz Bay Lichner?" dedi Menkhoff.

"Saçmalık değil, Bay Menkhoff sizi uyarmaya çalışıyorum çünkü o zaman olanlar her an tekrarlanabilir. Böyle bir durum olduğunda yeniden suçsuz birinin hapse atılmasını engellemeye çalışıyorum çünkü sizin düşüncenizin aksine ben psikopat bir katil değilim. Ve bu durumu ne kadar önemsediğimi anlayabilmeniz için şimdi, sizin ilginç olarak tanımlayacağınız bölüme geliyoruz." Konuşmasına devam etmeden evvel birkaç kez derin derin nefes aldı. "Sözde kaçırılan kızımla ilgili hikâyeyi ben kendim uydurdum."

Menkhoff tanımlanamayan bir ses çıkardı, ben de, "Ne?" diye bağırdım.

"Bekleyin biraz," dedi Lichner hızlıca, "Anlatmama izin verin. Sayın Başkomiser, serbest kalmamdan sonra emniyet müdürlüğüne gelip size, 'Nicole, Juliane Körprich'i öldürdüğünü itiraf etti/ deseydim ne yapardınız?"

Menkhoff, bunun üzerine fazlaca kafa yormadan, "Sizi dışarı atardım," dedi. Bunu yapacağından emindim.

Lichner şiddetle başını salladı. "Evet, eminim böyle yapardınız. Peki ya size, Nicole'ün ciddi psikolojik sorunları olduğunu gösteren belgeler olduğunu söyleseydim? Ve böyle bir şeyi yeniden tekrarlama riskinin olduğunu?"

"Belki dişlerinizi kırardım, kim bilir."

"Evet, kim bilir. En azından Nicole'ün hastalık öyküsüne göz atmanızı sağlama şansım olmazdı."

Peki, tüm bunların sizin sözde kaçırılan kızınızla ne ilgisi var?" diye sordum,

"Nicole'ün ne kadar büyük bir tehlike yarattığını fark edince tek bir şansım olduğunu düşündüm: Bunu sizin kendi başınıza bulmanızı sağlamalıydım. Sizin tekrar benimle *ve* onunla ilgilenmenizi sağlamalıydım. Ama bunu fazla basit bir şekilde size sunsam bunu anlardınız. Markus Diesch hücreme geldiğinde, bana bir hastanenin kadın doğum departmanında hastabakıcı olarak çalıştığını anlatınca, tıpkı diğer insanlar gibi onunla dalga geçtim. Ama sonra aklıma çılgın bir fikir geldi ve zamanla bu bir plana dönüştü. Kısacası; acil durumda devreye sokacağım bir plan tasarladım ve bu planı ancak, Nicole'ün gerçekten tehlikeli olabileceği inancına sahip olduğum takdirde kullanacaktım. Biri beni çocuk kaçırmakla suçladığı takdirde, sizin tuzağa düşeceğinizi biliyordum. Bunun için elbette gerçek bir çocuk kaçıramazdım. Ancak bir çocuğumun olmadığını duyduğunuzda ilginizi çabucak kaybederdiniz. O yüzden kayıtlara göre bir çocuğum olmalıydı, böylece siz hemen olaya balıklama atlayacak sonra da gerçeği ortaya çıkarabilecektiniz."

"Diesch'in, sırf siz şu *anda* bu oyunu oynayabilin diye, iki sene önce veri bankasındaki sahte kayıtları ve belgeleri hazırladığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Ah, hayır, hiçbir şekilde Markus Diesch'i suçlamadım. Ben sadece bunu birinin *yaptığını* söyledim. Kimin yaptığını da söylemeyeceğim."

"Bu konu hakkında daha konuşacağız," diye homurdandı Menkhoff. "Devam edin."

"O zamanlar bunu, *şimdi* bu oyunu oynayabilmek için yaptırmadım - sizin söyleminize sadık kalabilmek adına böyle diyorum. Bu küçük yanıltmayı gerektiğinde devreye sokacaktım ve *şimdi* ne

yazık ki gerekli duruma geldi. Kontrolümden çıkıyor. Nicoie'deki rahatsızlığı sadece tedaviyle değiştirmenin mümkün olmadığını anladım." Kısa bir an durdu. "Nicole Klement'in, kimseye zarar veremeyeceği bir yerde kapalı kalması gerekiyor. Onu bu tarz bir yere gönderme hakkımı yıllar önce elimden siz aldınız. Ama doğruyu söylemek gerekirse, en başından bunu anlamanız beni şaşırtırdı da."

"Eğer yeniden terbiyesizleşecekseniz..."

"Serbestbırakıldıktan kısa bir süre sonra Zeppelin Caddesindeki evi kiraladım. Bunu neden yaptığımı bile tam olarak anlatamam. Sanıyorum gerçek adresimin sahte belgeler üzerinde yer almasını istemedim. Ayrıca bu, sizin olayları daha esrarengiz bulmanızı sağladı. Oraya verdiğim kira sıfıra yakın."

"Komşunuz hakkında ne düşünüyorsunuz Bay Lichner?" diye sordum.

"Zavallının teki. Ona, rol oynaması karşılığında az miktarda para teklifinde bulundum. Söylediği her şey, en başından beri bu şekilde kararlaştırılmıştı." Yeniden kısa bir ara verdi. "Tüm bunların masum şeyler olmadığını biliyorum ama zamanı geldiğinde Nicole'le ilgili belgeleri kendi başınıza bulmanız benim için çok önemliydi çünkü yalnızca o zaman onları okuyacağınızı biliyordum. Sonradan anlaşıldığı üzere, çok büyük bir beklenti içine girmişim ama neyse. Kira sözleşmesini ve anahtarı, tıpkı Nicole ve Diesch'ın fotoğraflarını bulduğunuz gibi ele geçirmenizi sağladım. Normal yollarla Nicole'ün dokümanlarını size ulaştırma girişimim başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Haksız mıyım?"

Elbette haklıydı.

"Bir tek şeyi hâlâ anlayamıyorum," dedim. "Eğer bu söylediğiniz doğruysa, neden şimdi açıklıyorsunuz?"

Lichner bir an tereddüt etti, ardından, “Son haftalarda terapilere rağmen durumu kötüleşti. Ben... Bay Seifert, çok ciddiyim: Nicole’ün yakın zamanda yeniden kötü bir şey yapmasından korkuyorum.”

Menkhoff hışımla ayağa kalktı. “Böyle bir saçmalığı uzun zamandır duymamıştım. Eğer bu komedinizle beni parmağınızda oynatabileceğiniz bir kukla sandıysanız, Bay Lichner, o zaman sandığımdan da deli olmalısınız.”

“Eğer sizin bakış açınız buysa, sizin için bir sürprizim var sayın Başkomiser: Siz iki gündür benim elimde kukla oldunuz.” Lichner de aynı şekilde ayağa kalktı, “Biliyor musunuz, tüm bunlar için epey çaba göstermem gerekti ama bunu bu şekilde olması benim için önemliydi çünkü bir tek o zaman normal bir polis gibi davranabileceğinizi düşündüm. Aslında en büyük çabaların ve en mantıklı açıklamaların bile sizin egonuz yüzünden geri tepeceğini biliyordum ve aslında bu durumla nasıl başa çıkacağınız da beni hiç ilgilendirmiyor. Ama emin olduğum bir şey var. Eğer önümüzdeki günlerde bir çocuğun başına herhangi bir şey gelirse, bütün büyük gazetelere ulaşıp Nicole’ü sizden daha iyi tanıyan psikiyatr isti olarak, sizi ona karşı uyarmak için her şeyi yaptığımı anlatacağım. Ve sizin nasıl büyük bir kendini beğenmişlik ve uzlaşmadan uzak bir tavırla bunları reddettiğinizi de anlatacağım.”

Şimdi neredeyse alışıldık şekilde karşı karşıya duruyorlardı. Menkhoff zor nefes alıyor, Lichner ise epey sakin duruyordu. Ardından Lichner, başını öne eğdi ve aynı anda da sallamaya başladı. “Peki, tamam, son bir deneme: polis kadrosundaki psikologlarınızdan birinin, en iyisi kadın bir psikologun, Nicole'le konuşmasını sağlayamaz mısınız? Görevinde az da olsa başarılı biriyse, tek bir görüşmeden sonra bile size, Nicole’ün gizli bir tehlike teşkil ettiğini söyleyecektir.”

"Karşılığında bir soru; Neden onu başka bir psikologa göndermediniz? Mutlaka eski meslektaşlarınızla görüşüyorsunuzdur. Neden bu kadar çılgınca bir çaba gösterdiniz?"

"Çünkü ona rica ettiğimde bile başkasına gitmek istemedi. Bu öneride bulunduğum an bana olan güvenini kaybederdi. Böyle bir şeyden sonra muhtemelen ben bile ona yaklaşamazdım. Hayır, sayın Başkomiser. Sizin polis olarak onu polis psikologuna götürmeniz gerekiyor. Eğer bu kişi, onunla sık sık görüşmeyi başarır ve bu sırada da onun güvenini kazanırsa Nicole belki de bir gün zamanında cinayeti işleyenin *kendisi* olduğunu bile itiraf eder. Dediğim gibi, kurallara aykırı bir şey yapmadığına inanıyor."

"Ve böylelikle bu saçma teoriyi burada noktalıyorsunuz sayın psikiyatrist,-' dedi Menkhoff, sesinde zafer elde etmiş birinin tonlaması vardı. "Eğer zamanında cinayeti işleyen kendisi olsaydı, o zaman *size* hüküm giydirmemiz konusunda bize neden yardım etti ki?"

"Neden mi? Çünkü bunu yapması için *onu* siz teşvik ettiniz Bay Menkhoff."

49

24 Temmuz 2009, saat 10.21

"Bu olay gittikçe daha saçma bir hal alıyor," dedi Menkhoff kızgın bir şekilde ve bana baktı. "Gitme vakti çoktan geldi. Bay Lichner'in masal saati burada sona ermiştir." Yeniden psikiyatriste döndü. "Sizinle belgede sahtecilik ve polisi yanlış yönlendirme yüzünden uğraşmaya devam edeceğim. Yeniden hapsi boylamanız mümkün."

"On üç yıldan sonra bu söylediklerinizin beni etkileyeceğini mi düşünüyorsunuz sayın Başkomiser? Tüm bunlar Nicole'ün polis birimindeki psikologlar tarafından muayene edilmesine değer."

Menkhoff, Lichner'i duymuyormuş gibi davrandı. "Arkadaşınız Diesch hakkında da resmî belge sahteciliğinden soruşturma başlatacağız. Bizimle ufak bir oyun oynayıp, ardından dalga geçebileceğinizi mi sanıyordunuz? Böyle bir şeyi yapamayacağınızı size göstereceğim. Sakın şehirden ayrılmayın."

Lichner bana, *onun akımı yerine getiremez misiniz,* dercesine bir bakış attı. Bu bakışı görmezlikten gelirken kendimi iyi hissettiğimi söylemem mümkün değildi. Ona birkaç soru daha sormayı çok isterdim ancak bunun sonradan Menkhoff la pek hoş olmayan tartışmalara sebep olabileceğini de biliyordum. Evden ayrıldık ve Lichner de bizi daha fazla ikna etmeye çalışmadı. Muhtemelen o da ortağımı çok iyi tanıyor ve bu noktada fikirlerini değiştiremeyeceğini çok iyi biliyordu.

“Bu pislik şansını deniyor Alex," dedi Menkhoff arabaya bindiğimizde. Kızgındı, çok kızgın. “Ama pişman olacak. Şimdi arkadaşı Diesch e gidiyoruz. Onu yeniden hapse atacağız.”

“Sahte belgeleri onun yaptığını kanıtlamak zor olacak,” diyerek itiraz ettim. “Veri bankasında hastabakıcının ismi yazıyor. Ve bence Lichner’in anlattıkları...”

“Şimdi sakın bana düşüncelerini sıralamaya başlama Alex, bu ihtiyacım olan son şey şu an.”

“Sen de biraz sakinleş. Ben senin tarafındayım, unuttun mu? Ayrıca bu teorinin ucunda gerçeklik payı olabileceğini de biraz olsun kabullenmelisin. En azından kulağa mantıklı geliyor.” Dört yol ağzında, kırmızıya dönen bir trafik ışığının önünde frene basarak durdum.

“Elbette mantıklı gelecek, o bir psikiyatrist,” dedi Menkhoff. “Ama beni söyledikleriyle kandıramayacak. Sen de hemen her şeye inanıyorsun Alex, gerçekten.”

Elimle direksiyona vurdum. “Şimdi beni iyi dinle Bernd, ben..

Tam bu saniyede Menkhoff’un cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp cevap verdi. Ben de onu gözetledim. Bir süre karşı tarafı dinledi, sonra gözleri kocaman oldu. “Ne? Bu da ne demek oluyor?” Yüzünün rengi aniden değişti, gözleri yaşardı. “Emin misiniz? Her yere baktınız mı? Ne? Ama... bu nasıl olabilir?” Ardından yüksek sesle, çok yüksek sesle, çaresizce, “Eğer ona bir şey olduysa... Dua edin de kimse ona bir şey yapmamış olsun,” diye bağırdı. Gergin bir hareketle telefonu kaldırdı ve inanmaz gözlerle bana baktı. “Kreşten aradılar. Luisa’nın kreşi. Luisa... Luisahın... kaybolduğunu söylüyorlar.”

“Ne? Eminler mi?”

“Elbette eminler,” diye bağırdı bana. "Beni kandırmak için arayıp böyle bir saçmalığı uydurduklarını mı sanıyorsun? Kızım kaçırılmış.”

altın_kızlar)

50

24 Temmuz 2009, saat 10,23

Neredeyse tepki verecek halim bile kalmamıştı. Aklımdan hızla çılgın düşünceler geçiyordu; bazılarınaysa isim vermek mümkündü. Lichner, Diesch, Nicole... Nicole.

Menkhoff yeniden telefona sarıldı. "Belki de eve gitmiştir," dedi. Saniyeler sonra Luisa'nın evde olmadığım öğrendik. Bayan Christ'in evde endişeden deliye döndüğünü düşündüm. Menkhoff hışımla anlamadığım bir şeyler söyledi, görüşmeyi sonlandırdı ve yeni bir numarayı aramaya başladı. Cinayet Büro Amiri Biermann'la görüşmek istediğini söyledi. Kısa bir süre sonra Biermann'a bağlanınca ona olanları hızla anlattı ve en kısa sürede geniş çaplı polis kordonu çekilmesi yönünde talepte bulundu. Birileri bir yerlerden ısrarla kornaya basıyordu. Bu sinir bozucu sesin hemen arkamızdaki araçtan yükseldiğini fark etmem biraz zaman aldı. Lamba uzun süre önce yeşile dönmüş olmalıydı.

Brand'daki kreşe ulaşmamız, Menkhoff un telefon görüşmesinden hemen sonra Audihin tavanına yerleştirdiği mavi ışık sayesinde yaklaşık on beş dakikamızı aldı. Yol boyunca durmadan torpidoya vurarak bir yandan kreşin yönetimine tehditler yağdırırken, diğer yandan da kızının başına bir şey gelmemesi için yalvarıyordu. İki kez daha emniyetle konuşup alınabilecek tüm tedbirlerin alındığından emin olmaya çalıştı. Bir şeyler yapmak istiyordum, herhangi bir şey, bu yüzden de şu kötü *kesin* cümlelerini kurmaya başladım: *"Kesin*

başına bir şey gelmemiştir", *"Kesin* bir yerlere saklanmıştır", "Vardığımızda *kesin* yine ortaya çıkmış olacak". Ortağım tüm bunlara cevap vermiyordu ve ben de kendimi aptal ve çaresiz hissediyordum.

Hermann-Löns Caddesindeki tuğla binanın Önüne ulaştığımızda Luisa henüz ortaya çıkmamıştı; onun yerine üç devriye aracı gelmişti. îki üniformalı meslektaşımız, genç bir komiser ve yaşça daha büyük bir ekip lideri -her ikisini de tanımama rağmen isimleri aklıma gelmiyordu- küçük, yeşil çim alanın üzerinde aşırı heyecanlı görünen siyah saçlı bir kadınla durmuş konuşuyorlardı. Komiserin giydiği kısa kollu gömleğin koltuk altlarında terden lekeler oluşmuştu, alnı da terden parlıyordu. Arka planda duran daha genç, henüz yirmili yaşlarının başında gibi görünen bir kadın, yaklaşık yirmi çocuktan oluşan küçük bir grubu binanın dışına çıkarıyordu. Erkekler ve kızlar el ele tutuşarak tek sıra oluşturuyorlardı.

Birkaç metre uzaktayken Menkhoff, "Ne oldu? Döndü mü?" diye seslendi. Kadın elini dudaklarının üzerine koyup ağlamaya başladı - kızarmış gözlerinden son birkaç dakikadır sürekli ağladığı belli oluyordu. "Bay Menkhoff, böyle bir şeyin nasıl olduğunu anlayamıyorum. Her yer kilitli..."

"Kahretsin, kızım kaybolurken neredeydiniz? Gözetmen neredeydi?"

"Sayın Başkomiserim, Bayan Bauer'in gerçekten bir suçu yok," diyerek üniformalı memur itiraz etti. "Size soru sormadım, arkadaşım," diyerek ona karşı geldi Menkhoff. "Bana kimin, neyden suçlu olduğunu anlatmaya çalışmayın. Siz kendi işinizi yapın ve bırakın ben de kendi işimi yapayım." Genç adamın yüzü soldu ve ben de ona özür dilercesine bir bakış attım.

"Ben... ofisi indeydim," diye anlatmaya başladı yönetici, "Luisa mn gözetmeni Gabi de, kirpi yuvası adlı gurubuyla birlikteydi. Luisahm

tuvalete gitmesi gerekti ve... ve sonra... geri dönmedi. Anlayamıyorum. Giriş kapısı saat on buçuktan sonra hep kilitleniyor. Birileri yalnızca... İçeri girmek için kapının ziline basmak gerekiyor. İçeriden kapıyı açabileceğiniz kol da çocukların erişemeyeceği yükseklikte. Haftalık plana göre bakıcılardan bir tanesi kapıları saat dokuz buçukta kontrol ediyor; bu hafta sıra Petra'daydı ve o da kapının kilitli olduğundan emin."

"Kreşin her köşesini kontrol ettiniz mi? Belki bir yerlere saklanmıştır."

"Evet, sizi aramadan önce her yere baktık."

"Meslektaşlarımız yeniden her tarafı kontrol ediyorlar, sayın Başkomiser," Konuşan, az evvel Menkhoff'un bağırarak karşı geldiği kişiydi.

"Luisa tam olarak ne zaman tuvalete gitti?" diye sordu Menkhoff.

"Ben... Gabi içeride, o sorunuzu daha net cevaplayabilir. Sinirleri tamamen bozulmuş durumda."

Bir kelime bile etmeden Menkhoff arkasını döndü, ben de kreşin girişine yürürken peşinden gittim.

Şu an yaşadıklarını hayal etmeye çalışsam da bunu yapamıyordum. Lichner ve Nicole'le ilgili bu hikâye eski yaraları yeniden gün yüzüne çıkarmıştı. Ve şimdi de kızı kaybolmuştu. Tüm bunlar çok tuhaftı. Bu işte Lichner'in parmağı olabilir miydi? Ama neden Menkhoff'un kızını kaçırsındı ki? Geçmişte olanların öcünü almak istediği için mi? Ama bunu neden tam da kızının kaçırılma hikâyesinin aslında tamamen kendisinin uydurduğu bir senaryodan ibaret olduğunu anlattığı bir anda yapsın ki? Tüm bunların hiçbir mantığı yoktu. Tek bir olasılık vardı.,. Lichner'in teorisi... Nicole. Böyle bir şeyi yeniden yapabilirdi... Luisa'yı ve güldüğünde ortaya çıkan tatlı diş boşluğunu karşımda görür gibiydim.

Kreşin gözetmeni Gabi yi yöneticinin ofisinde bulduk. Duvara yaslı duran çalışma masasının yanında küçük, mavi bir kanepe bulunuyordu. Kadın kanepeye oturmuş yere bakıyordu. Ofise girince ayağa kalktı ve çerçevesiz gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin şişip kan çanağına döndüğünü gördüm. Korku dolu bir ifadeyle Menkhoff a bakarken, elleriyle dizine kadar uzanan eteğini defalarca gergin bir şekilde düzeltmeye çalıştı. Ona acıyor ve Menkhoffun kadına fazla bağırmamasını diliyordum. Hiç sesini yükseltmedi. Aşağı yukarı normal bir sesle, "Size birkaç soru sorabilir miyim?" dedi.

"Evet, siz... Bay Menkhoff, çok Özür dilerim." Gözlerinin içinde biriken yaşlar dışarı taştı ve iki ince çizgi halinde yuvarlak yanaklarından aktı.

"Evet, biliyorum," dedi Menkhoff "Luisa'nın tam olarak ne zaman tuvalete gittiğini hatırlayabiliyor musunuz?"

Sanki bu sorunun cevabı orada yazıyormuş gibi gözlerini duvara dikti. "Tam olarak değil ama onu biraz geçe olması gerekiyor."

Menkhoff saatine baktı. "Yarım saatten daha uzun bir süre önce."

"önce her yere baktık ancak meslektaşım giriş kapısının kilitli olmadığını fark edince..."

"Bu kapının anahtarı kimde var?"

"Bayan Bauer'de bir tane var, bir de ofisindeki anahtar kutusunun içinde bir tane daha duruyor. Ama yukarıdaki kapıyı açmak için anahtara ihtiyaç yok. Çocukların erişemeyeceği yükseklikte, kapıyı açıp kapamaya yarayan bir kapı düğmesi var. Kapıyı neden açtıklarını anlayamıyorum."

"Belki de Luisa Menkhoffü kaçırmak içindir, olamaz mı?" diye sordum.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ama... kapıyı dışarıdan açmak için anahtarı ele geçirmiş olmalılar, yoksa nasıl açabilsinler ki?"

Menkhoff da bana sorularla dolu bir bakış attı. "Zaten kapının dışarıdan açıldığını söylemiyorum. Belki de kapıyı içeriden biri açmıştır. Kapı açıkken içeri sızan ve Luisa veya başka bir çocuk tuvalete gidene kadar bir yerlerde saklanan biridir."

"Ya da başka bir çocuk mu?" diye sordu genç kadın.

"Evet, birinin özellikle Luisa'yı kaçırmak istediğini kim söylüyor ki?"

"Ben," diye homurdandı yanımda duran Menkhoff. "Bunun bir tesadüf olmadığı aşikâr. Yani kızımı kimin kaçırdığına dair bir fikriniz yok mu?"

"H... hayır, özür dilerim." Kısa bir an sonra da, "Çok özür dilerim," diye ekledi.

Menkhoff bana, "Benimle gel," diyerek kreş yöneticisinin ofisini terk etti. Koridora çıktığımız anda tekrar arama düğmesine basarak cep telefonunu kulağına dayadı. "Ben Menkhoff, durumlar nedir?.. İyi. Mevcut olan herkes... Hayır, aklıma gelmedi, o yüzden soruyorum ya."

Sesi, son cümlesinde belirgin bir şekilde yükseldi. Alnının ortasında tipik öfke kırışıklıkları oluştu. "Ne?.. Söz konusu olan benim kızım, lanet olsun! Bana saçma sapan şeyler anlatmayın! Her şeyi yaptığınızı on kez söyleseniz bile, her seferinde yeniden sormamı yasaklayamazsınız. Tamam, görüşürüz."

"Görevde kim varmış?" diye sordum, telefonu kapatırken.

Elini şöyle bir salladı, "Meyers aptalı."

Binayı terk ettik. Menkhoff iki üniformalı meslektaşımızla kreş yöneticisine doğru yürümeye başladı vc yeniden genç komisere

yöneldi. Cep telefonumu not edin. Burada bir gelişme olduğu takdirde, size ne kadar önemsiz gibi görünse de, beni hemen aramanızı istiyorum.” Adam not defteriyle kalemini çıkarıp Menkhoff’un kendisine yazdırdığı numarayı not etti. İki dakika sonra arabaya bindik. "Emniyete mi?” diye sordum.

“Hayır. Yeniden Lichner’e gidiyoruz.” Menkhoff konuşurken dudaklarını ısırıyor gibiydi.

Her yanımızda park halinde duran araçların yanından yüksek hızda geçerken, "Sence Lichner’in bu işte bir parmağı var mı?” diye sordum.

“Çok yüksek bir olasılık,” diye hırıldadı. “Onun adına, böyle olmamasını umuyorum.”

“Peki, sence Nicole?..”

“Hayır,” dedi fazlasıyla hızlı bir şekilde, “Ah, lanet olsun, artık mantıklı düşünebilecek halim kalmadı,” diye de ekledi.

Menkhoff bir saniye bile rahat oturamıyordu. Durmadan telaşlı bir şekilde ellerini saçlarından geçiriyor ya da görünmez bir sakalı düzeltmek ister gibi çenesini okşuyordu. “Eğer Luisa’ya bir şey olduysa..Nefesi, sanki az evvel yüksek tempolu bir koşudan gelmiş gibi kesiliyordu. “Kızıma bir şey yaptılarsa neler olacağını bilemiyorum Alex.”

“Dur bakalım, bir belde. Belki...”

“O kaçırıldı Alex. Önce Lichner’in boğazına yapışacağım ve eğer bu herifin olayla bir ilgisi ortaya çıkarsa, yemin ederim...”

“Bu konuyu benim ele almama ne dersin,” dedim, önemsiz bir şey söylermiş gibi davranmaya olabildiğince özen göstererek.

Başını iki yana salladı. “Unut bunu. Luİsa benim kızım, bu işi tek başıma halledeceğim.”

Bedenimi sıcak bir dalganın kapladığını ve alnımda Önce ince sızılar halinde başlayan ve bir saniye içinde, sanki binlerce iğnenin neden olduğu şiddetli bir acıya dönüşen garip bir duygu hissettim. "Hayır, Bernd, bunu tek başına yapmayacaksın, lanet olsun!" diye bağırdım. "Luisa'nın başına gelen bu olay korkunç ama bu durumdayken bile her şeyi yalnız yapabileceğini düşünerek kızına yardım edemezsin. Lanet olsun! Eğer Biermann seni bu soruşturmadan, konu tam da *senin* kızın olduğu için uzak tutmazsa kendini şanslı görebilirsin."

"Bie..."

"Lichner ve Nicole'le ilgili de... eğer gerçeklere objektif bir şekilde bakabilirsen, Lichner'in söylediklerinin tamamen mantıklı şeyler olduğunu anlayabilirsin. Ama bunları görmek *istemiyorsun,* değil mi? Ondan nefret etmek ve on altı yıldır hayatında ters giden her şeyden onu sorumlu tutmak *istiyorsun,* öyle değil mi? Gerçekten mide bulandırıyorsun Bernd!"

Gözlerinin içine bakarken kalbimin sesini duyabiliyordum. Nabzım yavaşça sakinleşmeye başlarken meslektaşımın geçireceği sinir krizine hazırlıklıydım; böyle bir durumda onu anlayışla karşılayabilirdim. Ancak Bernd Menkhoff bana bağırmadı. Ağlıyordu. Omuzları bile sarsılmadan, sessizce ağlıyordu. Yan koltukta hareketsizce oturmuş, bana bakıyor ve gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasına, çenesinin altında birleşerek orada büyük bir damla oluşturup gömleğine düşmesine izin veriyordu.

Ona doğru eğilerek elimi omzuna koydum. "Ah, Bernd..." Sesimi alçaltmıştım ve bana göre, sanki üşütmüşüm gibi çıkmıştı. "Sana bu şekilde bağırdığım için özür dilerim, seni gerçekten anlayabiliyorum ama... sen de biliyorsun zaten. Lichner e elini sürersen, yalnızca soruşturmadan uzaklaştırılmayacak, bir de disiplin cezası

alacaksın. Sen de biliyorsun. Bernd. Yani... Lichner'le birlikte sohbet edeceğiz, anlaşıldı mı?"

Başıyla onayladı ve elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Söylediklerinin bazılarında muhtemelen haklısın Alex. Ama hepsinde değil işte. Hepsinde değil. Hadi, bas gaza."

51

24 Temmuz 2009, saat 11.16

i

Lichner kapıyı açıp karşısında yine bizi görünce şaşırdı. Hızlı ve Lichner'e göre alışılmadık olan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bir şey mi unut..."

"Kreşten kızımı kaçırdılar."

Lichner gözlerini kocaman açarak iki üç saniye boyunca taş kesildi. Ardından, "Çok.., çok üzüldüm," dedi. Bu onun için o kadar alışılmadık bir durumdu ki bu yüzden bir süre ona baktım. "Bu durum... kesin mi? Demek istediğim, emin misiniz?.."

Menkhoff, "Bu durumdan haberiniz var mı?" diyerek sabırsızca sözünü kesti ve adama doğru bir adım attı. Duruş şekliyle bile tehditkârdı. "Lichner... Eğer bir şeyler biliyorsanız, o zaman bana hemen Luisa'ya ne olduğunu söyleyin. Eğer kızımın başına bir şey geldiyse, bunu yapanı kendi ellerimle öldüreceğim. Hadi, açın ağzınızı." Daha önce birkaç kez yaptıkları gibi yine yüz yüze duruyorlardı ancak Lichner bu kez bakışlarını ortağımınkilerden kaçırıyordu ve ben, Luisa'nın başına ne geldiğine dair bir fikri olduğundan neredeyse emindim. Menkhoff da benzer duygular hissediyor olmalıydı. Adamın gömleğini kavradı, ellerini yumruk yaptı ve bağırmaya başladı: "Konuşun!"

"Bu da ne demek oluyor?" diye söylendi Lichner. "Derhal beni bırakın!" Yardımcı oyuncu gibi öylece durduğumun farkına vardım.

Onlara doğru bir adım attım ve iki adamı ayırdım. Menkhoff, söylenerek gömleğini düzelten Lichner'i bıraktı.

"'Son kez, Lichner," dedi Menkhoff kısık ses tonu tehdit edercesine çıkmıştı. "Kızıma ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, *bilmiyorum,"* diye cevap verdi Lichner. "Ama bir fikrim var. Umarım yanılıyorumdur. Lanet olsun, bunu hiç tahmin etmemiştim. Gelin hadi..."

Arkasını dönerek evine giden merdivenlerin basamaklarını çifter çifter çıkmaya başladı. Onu takip ediyorduk. Eve girince dümdüz yürüdü ve üzerinde telsiz telefon olan komodine yaklaştı. Kısa bir süre sonra ahizeyi kenara koyarak, "Cevap vermiyor," dedi.

"Kim cevap vermiyor?" diye gürledi Menkhoff. İçinde, bu soruyu sorabilecek kadar büyük bir duvar örmesine şaşırdım.

"Nicole," dedim.

"Size tüm bunları bu sabah anlatmaya çalışmıştım ya," dedi Lichner. "Ancak bunu hiç hesaba katamamıştım, özellikle de sizin..."

"Ne diyorsunuz siz?" diye bağırdı Menkhoff.

"Siz beni hiç mi dinlemediniz? Nicole'ü bulmanız gerekiyor." Lichner'in sesi bu kez yalvarırcasına çıktı. "Böyle bir şeyi yapabileceğinden endişe ediyordum ancak düşünemediğim şey... Bay Menkhoff, büyük ihtimalle *fazınızı* kaçıran kişi o. Kızı sizden korumak istediğini düşünüyorum."

"Benden korumak mı? Bu da ne demek oluyor? Siz tamamen kafayı yemişsiniz. Luisa'yı neden benden korumak istesin ki? Lafı ağzınızda gevelemeyi bırakın, lanet olsun."

Lichner, Menkhoff'un yanından boşluğa baktı. "Bir süre önce sohbet etmiştik. Sizin hakkınızda. Artık evlendiğinizi ve bir kızınız olduğunu konuşmuştuk. Nicole bana, sizin iyi bir baba olup

olmadığınız hakkında ne düşündüğümü sordu. Ben... kahretsin, o zamanlar hapse girmem için elinizden gelen her şeyi yapmıştınız. Suçsuz olduğum halde. Ben de, kızın iyiliği için babalık görevinizi, polislik görevinizden daha iyi yaptığınızı umduğumu söyledim. Ve... bu konuda endişelerim olduğunu."

Menkhoff, Lichner e, sanla bir bulmacayı çözümlemesini bekler gibi, anlamıyormuşçasına bakıyordu. "Ne olmuş yani?" dedi. "Ben de sizi sevmiyorum."

"Bu söylediklerinin Nicole'ün Luisa'yı kaçırmasına yol açmış olabileceğini anlatmaya çalışıyor, Bernd,"

Menkhoff un ifadesi değişti, kafa karışıklığından kurtulmuş, onun yerine yüzünü tamamen şaşkınlık kaplamıştı. "Siz bana gerçekten... Nicole'ün benim Luisa'mı kaçırdığını mı anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Evet," dedi Lichner. "Kızınızın Nicole'de olduğuna inanıyorum."

"Nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

Lichner bir süre düşündü, ardından omuzlarını silkti. "Hayır."

"Şeyyapabiliriz..." diye başladım söze ancak Menkhoffyarıda kesti. "Hadi, gidiyoruz. Yoldan emniyeti arayıp, Nicole'ün izini sürmelerini sağlayacağım." Lichner e döndü. "Eğer beni kandırıyorsanız, işinizi bitireceğim, Lichner. Yemin ederim." Bu sözlerin ardından evden çıktı.

"Belki yardımınıza ihtiyacımız olabilir," dedim Lichnere, Menkhoff un duyamayacağı bir şekilde. "Bize yardun edecek misiniz?"

"Evet," dedi kısa bir tereddütten sonra. "Her şeye rağmen."

Başımı salladım ve ortağımı takip ettim. Arabaya biner binmez Menkhoff emniyeti arayarak Nicole Klement için çocuk kaçırma

şüphesiyle arama emri çıkarttırdı. Her bir cümlesinden kendi içinde verdiği savaşı duyabiliyordum.

On ikiye yirmi kala emniyete ulaştık, üzerinden beş dakika bile geçmeden amirimizin ofisine girdik. Ayağa kalkıp çalışma masasının etrafından dolandı ve Menkhoff'a acısını paylaşırcasına bir bakış attı. "Çok üzgünüm Bay Menkhoff, çok kötü bir olay. Lütfen ikiniz de benimle gelin, diğerleri toplantı odasında bekliyor."

Toplantı görüşmeleri için kullandığımız oda, ofisinin hemen karşı çaprazındaydı. Üç normal ofisin büyüklüğündeydi, içinde birleştirilen dört masanın etrafında basit sandalyeler, eski bir dolap ve ön tarafında da beyaz bir yazı tahtası vardı. Masaların arkasındaki telefonun hemen yanında bir projektör ve kablolardan oluşan bir ağ yer alıyordu.

Diğerleri olarak adlandırılan kişiler Komiser Wolfert, az evvel Menkhoff'un telefonda görüştüğü Başkomiser Meyers ve Cinayet Büro Amirliği nde çalışan üç başka meslektaştan ibaretti. Cinayet Büro Amiri Biermann, Wolfert ile Meyers'in karşısına oturdu, bizler de hemen onun yanındaki sandalyelere geçtik.

"Lütfen, Bay Menkhoff, öncelikle Bay Lichner'le gerçekleştirdiğiniz görüşme hakkında bizi bilgilendirin," diye emretti müdürümüz.

Menkhoff kısa cümlelerle bir gün önce Nicole Klement'e yaptığımız ziyaretten, onunla karşılaştığımızdaki garip halinden, çocuk fotoğraflarından ve bu fotoğrafların kendisinde bulunmasına dair yaptığı garip açıklamalardan bahsetti. Müdürümüz şaşkın bir ifadeye hürünse de sözünü yarıda kesmedi. Menkhoff, Lichner'in bizi bu sabah uyardığı konulara değinerek, başta bunları pek ciddiye almadığını da belirtti. Kreşten gelen aramadan sonra öğrendiklerimizi ve ardından bir kez daha Lichner'le gerçekleştirdiğimiz görüşmeden bahsederek açıklamalarını sonlandırdı.

Menkhoff raporunu tamamladıktan sonra, "Bayan Klement'in kızınızı kaçırmış olabileceğine İhtimal veriyor musunuz?" diye sordu Cinayet Büro Amiri Biermann. Bütün gözler Menkhoff'a çevrildi. Uzun süre bir şey söylemedi, ardından omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. İki saat önce bu soruya vereceğim cevap imkânsız olurdu ama şimdi... bilemiyorum. Onu acilen bulmamız gerekiyor"

"Aachenin etrafında bir çember oluşturduk," diye anlattı Bayan Biermann. "Cinayet Büro'dan birçok meslektaşımız yola koyuldu ve bölgede alınabilecek tüm tedbirler alındı. Ayrıca çevik kuvvetten ve eyalet polisinden destek talebinde bulundum. Otoyol dâhil, şehirden çıkan diğer tüm yollarda da trafik kontrolü sağlanıyor. Brand'da da yaya devriyeler dolanıyor. Oppenhoffallee'ye bir devriye aracı gönderdim fakat Bayan Klement evinde değil."

"Oraya gideceğiz," dedi Menkhoff ve ayağa kalktı. "Belki bir ipucuna rastlarız. Lütfen bize arama emri çıkartın. Alex, gel!"

"Bir dakika," dedi Amir Biermann. Ayağa kalkmak üzereydim ki söyleyiş biçimi yeniden sandalyeme oturmama neden oldu. "Soruşturmanın yönetimini şu an itibarıyla Başkomiser Seifert üstlenecek. Siz, Bay Menkhoff, buradaki koordinasyondan sorumlu olacaksınız."

"Ne?" dedi Menkhoff kabaca. "Masa başı işi mi? Söz konusu bile olamaz. Söz konusu olan benim kızım ve..."

"Bu yüzden," diyerek lafını böldü. "Bu yüzden sizi soruşturmadan çekmek *zorundayım.* Aslında sizi tamamen soruşturma ekibinin dışında tutmalıyım. Şimdi sakın, tüm bunları ilk kez öğreniyormuşsunuz gibi davranmayın."

Menkhoff derin bir nefes aldı ama söylemek istediklerini yuttu. Bir süre bana baktı, ardından gözlerini Wolfert ile Meyers e çevirdi. Sonra, kontrol altında tutmakta zorlandığı belli olan bir ses

tonuyla, “Bu mümkün değil. Kızım kaçırıldı ve muhtemelen de büyük bir tehlikeyle karşı karşıya. Meslektaşlarım *benim* kızımı ararken, ofisin birinde oturup bulmaca *çözemem.* Bunu anlayabileceğinize inanıyorum.”

“Başka seçeneğim yok,” diye cevap verdi müdür sert bir tavırla. “Soruşturmayı Seifert üstlenecek ve siz burada kalacaksınız ”

Menkhoff öfke dolu bir ifadeyle müdüre baktı. “Peki, Alex olayı üstlensin, umurumda bile değil. Ama ben kızımı arayacağım ve kimse, akıl almaz mesleki kurallar bile, bunu bana yasaklayamaz."

Ute Biermann, en azından dış görüntüsü itibarıyla sakin kalmayı başardı, "ikiniz de benimle birlikte ofisime gelin,” dedi ve yanımızdan geçerek toplantı odasını terk etti.

Onu takip ederek ofisine ulaştığımızda, "Kapıyı kapatın,” diye emretti. Kapıyı kapatan ben oldum ve ardından Menkhoff un yanında durdum. “Wolfert’in babasının kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu ancak cevap vermemizi beklemedi. Cinayet Büro’daki herkes Wolfert’in babasının kim olduğunu biliyordu. “Sırf siz, meslektaşlarınızın yanında dikbaşlılığınızı sürdürmek istediğiniz için emniyeti zor duruma mı düşüreyim sayın Başkomiser? Sizi çok iyi anlıyorum, bundan emin olabilirsiniz. Bu gibi bir durumda yolunuza taş koymak isteyecek son kişi benim ancak ne yazık ki mesleki kurallarımız var ve görünüşe göre, burada olup bitenleri tüm ayrıntısına kadar babasına aktaran bir çalışanımız da var. Ve bu baba, Bay Menkhoff, burada çalışan herkesin, yani hepimizin başına bela olabilecek biri.”

“Bunun farkındayım ancak ne yazık ki bu saçmalıklarla kaybedecek zamanımın olmadığını bildirmek zorundayım. Çocuğumu aramam gerekiyor. Bunu bana yasaklamak istiyorsanız, buyurun yapın. Ama yine de gideceğim.”

"İstemiyorum, yapmak *zorundayım,"* dedi daha sakin bir şekilde. “Bay Seifert soruşturmayı yönetecek, siz de masa başında kalacaksınız. Emirlerime karşı geldiğinizi resmî olarak gördüğüm anda her şey burada biter. Ve ofisimden her şeyi görmeme imkân yok ”

Menkhoff da ne demek istediğini benim kadar iyi anlamıştı. "Teşekkürler,” dedi hızlıca. “Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Sizi güncel durumlardan haberdar edeceğim.” İki saniye sonra da ekledi: “Bay Seifert’i kastediyorum.”

52

24 Temmuz 2009, saat 12.28

Yol boyunca pek konuşmadık. Teresa'ya haber verdin mi sorusunu Menkhoff baskın bir "Hayır'la cevapladıktan sonra, onu rahat bıraktım. Oppenhoffallee'deki evin yakınındaki tüm park yerleri doluydu, bu yüzden aracı iki lastiği kaldırıma çıkacak şekilde kaldırıma bıraktım.

Apartmanın içi bunaltıcı ve sıcaktı; iki kat çıkınca alnımdan terler akmaya başladı. Kapıyı çaldıktan sonra Nicole'ün bize kapıyı açmasını diledim ama bu dileğim karşılıksız kaldı. Menkhoff tereddüt etmeden pantolonundan deri bir kese çıkarıp açtı ve kapının kilidiyle uğraşmaya başladı. Kısa süre sonra kilidin açılma sesi duyuldu. Kapı açıldı. Menkhoff kapıyı ardına kadar itti, bu sayede koridoru görebiliyorduk. Ardından yüksek sesle Nicole'e seslendi. Bunun üzerine de herhangi bir hareketlilik olmayınca içeri girdi. Evin içi, bir önceki günden daha iç karartıcı geldi.

Oturma odasına ulaşınca bakışlarım anında büfenin üzerindeki fotoğraf koleksiyonuna yöneldi. Her şey son ziyaretimizdeki gibiydi, bu da beni tuhaf bir şekilde sakinleştirdi. Menkhoff da ilk olarak fotoğrafları inceledi, ardından, "Dağılalım. Ne aradığımıza dair bir fikrim yok gerçi ama kim bilir..

Çerçeve içindeki çocukların yüzlerine yaklaşarak her birini daha ayrıntılı inceledim. Juliane'nln fotoğrafı görünüşe göre anne ve babasına ait evin oyun parkında çekilmişti. Arka planda görü-

nen oyun parkındaki eşyaları hatırladığıma inanıyordum. Hemen yanındaki fotoğraf, salıncakta oturan siyah saçlı bir kızı gösteriyordu. Altı veya yedi yaşında olmalıydı. Ancak bu salıncak başka bir oyun parkına ait gibiydi. Hemen arka çaprazındaki kızın dört yaşında olduğunu tahmin ediyordum. Kameraya büyük bir gururla gösterdiği yumuşak hayvan, bir tavşanla bir ayının karışımı gibiydi. Bu sırada san bir kaydırağın ucunda oturuyordu. En sağdaki fotoğraftaki kızın, sırtına kadar inen, açık sarı saçları vardı. Mavi gözleri kameramana yaramaz bir İfadeyle bakıyordu. Altı veya yedi yaşında olmalıydı ve oyun parkı yerine bej bir duvarın önünde fotoğrafı çekilen tek çocuktu. Resimde, ne olduğunu anlamadığım, dikey bir çizgi vardı. Belki de bir gölgeydi. Derin bir nefes aldım. Fotoğraftaki kızlar kimdi acaba? Juliane Körprich on altı yıl önce öldürüldü, bu yüzden Doktor Joachim Lichner on üç yılını cezaevinde geçirmek zorunda kalmıştı; yaşananlar korkunçtu. Eğer Lichner m Nicole hakkında söyledikleri doğruysa, eğer yaşadığı travmadan dolayı kendisine öneriler veren zihni, babasının kıza cinsel istismarda bulunmaya devam etmesini önlemek için kızı koruması gerektiğini emrediyorsa, o halde diğer kızlara ne olmuştu? Onlar da mı... ölmüştü?

“Onları yanımıza alacağız,” dedi arkamda duran Menkhoff. İrkilerek arkama döndüm. Giriş kapısında durmuş, bana doğru bir şey uzatıyordu; hafifçe bastırılmış karton bir kutu. “Bunu yatağının altında buldum” Kollarını bana doğru uzatmış şekilde yanıma yaklaşmaya başladı. Kutuyu elinden aldım ve kapağını kaldırdım. İçindeki fotoğrafları görünce nefesim kesildi. Yoksa bunlar... “Görebildiğim kadarıyla bunlar, şuradaki kızların fotoğrafları. Daha doğrusu oradaki kızlardan üçünün fotoğrafları. Küçük Körprich’in başka bir fotoğrafına rastlayamadım."

Kutunun içindeki fotoğraf yığınını çıkardım ve her birini sırayla inceledim. Her bir kızın dört veya beş fotoğrafı vardı. Tıpkı oturma odasındaki gibi, iki kızın fotoğrafları da bir oyun parkındaki farklı anlarını göstermekteydi. Üçüncü kız yine bej duvarın önünde çekilmişti. Kızın biraz daha üzgün bir ifadeyle kameraya baktığı fotoğraflardan birindeki gölge biraz daha belirgindi. Bu şeyin ne olduğunu hâlâ tam olarak anlamasam da içimden bir ses bu gölgenin -ya da bu şey her neyse- tamamını daha önce bir kez gördüğümü söylüyordu. Menkhoff, "Bu kızların kim olduklarını bulmamız gerekiyor," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Diğer odalarda hiçbir şey bulamadım.

Durdu. Gözlerimi çocukların yüzlerinden ayırdıktan sonra, yemek masasının altındaki bir noktaya baktığını fark ettim. Üzerinde bir şeyin resmi bulunan bir kâğıt parçası duruyordu. Bunun ne olduğunu bulunduğum noktadan göremiyordum. Menkhoff kâğıdı kaldırarak daha ayrıntılı şekilde inceledi. Neredeyse aynı anda inleyerek kendini, doğrudan yanında duran sandalyenin üzerine bıraktı.

"Bernd, ne oldu?"

Boş elini gözlerinin üzerine koyarak kâğıdı bana uzattı. Elime almadan, söz konusu olan şeyin, birinin daha önce büyük bir parçasını kestiği bir fotoğrafın devamı olduğunu anladım. Fotoğrafta bir kadın vardı; kadının tamamı değil, yalnızca suratının ve üst gövdesinin yarısı vardı. Ancak bu parça, kadını tanımaya yetecek büyüklükteydi. Fotoğraftaki kişi kuşkusuz Bayan Christ'ti. Fotoğrafın kesildiği noktada kızıl-kahve bir tutam saç görünüyordu ve bu saç kadına ait değildi,

"Ne..." dedim ancak devamını getiremedim çünkü elimde tuttuğum şeyin ne anlama geldiğini fark etmemle birlikte söyleyecek sözüm kalmadı. Masanın başına, Menkhoff'un yanına oturdum.

"Onları bir aradayken çekmiş olmalı," dedi ürkütücü derecede ince bir sesle. "Belki de Bayan Christ'in Luisa'yı kreşten almaya gittiği bir anda. O... o Luisa'nın göründüğü kısmını kesip almış"

"Ama neden?"

Menkhoff bunun üzerine cevap vermedi, zaten buna gerek de yoktu. Başımı çevirip çerçevelere konmuş çocuk fotoğraflarını inceledim. Ensemden itibaren soğuk bir ürperti hissettim.

"Sence onu yanma mı aldı?" diye sordum ancak Menkhoff bu sorumu da cevapsız bıraktı. Her iki eliyle yüzünü ovarak, "İnanamıyorum, kızım. O... o benim kızımı almış. Ve *eğer o* zamanlar gerçekten... eğer Lichner haklıysa ve o zamanlar suçsuzduysa... ama bu olamaz ki."

"Önce sabırlı ol," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım, oysa ben de aşırı derecede endişeleniyordum.

"Ben İğrenç bir babayım, bunu biliyor musun?" dedi ve bu sırada hemen önündeki masanın üzerine baktı. "İğrenç bir herifim, bencil ve iğrenç herifin tekiyim."

"Bernd, hadi..."

"Luisa'yı, akşamları o yatağa girmeden önce evde olamadığım için yalnızca sabahları çok kısa gördüğümü biliyor musun? Ama daha kötüsü de var. Bir kez olsun gerçekten eve erken dönme *şansım* olduğunda ne yapıyordum, bunu biliyor musun? Kızımı yatağa yatırıp ona bir masal anlatmak yerine, televizyonun karşısında oturup kafamı dinlemek istiyordum." Bakışlarını bana yöneltti. "O beni o kadar severken ben onu sık sık reddettim Alex, anlıyor musun? Bana,

onu yatağa götürmem ve yanında biraz yatmam için yalvardığında, ona bağırdım. Küçük bir kızın babasına ihtiyacı vardı ama o herif kıçını koltuktan kaldıramayacak kadar rahat davrandı; durum bu, Ve Teresa bunu bana söylediğinde, hazırda binlerce bahanem vardı. Onu, nasıl boktan bir gün geçirdiğimi umursamadığı yönünde yargılardım, Düşüncesizce davrandığını ve sadece kendisi onu yatağa götürmek istemediği için böyle konuştuğunu söylerdim " Dirseklerini masaya dayayarak yüzünü ellerinin arasına gömdü.

O anda akhma, Mel'in Luisahın kaçırıldığından henüz haberdar olmadığı geldi. Ufaklığı çok yakından tanımasa bile onun o neşeli ve afacan tavrını çok sevdiğini biliyordum. Onu bir ara arayıp olanları anlatmalıydım. Bunu sonraya erteledim ve avuçlarının içine doğru konuştuğundan ne söylediği neredeyse anlaşılmayan Menkhoff'a odaklandım. "O haklıydı, Alex. Her bir sözüyle. Ben iğrenç bir babayım. Eğer Luisa'nın başına şimdi bir şey gelirse... O zaman ne yapacağımı bilemiyorum."

Ona inanılmaz derecede acıyordum, bir yandan acilen ona söyleyebileceğim ve biraz olsun teselli bulabileceği bir şeyler arıyordum. Bir yandan da böyle bir şeyin olmadığım biliyordum. Bildiğim tek şey vardı: Eğer Nicole'ün evinde oturmaya devam edersek, Luisa'yı bulma şansımız olmayacaktı. Elimi omzuna koyarak, "Onu bulacağız Bernd. Gel, gidelim, çok işimiz var," dedim.

Önce tepki vermedi, ardından başta nerdeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı, sonra dudaklarını birbirine bastırarak daha belirgin şekilde sallamaya başladı. "Haklısın," dedi ve hemen ayağa kalktı. "Onu bulacağız. Hadi, gel, Lichner'le konuşmam gerekiyor " Menkhoff çerçevelerin arkasını açtı ve kızların fotoğraflarını çıkarıp bunları karton kutuya, kızlara ait diğer fotoğrafların yanına koydu. "Nicole'ün arabası var mıydı?" diye sordu evden ayrıldığımız

sırada. “Gerçi... şu an içinde bulunduğu ruh haliyle sanırım pek araba kullanamaz. Lichner bu konu hakkında bir şey dedi mi?”

“Hayır, bilmiyorum ama birazdan sorarız.”

Ne yazık ki bunu yapamadık çünkü Lichner, bugün üçüncü kez önünde durup ziline bastığımızda birinci kattaki evinin kapısını açmadı. “Lanet olsun,” dedi Menkhoff. “Evden neden çıkıyor ki? Yeniden geri döneceğimizi tahmin etmiş olmalı.”

“Neyse, belki de bir şeyler alması gerekiyordun Bütün gün evde oturamaz ya, sırf...”

“Sırf benim kızım, onun kafayı yemiş kız arkadaşı tarafından kaçırıldığı için mi demek istedin?”

Kafayı yemiş kız arkadaşı.,. Kim derdi ki Menkhoff bir gün Nicole Klement hakkında bu şekilde konuşacak?

“Yani bunu onun yaptığına inanıyorsun, öyle mi?” diye sordum dikkatlice, evin kapısından uzaklaşıp arabaya yürüdüğümüz sırada. Cevap vermeden önce arabaya binmemizi bekledi. “Nicole şu anda... sahip olduğumuz tek ipucu. Hâlâ inanamıyorum... inanmak *istemiyorum* ama kendi gözlerimle nasıl değiştiğini gördüm. Ama Lichner e de hiç güvenmiyorum. Pis bir herifti ve hâlâ da öyle.”

“Ama eğer Nicole şimdi bunu yaptıysa, o zamanlar Juliane Körprich’i de... Demek istediğim... O zamanlar bunu yapanın Lichner olduğundan hâlâ emin misin?"

Menkhoff yalnızca birkaç saniye tereddüt etti, ardından sert bir ses tonuyla, "Tamamen eminim,” dedi.

53

24 Temmuz 2009, saat 13,41

Emniyetin üçüncü katının koridorunda Wolfert'le karşılaştık. Korkularımın aksine hemen konuşmaya başlamadı, sadece yüzündeki endişeli ifadeyle bize henüz yeni bir gelişme olmadığını bildirdi. Menkhoff başını sallayarak yürümeye devam etti. Wolfert'in yanından iki adım uzaklaştıktan sonra durdu, arkasına döndü ve elinde tuttuğu, içinde fotoğraflar olan karton kutuyu ona uzattı.

"Fotoğraflardaki kızların kim olduklarını öğrenmeliyiz." Wolfert'in yüzü biraz olsun aydınlandı. Hevesle başını salladı. "Elbette sayın Başkomiserim. Hemen işe koyulacağım. Sanıyorum burada söz konusu olan..." Sustu çünkü Menkhoff ofisimizin içinde kayboldu.

Onu takip ettim. Odaya girdiğimde çoktan masasının başına oturmuş ve kulağına telefonu dayamıştı. "Benim, Menkhoff? dedi kısaca. "Gelebilir miyiz?... Teşekkürler," Ayağa kalktı. "Sen de gel, Bİermann'a gidiyorum."

Amirimiz bizi endişe dolu bir ifadeyle karşıladı. "Polis kordonundan henüz yeni bir haber çıkmadı ancak kreşten iki erkek çocuk Luisa'nın kreşi bir kadınla terk ettiğini görmüş." MenkhotTun bedeni gerildi. "Bir kadın mı? Daha ayrıntılı tarif edebilir misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Ufaklıklar dört ve beş yaşmdalar, o yaşta detaylı tarif etmeleri biraz zor. Kadının boyu ve görünüşü hakkında kayda değer bir şey anlatamadılar ama kadının saçları siyahmış, bu konuda ikisi de çok emin."

Menkhoff'a baktım, kafasından neler geçirdiğini tahmin edebiliyordum.

"Nicole Klement'in evinde kızlara ait daha fazla fotoğraf bulduk. Ayrıca.Duraksadı ve boğazını temizledi. "Ayrıca başka bir fotoğrafa ait parçalar da bulduk. Görünüşe göre Nicole, Luisa'nın bakıcımızla birlikte dışarıdayken fotoğraflarını çekmiş. Bayan Christ'in yer aldığı bölümü keserek çıkarmış."

"Ama kızınızın fotoğrafını ne yapsın ki?" Menkhoff cevap vermeyince ben, "Luisa'yı *korumak* istediği ihtimalini göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Tıpkı diğer kızlarda olduğu gibi."

"Korumak da ne anlama geliyor? Neye veya kime karşı?" Menkhoff'a baktım ancak o bakışlarını yere yöneltmişti ve bir şeyler söyleme girişiminde bulunmuyordu.

"Nİcole Klement, Luisa'yı babasından koruması gerektiğini düşünüyor olabilir. Onunla gerçekleştirdiğimiz görüşme sırasında bize, diğer kızların fotoğraflarıyla ilgili böyle şeyler demişti. Bu gibi sözleri çocukken teyzesinde de huzursuzluk yaratmış."

"Pfff... Diğer kızlarla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşabildiniz mi?"

"Hayır," diyerek yeniden Menkhoff cevap verdi. "Henüz değil. Fotoğrafları meslektaşımız Wolfer t'e verdim. Umarım en kısa zamanda bir şey bulur."

"Peki, tamam, şimdilik bu kadar," dedi Ute Biermann. "Ah, peki Lichner'e ne oldu?"

"Az önce evde değildi. Ama birazdan ona yeniden ulaşmayı deneyeceğiz," diyerek açıklama yaptım ve ardından odayı terk ettik.

"Sen önden git," dedi Menkhoff ve Wolfert'! n de bulunduğu ofise döndü.

Bu zamanı kendime kahve almak ve bilgisayarımı açmak için kullandım. Kafamdaki düşünce karmaşasını düzenlemeye çalıştım. Ancak bu girişimim yalnızca bir denemeyle sınırlı kaldı. Son iki gündür olanları, bana korku yaratan olasılıkları gözetmeksizin, kesin bir sonuca bağlayamıyordum.

Yaklaşık on dakika sonra Menkhoff geldi. "Wolfert'e kızlarla ilgili talimat verdim," diye açıkladı. Çalışma masamın yanında durdu. "Ve ona babasını arayıp bana bir iyilik yapıp yapamayacağını sordum."

"Bakanlık müsteşarı Wolfert'i mi?"

"Evet. Az evvel onunla görüştüm ve bağlantılarını kullanarak Nicole'ün teyzesinin Ispanya'da nerede oturduğunu bulmasını rica ettim."

Bir yandan Menkhoff un elindeki tüm kozları kullanmasını anlayabiliyordum ancak diğer yandan özellikle Wolfert'in babasına yardım çağrısında bulunmasına da şaşırtmıştım. "Ne dedi peki?"

"Kaçırılan çocuğun benim kızım olduğunu duyunca elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi."

Menkhoffun telefonu çaldı. Tek bir söz söylemeden arkasını döndü ve çalışma masasına yürüdü. Telefonu kaldırarak karşı tarafa cevap verişini izledim. Bir süre karşı tarafı dinledi, ardından yüz ifadesi değişti ve telaşlı halde hoparlör düğmesine bastı. Sesi, telefonun hoparlörlerindeki cızırdamalara rağmen, hemen tanıdım.

. .ve lütfen sözümü kesme," diyordu Nicole, bir gün öncesinden tanıdığımız o üzgün ve monoton ses tonuyla. "Eğer sözümü kesersen kapatmak zorunda kalırım."

Menkhoff buna rağmen, "Nicole..demeyi denedi ancak hemen sonra sustu çünkü Nicole etkilenmeden konuşmaya devam ediyordu.

"Luisa'yla aranda bir sır var, haksız mıyım? Büyük... Büyük bir sır." Yaklaşık iki saniye kadar bir ara verdi. "O kadar büyük ki bana bunu söyleyemiyor. Bana bile. En kötüsü de bu ya? İki saniyelik bir ara. "Bunu bana söyleyemiyor. Bir kızı büyük sırdan kurtarabilen tek bir şey var."

Menkhoff inleyerek sandalyesine oturdu. "Lütfen, Nicole, o iyi mi?" diyerek yeniden denedi ama bu kez de yine ona kanmadı. Yakın zamanda tehditlerini savurup öylece telefonu kapamasından endişe etmeye başlamıştım bile.

"O senin kızın. Neden baba oldun? Bernd? Sen zaten... böyle olduğunu biliyordun."

Ara verdi. Menkhoff'un yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve ben de ahumda oluşan terleri hissediyordum.

"Ona bir şey yapma. Onunla konuşmama izin ver, çok kısa..."

"Biliyorum. Bunu bilmem gerekiyor. Bernd. Öyle olduğunu anladım. Luisa şimdi benimle."

Bu kez neredeyse üç saniye geçti ancak Menkhoff artık bir şey söylemiyordu. Öylece orada oturuyordu; çaresizliğin resmini oluşturuyordu.

"Zamanındaki o şey. Onu dolaba koymak doğru değildi. Ama bunu yapmamı istemiştin. Bernd. Zavallı Bernd. Korkma artık. Sır yok. Onu koruyacağım."

Tık.

54

24 Temmuz 2009, saat 14.11

Menkhoff 'a bakıyordum ve ne hareket edecek ne de bir şey söyleyecek durumdaydım. *Zamanındaki o şey* mi? Ve *onu dolaba koymak doğru değildi* mi? Bir şeyler söylemek istiyordum ancak dudaklarım bir türlü kelimelerin çıkmasına izin vermiyordu. Nicole'ün söyledikleri kötü bir hayalet gibi hâlâ üzerimdeydi ve beni uyuşturuyormuş gibiydi. Ancak Menkhoff uzun süredir elinde tuttuğu ahizeyi yerine koyarak kulak tırmalayıcı vızıltı sesini sonlandırdıktan sonra, "Bernd? *Zamanındaki o şey* derken neyi kastediyor? Ve sen ne yapmasını istemiştin?" diye sordum.

Zor nefes alıyordu, çalışma masasına bakıyordu. Ardından yavaşça başını çevirdi ve bana baktı. Bakışları iyiye işaret değildi. "Kızım kaçırıldı ve az evvel duyduklarımıza göre, çok büyük bir tehlikede. Peki, benim ortağım ne yapıyor?" Sesi, her bir kelimeyle daha da yükseldi, son cümlesinde artık bağırıyordu. "Bana on altı yıl önceki olaylarla ilgili boktan sorular soruyor." Yanakları kızardı. "Şu an söz konusu olan mesleki kurallar veya geçmişte kalan saçma sapan şeyler değil, Alex, söz konusu olan Luisa, anlıyor musun?" Birbirimize baktık. Kafam karışmıştı ve hararetle ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. En derinlerimde sakladığım ve bütün bu yıllar boyunca en *kötü* endişelerimde haklı olduğumun yaşattığı şok, bütün zihnimi uyuşturuyordu, öfke ve çaresizlik içinde kıvranan bu surata bakarak kendime bir mantra gibi yine ve yeniden, artık tepki vermem gerektiğini söylüyordum. Bir şeyler yapmam

gerektiğini söylüyordum. “Peki,” dediğimi duydum, “Haklısın. Bunu daha sonra konuşalım."

“Evet, lanet olsun, daha sonra konuşalım. Şimdi yeniden Luisa yla ilgilenebilir miyiz?”

Göz ucuyla bir hareketlenme olduğunu fark ettim. Meslektaşlarımızın ikisi ofisimizin girişinde durmuş endişeli gözlerle bize bakıyorlardı. Menkhoff onları “Ne var?” diye tersler terslemez hemen yok oldular.

Tekrar bana baktığında bakışlarına karşılık vermekte zorlandım. Ondan korktuğumdan değil, düşüncelerimin on altı yıl önce ölen bir kızın saç bandına takılı kaldığını anlamasından endişelendiğimdendi. Bir de beni arayan ve ortağımın benden habersiz kızının odasını incelediğini anlatan kızın annesini düşünüyor olmamdandı.

“Lichner’in az evvel evde olmaması..." dedi Menkhoff ve bu sayede beni biraz olsun bu düşüncelerden uzaklaştırmayı başardı. “Sence bu bir tesadüf mü? Yoksa az önce onun yanında durup onu...” Sözleri, girişte duran bir meslektaşımız tarafından yarıda kesildi. "Bernd, bekçi deminden beri sana ulaşmaya çalışıyor. Joachim Lichner aşağıda. Yanma gelmek istiyor,”

"Bu, sorunun cevabı olmalı,” dedim ve sesimin yargılayıcı tonunu engellemeyi başarıp başaramadığımdan emin olamadım.

Menkhoff’un tepkisini beklemeden harekete geçtim. İçeriden yükselen sesini duyduğumda çoktan koridora ulaşmıştım. “Alex? Gelen aramayla ilgili ona bir şey söyleme!”

Merdivenlere ulaşınca birkaç basamaktan sonra olduğum yerde durdum. Boş duvarlardan ve yıpranmış koyu gri mermer basamaklardan başka hiçbir şey olmamasına rağmen etrafıma baktım. Bu merdivenleri kaç kez kullanmıştım? Üç bin kez mi? Dört bin mi? Muhtemelen. Buna rağmen kirli bej duvarları başkasının gözüyle

görür gibi hissediyordum. Bir anda her şey çok farklıydı, çok... yabancıydı. Evet, işte bu. Bir anda buraya ait değilmişim gibi hissettim, hiçbir şey yıllar boyunca olduğu gibi değildi.

Ortağıma olan güvenimi kaybetmeye başladığımı anlıyordum. Her ne kadar bunca yıl şüphelerim olsa da, hislerimin beni yanıltma olasılığı, hayır, büyük oranda yanıltma olasılığı söz konusuydu, Tüm bu zaman boyunca buna tutunmuştum. Şimdi, hislerimin beni yanıltmadığını *biliyordum* ve bunun bilincine varmak her şeyi değiştiriyordu. Mel'i düşündüm, o tanıdık ve gülümseyen yüzünü karşımda görüyordum. Ona olan Özlemim fiziksel acı verecek kadar yoğundu. Ancak başka bir şey daha düşüncelerimi savaşarak ele geçiriyordu: Luisa'yı bulmalıydık. En büyük öncelik buydu. Sonra...

Bir hışımla, sırtımı dayadığım duvardan uzaklaştım ve merdivenlerden inmeye başladım.

Lichner, zemin kattaki girişte duran, arkalıkları duvara yaslanmış, pek rahat olmayan ahşap bankların birinde oturuyordu. Üzerinde spor ayakkabılar, kot pantolon ve açık mavi bir tişört vardı. Beni görünce acele etmeden ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. "Bay Seifert? Arabam yok."

55

24 Temmuz 2009, saat 14.25

Lichner'le birlikte ofise döndüğümde Menkhoff yerinde oturmaya devam etmiyordu. Tuvalete veya kahve makinesine gittiğini düşündüm.

Lichner, Menkhoff'un çalışma masasının önünde duran sandalyelerden birini işaret etti. "Oturabilirim, değil mi?" Cevap vermemi beklemeden oturdu. Çalışma masama dayanarak, sağ ayak bileğini sol bacağının üstüne atıp umursamaz bir tavırla sağ elinin tırnaklarını inceleyen Lichner'i izledim. O kendini beğenmiş bir maymundu, cezaevinde geçirdiği yıllar bile bu durumu değiştirememişti ve onu sevmediğim de bir gerçekti. Birinin onu sevmemesini de kolaylaştırıyordu. Ama bu esrarengiz adam aynı zamanda bir katil miydi? Menkhoff'un Lichner e karşı hissettikleri basit bir hoşlanmama hissinden de öteye uzanıyordu. Ondan nefret ediyordu; on altı yıl önceki ilk karşılaşmamızda bile durum aynıydı.

Geçtiğimiz yıllarda ortağımın birini alelacele yanlış değerlendirebileceğini ve ilk izleniminin hatalı olduğunu fark etmesine rağmen yine de fikrinden hemen vazgeçmediğini öğrenmiştim. Ancak Joachim Lichner'e sergilediği o nefret ve öfke dolu tavrını bugüne kadar kimseye karşı sergilememişti. Bunun tek bir nedeni olabilirdi: Zamanında âşık olduğu ve onun hatırına hayati hatalar yaptığı Nicole Klement.

Şimdi tanı da bu kadının, kızını kaçırdığını öğrendiğinde içinden neler geçiyordu acaba? Ya Luisa'ya bir şey yaparsa? Zamanında gerçek katilin tutuklanmasına *kendisi* engel olduğu için kızının başına bunların gelmiş olduğunu anlamalıydı, hatta anlamak *zorundaydı.*

"Kahve alabilir miyim?" diyen Lichner düşüncelerimi sonlandırdı. İlk kez bu kayıtsız tavrına minnettar oldum.

Onu ofiste yalnız başına bırakamayacağımdan telefonu kavradım. Wolfert'ten iki dakika buraya gelmesini rica edecektim kı henüz numarayı tuşlamadan Menkhoff içeri girdi. Aşağılayıcı bir tavırla Lichner'in yanından geçerek kendi sandalyesine yürüdü, oturdu ve bana baktı. "Müdürün yanındaydım." Anlıyordum. Ona gelen arama hakkında bilgi vermiş olmalıydı. Ama neden ben gelene kadar beklememişti ki? Cinayet Büro Amiri Biermarın'a Nicole'ün söylediği her şeyi anlatmış mıydı?

Bu soruları şimdilik bir kenara attım ve ortağıma baletp onu anladığıma dair başımı salladım.

Çalışma masasının üzerinden Lichner'e baktı; bakışlarında küçümsemeden başka bir şey yoktu. "Peki, *siz* burada ne arıyorsunuz? Şimdi bir de polisin işlerini mi üstlenmek istiyorsunuz?"

"Bunun gerekli olduğu düşüncesine zaman zaman kapıldım ama..."

"Buraya arabası kaybolduğu için gelmiş," diyerek Lichner'in lafını kestim; bunun üzerine gerçekten de sustu.

"Siz nasıl oluyor da araba alabiliyorsunuz?" diye sordu Menkhoff kışkırtıcı bir şekilde.

"Sanırım size daha önce de yüksek miktarda birikimim olduğunu anlatmıştım. Ama şu an gerçekten benim ekonomik duru-

mumu mu konuşacağız? Küçük bir otomobilim var ve onu evimin paralelindeki caddeye park etmiştim. Şimdi kayıp.”

"Nicole’de arabanın anahtarı var mı?” diye sordum.

"Hayır ama evimin anahtarı var. Gözaltında olduğum sürede içeri girmiş olmalı.”

Menkhoff» masasının üzerinde darmadağın duran birkaç kâğıdı kaldırdı ve bir kaleme uzandı. “Plaka? Model, renk?”

Lichner tereddüt etmeden istenilen bilgileri verdi. Menkhoff tümünü not etti, telefona uzandı ve bir numarayı tuşladı. "Menkhoff. Kaçırılma olayıyla ilgili önemli bir araç bilgisine ulaştım.” Arabanın bilgileri ile park edilen adresi iletti, Lichner e bakarak, “Aracınızda ayırt edici bir şey var mıydı? Darbe izi, çizik?..” Lichner başını iki yana salladı ve Menkhoff telefon görüşmesini sonlandırdı. “Arabanız neden evinizin önünde değil de paralel caddede duruyordu?”

Lichner ona masum bir ifadeyle baldı. “Çünkü beni ziyaret ettiğinizde aracınızı park ettiğiniz yerde aslında park yasağı var, sayın Başkomiserim ve ben de kurallara önem veren bir vatandaşım.”

Menkhoffu daha büyük bir dikkatle inceledim ama sakin kalmıştı. “Yani Nicole’ün kızımı kaçırmak için sizin aracınızı kullandığını düşünüyorsunuz,” dedi.

“Yo hayır, bu polisin işini yapmaya girer, öyle değil mi?”

Menkhoff sandalyesinden fırlayıp Lichner’in tişörtünü kavradı, onun kadar hızlı tepki vermeme imkân yoktu. Masanın üzerinden, neredeyse ayakları yere değmeyecek kadar Öne eğilmek zorunda kalmıştı, buna rağmen Lichner’i sandalyesinden kaldırmış ve yüzleri birbirlerinden yalnızca birkaç santim uzakta kalacak şekilde kendine çekmeyi başarmıştı. İki adımla yanlarına ulaştım, her an müdahale etmeye hazırdım.

"Eğer o bozuk ağzınızı, kızımın hayatı tehlikedeyken, bir kez daha iğrenç esprilerinizden birini yapmak için açarsanız, dişlerinizi dökerim," dedi Menkhoff gergin bir şekilde ve ben de bu konuda ciddi olduğunu anladım.

Lichner, hiçbir şey söylememenin daha iyi olduğunu anlamış gibiydi. Menkhoff'un gömleğini kavrayan elleri çenesinin altındayken hareketsizce durup sadece sessizce bakışlarına karşılık veriyordu.

"Bırak hadi Bernd," dedim. "Sanırım anladı."

Yavaşça yumruğunu gevşetti ve Lichner'i bıraktı. Elleri serbest kalınca öne düşmemek için üst gövdesiyle masaya dayanarak destek almak zorunda kaldı.

Lichner yeniden sandalyesine oturdu ve eğreti bir şekilde tişörtünün ucunu çekti. Yüzünden, aklından geçirdiklerini anlamak mümkün değildi; yüzü bir maskeyi andırıyordu. Menkhoff un masasının kenarına yaslandım. "Bize yardımcı olabilecek başka bir şey var mı Doktor Lichner?" diye sordum.

Lichner soğukkanlı davranmaya çalışarak omuzlarını silkti. "Şu an için yok, zaten olsa da..."

"Ne?" diye sordum konuşmaya devam etmeyince.

"Hiçbir şey. Hayır, şu an için başka hiçbir şey yok."

"O zaman kaybolun," dedi Menkhoff, yüzüne bile bakmadan.

Lichner ayağa kalkarak, "Hırsızlıkla ilgili bir şeyler imzalamam gerekmiyor mu?" diye sordu. Menkhoff buna tepki vermedi ve Lichner sonunda başını sallayarak gitti.

Onu takip ettim. Merdivenlere ulaşınca arkasına döndü. "İste inanın, ister inanmayın ama çok değerli ortağınız zamanında beni suçsuz yere hapse gönderdi, Biliyor musunuz? Eğer söz konusu on hayatı olsaydı, keyifli bir şekilde arkama yaslanır ve neler olacağı

beklerdim. Ancak söz konusu olan onun hayatı değil, küçük bir çocuğun hayatı. Onun çocuğunun. Ve bu adam, bu durumdayken bile bana karşı duyduğu mantıksız nefreti bir kenara atmayı başaramıyor. Nicole ile kızının bulunmasına gerçekten yardımcı olabilir miyim bilemiyorum ama en azından denemek istedim."

"Neden ki?" diye sordum. "Bize neden yardım etmek istiyorsunuz?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunu bana gerçekten soruyor musunuz? Çünkü söz konusu olan bir *çocuğun* hayatı ve babasının Başkomiser Menkhoff olması onun suçu değil." Başımı salladım. Buna karşılık başka ne diyebilirdim ki? "Ve onu utandırmak istediğim için," diye de ekledi. "Ona, nefret ve öfkeye kapılarak her şeyi unutan insanlar olmadığını göstermek istiyorum, Bunu anlayabiliyor musunuz sayın Başkomiser? Yoksa bu gibi düşünceleri polislerin kafaları almıyor mu?"

Bu ufak kışkırtmaları görmezden geldim çünkü Joachim Lichner'in beni daha fazla tahrik etmesine izin vermek istemiyordum ve az evvel söylediklerini anlayabiliyordum. Daha fazla bir şey söylemeden Lichner arkasını döndü ve merdivenlere yürüdü. Saniyeler içinde görüş alanımdan uzaklaştı.

Ofise geri döndüğümde Menkhoff ahizeyi cihaza vurarak telefonu kapattı. "Yok. Sanki yer yarıldı ve Nicole içine girdi. Dün, kapısının Önüne bile yalnız başına çıkabileceğini tahmin edemezken bugün, bir çocuğu kreşten kaçırıyor ve kimsenin onu bulamayacağı şekilde saklanmayı başarıyor, lanet olsun." Bana baktı. "Lichner başka bir şey söyledi mi?"

"Yardımını kabul etmediğine şaşırdığını söyledi," dedim.

“Peh! Yardımıymış. Bu hayvan herif benim çaresizliğimden faydalanıyor. Aniden karşımıza çıkıp yardımsever davranmasının tek sebebi bu.”

"Neden Nicole’ün yaptığı aramadan haberdar olmasını istemedin?”

"Ah, öyle bir histi işte. Her şey hakkında bilgi sahibi olmasını istemiyorum.”

Oturdum ancak bu kez masamın başına değil, dakikalar önce Joachim Lichner’in oturduğu sandalyeye geçtim. Nicole’ün kastettiği ve söylediğine göre o zamanlar dolaba koymasını istediği şu *şeyin* ne olduğunu öğrenmeliydim. Soru dilimin ucuna kadar geldi ancak kızıyla ilgili duyduğu endişe ve çaresizliğin ifadesini görünce vazgeçtim.

Bunun yerine, "Şimdi nasıl devam edeceğiz?” diye sordum. Ayağa kalktı, pencereye yürüdü ve sırtını pencerenin pervazına dayadı. “Wolfert kızların fotoğraflarıyla ilgileniyor, diğer arkadaşlarımızın birçoğu da dışarıda. Wolfert’in babasının, Nicole’ün teyzesiyle ilgili yakın zamanda bizi aramasını umuyorum. Belki bize bir şekilde yardımcı olabilir. Ama o zamana kadar burada, hiçbir şey yapmadan oturamam.”

"Müdüre Lichner’in ziyaretinden bahsetsek iyi olur.”

Eliyle reddetti. “Sonra da yapabiliriz. Kızım oralarda bir yerlerde ölüm korkusu yaşarken, raporlama işleriyle ilgilenernem.”

Tek sebebi gerçekten bu muydu? Yoksa Ute Biermann’ın saç bandıyla ilgili bu hikâyeyi öğrenmesini mi engellemeye çalışıyordu? Ona bunu anlatabileceğimden mi şüpheleniyordu?

“Lichner’in Zeppelin Caddesindeki eviyle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordum. “Gerçi Nicole o evle ilgili bir şey bilmediğini söyledi ama...”

"Ama belki de yalan söylemiştir,” diyerek Menkhoff cümlemi tamamladı ve pencere pervazından uzaklaştı. “Haklısın. Hadi, gidelim.”

Menkhoff hızlı adımlarla ofisi terk etti ancak merdivenlerin olduğu tarafa değil, diğer tarafa döndü. Wolfert’in kapısına ulaşınca durup, “Biz yeniden Zeppelin Caddesine gidiyoruz. Eğer bir şeyler öğrenirseniz beni hemen arayın,” dedi.

“Müdürümüzün bu durumdan hoşlanacağını söyleyemem,” dedim, merdivenlerden birlikte aşağı inerken.

“Neden?”

“Masa başında kalman gerektiği için. Wolfert yüzünden.”

“Ah, boş ver. Wolfert o kadar da kötü değil. Ayrıca babasının, nasıl bir durumda olduğumdan haberi var.”

Park yerinden çıkarken, “Şu an uygun zaman değil ama... nedense yakamı bırakmıyor Bernd. Nicole’ün o zamanlar sen istediğin için dolaba koyduğu şey neydi? Bununla neyi kastetti, lütfen bana bunu açıklar mısın?” Trafiğe odaklanmam gerektiği için yüzüne bakmak zorunda olmamama sevindim.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. “İlla şimdi mi olmalı?”

“Bernd, lütfen. Luisa için korktuğundan söylediklerine karşı gelemedin, değil mi?”

“Hayır. Anlattığı doğru olduğu için söyle d i İçlerine karşı gelemedim.”

56

24 Temmuz 2009, saat 15.26

Bunu söylerken hangi caddede ilerlediğimizi şu an hatırlamıyorum. Aynı şekilde etrafın, evlerin ve dışarıda yer alan diğer hiçbir şeyin de görüntüsünü hatırlamıyorum, O kadar garip bir durumdaydık ki... Aracın içi sanki bizi gerçek dünyadan ayıran hava ve ışık geçirmez bir kapsül gibiydi. Bunun üzerine verdiğim tepki, hayatımın geri kalanı boyunca sanki üzerinden yalnızca birkaç gün geçmiş gibi hatırlayacağım türdendi. “O saç bandını odasında mı bulmuştun?”

“Ne?”

“Juliane n in saç bandını - annesi o zamanlar sana bir şey söylemek istediği için aramıştı. Bana, bir kez daha Juliane n in odasına gittiğini anlattı. Bu da, Lichner’in evine hücum etmeden ve sen dolaptaki plastik poşeti bulmadan kısa bir süre önceydi.”

Motorun sesi diğer günlerden daha yüksekti ve geçen her bir saniyeyle daha da fazla gürlüyordu. Ona bakmaktan kaçındığım ve üzerinden sonsuz bir zaman geçmiş gibi hissettiren süreden sonra Menkhoff, “Dur,” dedi.

Zeppelin Caddesi nden yaklaşık beş yüz metre uzaklıktaydık. "Burada duramam ama nasılsa birazdan varacağız.” Burnunu çekti ve arabayı yıkık evin önünde durdurana kadar başka bir şey söylemedi. Kontağı henüz çevirmiştim ki emniyet kemerini çözdü ve beni yüzüne bakmak zorunda bırakacak şekilde koltuğunda öne eğildi. "Nicole Klement, Juliane Körprich‘in cinayetinden son-

raid sabah, Lichner'in tamamen çamur kaplı BMW'sinin yolcu koltuğunun ayak kısmında bu saç bandını bulmuş. Lichner'in de bulacağını ve arabayı temizlerken onu yok edeceğini biliyordu. Bu yüzden onu yanma almış. Evet, Alex, Nicole bunu bana anlattıktan sonra, ona saç bandını bizim bulabileceğimiz bir yere koymasını söyledim. Eğer o şeyi bize öylece teslim etseydi, Lichner'in avukatı bizi topa tutardı."

Koltuğa geri yaslandı. "Benim Lichner'e böyle bir tuzak kurduğuma gerçekten inanmış olman konusunu, kızımı güvenli bir şekilde kurtardıktan sonra düşüneceğim." Bunu söyleyerek arabadan indi. On saniyelik bir mesafeyle onu takip ettim.

Birinci kata ulaştığımda Menkhoff, silahını doğrultmuş şekilde Lichner'in kapısında duruyordu. Yeterince yaklaşmamı bekledikten sonra, "Ben sağ, sen sol," dedi. Başımı sallayarak aynı şekilde silahımı çıkardım. Menkhoff anahtarıyavaşça kilide soktu, diğer eliyle kapının kolunu çekerken anahtarı çevirdi. Bu sayede kapı neredeyse pürüzsüz bir şekilde, gürültü çıkarmaksızın açıldı.

Başımla onaylayarak karşıladığım son bir bakıştan sonra kapıyı açtı ve dikkatli adımlarla eve ayak bastık.

Saniyeler sonra içeride kimsenin olmadığım anladık. Kaslarım gevşedi ve içerideki küf kokusunun tekrar farkına vardım. Ev son ziyaretimizdekinden daha yoğun kokuyor gibiydi.

"Kahretsin," dedi Menkhoff. "Luisa'yla birlikte burada olmasını umuyordum. Hadi çıkalım,"

Evin geri kalanı çöplüğü andırırken yeni boyanmış ve büyük bir titizlikle tadilattan geçen oda için bir açıklama arıyordum. "Ben hızlıca yeniden şu şeye göz atacağım..." diye söze başlamışken, Menkhoff'un çalan cep telefonu yüzünden sustum. Telefonu açıp bir süre karşı tarafı dinledi. Yüzü aydınlanıp, "Bu iyi," dediğinde.

nabzım hızlandı. Yardım için teşekkür ederek görüşmesini sonlandırdı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Yeni bir haber mi var? Hadi söylesene!"

"Wolfert'in babası gerçekten başarmış. Çalışanlarından biri Ispanya'nın resmî makamlarından Nicole'ün teyzesinin adresini ve telefon numarasını bulmuş. Ona ulaşmaya çalışmışlar ancak henüz başarılı olamamışlar. Birazdan döndüğümüzde ben de deneyeceğim."

Karşılıklı durmuş, birbirimize bakıyorduk ve o an bakışlarının değiştiğini anladım. Bernd Menkhoff insanlara, onları kategorize etme şekline göre bakıyordu. Onun ortağı olarak atandığımda, bakışlarında merak ve kibirden oluşan bir karışım vardı. Kibri, zamanla önce meslektaşlar arası saygıya sonra da güven duygusuna dönüştü. Ruh hali nasıl olursa olsun, hangi duygulara kapılırsa kapılsın, gözlerinden her zaman bana güvendiğini fark edebiliyordum. Ta ki şu ana kadar. Ancak şu an beni inceleyiş şeklinden ne düşündüğünü de olukça iyi anlayabiliyordum: Bu bakışlara şahitlerin ifadelerini kaydederken veya şüphelileri sorguya çekerken rastlamıştım. Hem de defalarca. Şimdi bu bakışları kendi üzerimde hissetmek acı veriyordu. "Bernd... Ben hızlıca bir kez daha tadilattan geçen odayı inceleyeceğim. Bilmiyorum, her nedense..."

"Acele et. Geri dönüp bir an önce teyzesini aramak istiyorum."

Arkamı dönüp odanın kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açmadan evvel son kez dönüp ona baktım. "Bernd, ben... Ah, Bernd..." Bir şey söylemedi, bana bakmıyordu da.

Odaya girdim, odanın tam ortasında durdum ve odaklanmaya çalıştım. Pastel sarı duvarları, karşımdaki duvardaki şömineyi, titiz bir işçilikle tavanın köşelerine çekilen net çizgileri inceliyordum,.. Tüm bunları görüyordum ve... bir şeyler daha... yalnızca

bir önseziydi ama burada hangi ipucunu aradığımı bilmiyordum. Sonunda pes ettim.

Odadan çıktığımda Menkhoff koridorda değildi. Evin giriş kapısına gittim ve apartmanın merdiven korkuluklarına dayanarak yere, hemen önündeki tek bir noktaya baktığını gördüm. Yüzüne yeniden, hissediyor olduğuna inandığım çaresizliğin ifadesi yansımıştı ve ben de kendimi suçluyordum. Bu aptal saç bandı - *şeye* kadar bekleyemez miydi yani... evet, neye kadar? Kızı kurtulana kadar mı? Onu bulduğumuz ana kadar mı? Belki de... kızının cesedini bulacaktık.

"Geliyor musun?" Menkhoff'un sesini duyunca irkildim. Artık yere değil, bana bakıyordu ancak yüzünün ifadesi hâlâ aynıydı. Arka arkaya, sessizce merdivenlerden aşağı indik ve yine sessizce apartmandan çıkıp arabaya bindik.

"Ben şimdi Nicole'ün İspanyadaki teyzesine ulaşmaya çalışacağım," dedi Menkhoff, Tivoli'ye yaklaşırken./'Sen ne yapacaksın?" Ben ne mi yapacaktım? Görev sırasında daha önce birbirimize böyle sorular sorduğumuzu hiç hatırlamıyordum. Ortak olarak her zaman, her şeyi birlikte yapardık. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum tedirgin bir şekilde.

"Söylediğim şeyi. Şu anda ilgilendiğim tek bir şey var, o da kızım. Başına bir şey gelmeden onu bulmalıyım. Bu zaten oldukça zor bir görev. Bu sırada bana güvenmeyen bir ortağa ihtiyacım yok."

"Ah, Bernd, biliyorsun o şey..."

"Beni masa başına aldılar, soruşturmayı sen yönetiyorsun. Beni sorguya çekme işini ne yazık ki ertelemek zorundasın. Umarım bana saçma sapan sorular sormayı düşünmek yerine kaçırılma olayına odaklanıyor sundur. Lanet olsun, söz konusu olan Luisa'nın hayatı."

Şu an kendimi yabancı hissettiren beton yığınına, emniyete doğru yol alıyordum ve ondan özür dileyip dilememeyi düşünüyordum. Hayır, daha sonra dileyecektim.

Menkhoff'un arkasından ofisimize doğru yürüyordum, girişe ulaştığımızda arkasını dönerek, "Telefon görüşmesini yalnız yapacağım, tamam mı?" dedi.

"Tamam..." Alnını uyuştu. Yalnızca kafamı salladım ve uzaklaştım.

Ofisimizin kapısı arkamdan kapanınca yumruk yaptığım elimi tuğlah duvara vurdum.

Hemen ardından söylenerek elimi geri çektim ve diğer elimle acıyan noktayı ovdum.

Öfke ve acıya rağmen sesin Komiser Wolfert e ait olduğunu anladığım kişi arkamdan, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece bir hayvan kadar öfkeliyim Wolfert," dedikten sonra başını anlayışla salladı.

"Evet, epey berbat bir durum. însan ümitsizliğe kapılabilir. Yeni bir gelişme yok mu?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Peki ya sizde? Kızlarla ilgili bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Şu ana kadar hayır. Şimdi Başkomiser Menkhoff'un yanma gidecektim."

"Şu an onu rahat bıraksan iyi edersin," diyerek tavsiyede bulundum. "Nicole Klement'in teyzesine ulaşmaya çalışıyor." Wolfert'in yüzü bir anlığına aydınlandı. "Evet, babam çalışanlarının onu Ispanya'da bulduklarını söyledi. Çok enteresan ama insan uygun bağlantıları..

Elimi kaldırdım. "Wolfert, lütfen..."

Bir süre bana sorgulayan gözlerle baktı, sonra ne demek istediğimi anlayarak, “Peki, tamam,” dedi.

“Başkomiser Menkhoff’tan belli bir şey mi isteyecektiniz?” diye sordum ancak konuşmamız, o daha soruma cevap veremeden, bize doğru yürüyen Cinayet Büro Amiri Biermann tarafından bölündü. “Başkomiser Menkhoff nerede?” diye sordu. Kapalı kapıyı gösterdim. “Çalışma masasının başında oturmuş, Bayan Kiement'in teyzesine ulaşmaya çalışıyor.” Ofis kapısına bakmak için dönerek, “Lütfen benimle ofisime kadar gelin Bay Seifert,” dedi. Wolfer t'i orada bırakıp onu takip ettim.

Masasının başına oturmadan, kenarına yaslandı ve girişin yanındaki köşede, küçük cam bir masanm etrafına dizili ince, siyah dört deri koltuktan birini işaret etti. “Oturun Bay Seifert.” Ben oturana kadar bekledi, sonra ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. “O nasıl? Yeni bir gelişme var mı?”

Çok kısa bir anlığına ona, saç bandıyla ilgili öğrendiklerimi anlatmam gerekiyormuş düşüncesine kapıldım, hemen ardından kafamdan bu düşünceyi uzaklaştırdım. Menkhoff yıllardır benim ortağımdı ve ne yapmış olursa olsun, onun bu konu hakkında diyeceklerini dinlemem gerekirdi önce. Sonra duruma göre bakabilirdik.

“Çok çaresiz,” dedim. “Şu ana kadar Nicole’ün araması dışında elde ettiğimiz hiçbir şey yok.”

Bunu en iyi nasıl tarif edebileceğimi düşündüm.

“Sanki uyuşturucu almış gibi geldi bana. Bir sırdan bahsetti...”

“Evet, evet, içeriğini biliyorum,” diyerek sabırsızca sözümü kesti. “Demek istediğim, tuhaf bulduğunuz garip bir davranışta bulundu mu?.. Veya delirmiş olduğunu düşünmenize sebep olacak bir şey dedi mi?”

Omuzlarımı silktim. "Kreşten küçük bir kız kaçırdı ve ikisinin arasında bir sır olduğuna inandığı için onu korumak zorunda olduğunu iddia ediyor. Evet, bu durumu tuhaf ve delice buluyorum."

"Gerçeği söylediğine inanıyor musunuz? Sizce Bay Menkhoff'ın kızı gerçekten yanında mı?"

"Evet, inanıyorum. Saçma şeyler söylüyor olabilir ama bana göre söylediklerini ciddiye almalıyız."

Ute Biermann bir anlığına sanki bir şey düşündü, ardından ayağa kalktı, çalışma masasına gitti ve çekmecelerden birini açtı. Ortadan ikiye katlı bir kâğıt çıkardı ve bana doğru uzattı. "Bu, az evvel girişe bırakılmış. Bir erkek çocuğu getirmiş ve hemen ardından yok olmuş."

Kâğıdı alarak açtım. Üzerinde, düzensiz bir el yazısıyla az sayıda sözcük vardı:

Onu ben korudum. 0 zamanlar
Joachim değil.
Bernd Menkhoff'a sorabilirsiniz.

57

24 Temmuz 2009, saat 16.31

Birkaç kez art arda okuduktan sonra kafamı kâğıttan kaldırdım. Cinayet Büro Amiri Biermann, "Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz Bay Seifert?" dedi.

Menkhoff kesin, ona gelen arama hakkında bilgi verirken saç bandından bahsetmemiştir. Eğer bilseydi, tepkisi farklı olurdu.

"Yani, aslında bilmiyorum..." diyerek tereddütle söze başladım ve bu sayede zaman kazanmaya çalıştım.

"Neyi bilmiyorsunuz sayın meslektaşım?" diyerek sorgu dolu gözlerle bana baktı. "Siz Başkomiser Menkhoff'un ortağısınız. Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikriniz var mı, yok mu?" Ter bezlerimin harıl harıl çalıştığını hissedebiliyordum. Alnımda parlak bir şeridin oluşmasına çok az zaman kalmıştı. Hararetle ne yapmam gerektiğini düşündüm. Elbette ona, bildiğim her şeyi söyleme zorunluluğum vardı. En azından bu olasılık vardı...

Kısa ve tok bir tıklama düşüncelerime ara vermeme neden oldu. Ute Biermann tepki veremeden kapı açıldı ve Menkhoff içeri girdi. Ancak beni görünce aniden durdu. Bakışlarını önce müdüre, sonra yeniden bana çevirdi. "Ah," dedi ve ellerini iki yana sarkıttı. "Sabredemedin yani, öyle mi? Teorilerini çoktan..."

"Hiçbir şey yapmadım," diyerek sözünü böldüm, "Bayan Biermann benimle görüşmek istedi."

Arka çaprazımdan irkilmeme sebep olan bir gürültü koptu. Korku dolu gözlerle müdürümüzün bulunduğu yöne baktım. Çalışma masasına eğilmiş ve elini masaya vurmuştu. “Burada neler oluyor?” diye sordu kabaca ve Menkhoff’a baktı. 'Bay Seifert bana hangi teorisinden bahsetmiş, Başkomiser Menkhoff?”

Başım iki yana salladı. “Üstünden çok zaman geçti. Lichner’in 94’te öldürdüğü kızla ilgili. Bunu muhtemelen birazdan... *ortağım* size açıklayacaktır.” Sözcüğü, sanki bu bir hakaretmiş gibi söyledi. “Ben deminden beri Ispanya’daki şu kadına ulaşmaya çalışıyordum. Nicole hakkında işe yarar bir şeyler anlatmasını umuyorum. Şimdiye kadar ne yazık ki başarıya ulaşamadım. Zaman elimden kayıp gidiyor. Bu sırada aramalardan bir sonuç çıktı mı, diye sormak istemiştim.”

Biermann bana baktı, nasıl tepki vermesi gerektiğini yüzümden okumak istiyordu sanki. Menkhoff’a, hâlâ elimde tuttuğum kısa mektupla ilgili bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. “Peki, tamam,” dedi sonunda. “Ne yazık ki henüz bir gelişme yok. Şu hariç.” Başıyla beni işaret etti. “Bu *mektup,* az önce aşağıya bırakılmış.”

Pekâlâ. Kâğıdı ona uzattım ve bu sırada doğrudan gözlerine bakamadım. İki adımla yaklaştı, elimden kâğıdı aldı ve gözlerini kısarak üzerinde yazanları okudu. Ardından elini indirdi ve başını iki yana salladı. Alnındaki kırışıklıklar ortaya çıktı. "Bu da ne demek oluyor? Bu Nicole’den mi geldi?”

“Bunu bana sizin söyleyebileceğinizi düşünmüştüm,” diyerek cevap verdi Ute Biermann, yaslandığı köşeden kalktı ve büyük masanın etrafından dolanarak sandalyesine geçti. "Notu yazanın, kadın veya erkek, o zamanlar birini koruduğu yazıyor. *Korumaktan*

Bayan Klement bahsetmiyor mu? Bir de tabii: *Joachim deyjl* kısmı var. Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikriniz var mı?"

Elbette, tıpkı benim gibi, onun da bir fikri vardı. Bernd Menkhoff a baktım ve yalnızca müdürümüze değil, aynı zamanda bana da mantıklı gelebilecek bir açıklama yapabilmesini umdum.

"Şu an böyle şeyler için harcayacak zamanım yok, belki de.

"Kızınızla ilgili büyük endişeler taşıdığınızı biliyorum sayın Başkomiser ama buna vakit ayırmalısınız. Belki bu bizi kaçırılma olaymda bir adım ileri taşıyacaktır. Yani?" Tüm bunları yüksek sesle söylememiş, kulağa sert de gelmemişti ancak buna rağmen sesinde, itiraza tahammülü olmadığını anlatan bir şey saklıydı. Menkhoff derin bir nefes aldı. İçinde gittikçe yükselen ve görmezden gelinemeyen öfkesine karşı koymaya çalışıyordu, buna rağmen kendine hâkim oldu. Kınayan gözlerle bana baktıktan sonra, çaprazımdaki ağır koltuklardan birine oturdu.

"Bana göre hava hoş. Demek ki, çok eski şeyleri yeniden ısıtarak gündeme getirmek, kızımı aramaktan daha önemli."

Ute Biermann söylediklerinden etkilenmedi. "Eğer polemiklerinizi bir kenara bırakıp, soruma hemen cevap verseydiniz daha çabuk sonuca ulaşırdık, Bay Menkhoff."

İnleyerek derin bir nefes daha aldı. "Nicole on altı yıl önce, Julianehin cinayetinin gerçekleştiği sabah, şu saç bandını Lichner'in arabasında bulmuş. Arabanın kenarları ve tekerlekleri çamur içindeymiş. Muhtemelen cesedin bulunduğu yoldaki çamurlardı bunlar/

Kaçınılmaz şekilde irkildim. Çamurla ilgili anlattıkları tamamen Nicole Klement'in o zamanlarki ifadesi sırasında anlattığı spekülasyonlardan ibaretti. Bizler Lichner'in aracında tek bir çamur izine bile rastlamamıştık.

"Saç bandı, yolcu koltuğunun ayak kısmındaymış. Neyse ki Nicole bunu yanına almayı akıl edecek kadar zekice davranmış. Öğleden sonra Lichner arabasını tamamen temizlemişti. Sonunda bana bu durumdan bahsettiğinde herif bizim zaten baş şüphe! imizdi"

Baş şüpheli...

"Nicole e saç bandını herhangi bir yere koymasını söyledim."

Ute Biermann a baktım. Yüzünden yaklaşık olarak ne düşündüğünü anlamak mümkündü. "Siz kafayı mı yediniz Bay Menkhoff? Kanıtlarla mı oynadınız? Biliyor musunuz, bu..."

"O şey arabası odaydı, lanet olsun!" diye çıkıştı Menkhoff. "O iğrenç herif küçük bir kızı öldürdü. Bunun kanıtı da arabasındaydı. Kanıt bulunamadı diye herifin bu işten yırtmasını mı izleseydim? Bu işi başına ben açmadım ya. Orada duruyordu." Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Cinayet Büro Amiri ile -az evvel yıllar önce bir suç işlediğini öğrendiği- soruşturmayı yöneten çalışanlarından biri. Islak bir yorgan gibi üzerimizi örten, bitmek bilmeyen sessizlikten sonra Menkhoff'un çoktan masaya koyduğu kâğıdı işaret etti.

"Peki ya bu? Bu ne demek? Bu da, zamanında kızı Joachim Lichner'in değil, Nicole Klement'in öldürdüğünü açıklıyor." Kısa bir aradan sonra da ekledi: "Ve siz de bunu biliyormuşsunuz."

Menkhoff heyecan içinde ayağa fırladı. "Bu tamamen saçmalık! Nicole tamamen delirmiş. Kızımı kaçırdı. Ona... belki de ona bir şey yapacak. Siz inanıyor musunuz..."

"Tıpkı zamanında o kıza yaptığı gibi mi?"

"Hayır, lanet olsun, o zamanlar kızı Joachim Lichner Öldürdü/ Müdürümüz bana baktı. Meydan okuyan bakışı rahatsız ediciydi, buna rağmen sessiz kaldım. Göz ucuyla Menkhoff'un da bana baktığını fark ettim. "Sen de bir şey söylesene Alox." dedi. "O zamanlar

sen de o kendini beğenmiş pisliğin bize nasıl yalan söylediğine şahit oldun. Onun... bir mazereti de yoktu ve... ve bizimle alay ediyordu, hem o yaşlı kadın, kıza şeker verdiğini de görmüştü. Hem bilgisayarındaki o çocuk pornosu videoları, onlar...”

Ute Biermann, "Bay Menkhoff, şimdi eve gideceksiniz,” diyerek lafını böldü. “Sizi derhal soruşturmadan alıyorum. Evinize gidin ve dinlenin.”

“Ne?” Bernd Menkhoff’un yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi oluştu. “Kızımı aramamı, tam da aklını kaçırmış bir çocuk hırsızı saçma sapan bir iddiada bulunduğu için mi yasaklıyorsunuz? Ciddi olamazsınız.”

“Hayır, Bay Menkhoff,” diye tersledi soğuk bir tavırla. “Sizi eve gönderiyorum çünkü az evvel, soruşturmayı yürüten memur olarak, bilerek ve tamamen kendi isteğinizle kanıtları manipüle ettiğinizi itiraf ettiniz. Bu konuyla çocuğunuzu bulduktan sonra daha yakından ilgileneceğiz. Aslında hakkınızda derhal bir disiplin soruşturması, ardından da cezai soruşturma açmam gerektiğini bilecek kadar yönetmeliğe aşinasınız.”

"Yapabilirsiniz...” Sözünü yarıda kesti ve yardım ararcasına bana baktı. Bakışlarından kaçındım. Amirimizin, onu soruşturmadan alıp eve göndermenin dışında farklı bir şekilde davranamayacağını biliyordum. Ayrıca yıllardır içimde taşıdığım endişelerin şu an beni tamamen haklı çıkardığını görmeme rağmen ortağıma acıyordum.

Konuyla ilgili bir şey söyleyemeyeceğimi, ona yardımcı olamayacağımı -çünkü istesem de yardım edemeyeceğimi- anlayınca birden ayağa kalktı. “Eğer eve gidip boş boş oturacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Nicole Klement çocuğumu kaçırdı ve ben onu bulacağım. İster polis olarak, ister baba olarak; umurumda bile

değil.” Bana dönüp, "Bunu yaparken yalnız olacağım hiç aklıma gelmezdi,” diye ekledi.

Saniyeler sonra Menkhoff kapıyı çarparak arkasından kapadı.

58

24 Temmuz 2009, saat 17.06

Dakikalar içinde ben de amirimizin odasını terk ettim. Bu olay Menkhoff adına hiç hoş olmayacak bir soruşturmaya sebep olacaktı. Bu manipülasyon yüzünden gerçekten suçsuz biri mahkûm edilip onca yılını cezaevinde geçirdiyse, Başkomiser'in kendisinin de hapse atılması muhtemeldi. Ama şimdi Luisa'yı bulmalıydık.

Ofisimize dönüp yerime oturdum. Bakışlarım Menkhoff'un masasına yöneldi. Şu an içinden ne geçirdiğini düşünmeye çalıştım ancak hemen bu düşünceleri bir kenara attım, Açık duran kapı tıklatıldıktan ve Wolfert başını içeri uzattıktan sonra elimle içeri girmesini işaret ettim. Çalışma masamın hemen önünde durdu ve Menkhoff'un boş masasına baktı. "Başkomiser Menkhoff u arıyorum, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Gitti bile," diyerek kaçamak bir cevap verdim. "Önemli bir şey mi var?"

"Az önce babam aradı. Bayan Klement'in teyzesiyle ilgili."

"Ne olmuş ona?"

"Çalışanlarından biri... yani babama doğrudan bağlı çalışanlardan biri, küçük bir restoran işlettiğini ortaya çıkarmış. Adamlardan biri hemen orayı aramış. Şimdi ona oradan ulaşmak mümkün ve Başkomiser Menkhoff'un aramasını bekliyor."

"Numarası var mı?"

Uzun telefon numarasını not ettiği san kâğıdı gösterdi ama kâğıda uzanmak istediğim sırada biraz geri çekildi. "Ben... Başkomiser Menkhoff'a kâğıdı bizzat kendim vermek isterim."

"Bu çok zor, bugün ofise geri dönmeyecek/' dedim. Wolfert bir süre düşündü. "Sorun değil, cep telefonundan ararım."

"Şimdi konuyu abartmayın ve numarayı bana verin Wolfert. Ne de olsa soruşturmayı ben yürütüyorum."

Tereddüt ederek, sanki üzerinde kime vereceği yazıyormuş gibi, kâğıda baktı. Sabırsızca elimi uzattım. "Ne yapacaksınız, sayın Komiser?"

Belki de ona resmî dille hitap etmemden dolayı kâğıdı bana uzattı. "Peki, tamam. Ama lütfen, Başkomiser Menkhoffa numarayı size vermemi emrettiğinizi iletin." Okumaya çalıştığım düzensizce yazılmış rakamlardan kafamı kaldırdım. "Ne yapayım? Neden?"

"Şey... Başkomiser Menkhoff, bulduğum her şeyi bizzat kendisine vermem konusunda kesin talimatta bulundu."

"Ne zaman... Bu talimatı size ne zaman verdi?"

"Bu sabah."

"Teşekkürler Bay Wolfert." Kâğıdı pantolonumun cebine koydum. "Başkomiser Menkhoffu az sonra arayıp numarayı kendisine vereceğim. Bunun dışında başka bir haber var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. t ki memurumuz fotoğrafların kopyalarıyla yola koyuldular. Bütün kreşleri tek tek araştıracaklar "

"İyi. Peki ya ilkokulları?"

"Orada bu saatte birine ulaşmak neredeyse imkânsız. Anu kadın arkadaşlarımızdan bir tanesi kültür bakanlığından bölgedeki tüm ilkokul müdürlerinin adres listesini aldı. O da ortağıyla birlikte yola koyuldu."

Başımı salladım. "Çok iyi, Eğer bir şeyler... Eğer Başkomiser Menkhoffu aramanıza neden olacak bir gelişme olursa, sakın beni de haberdar etmeniz gerektiğini unutmayın."

Wolfert hafifçe başını salladı. "Tabii, elbette. Babamın veya çalışanlarımızdan birinin önemli bir şeyler öğrenmesi durumunda ve..." Elimi havaya kaldırınca cümlesini yarıda kesti. "Tamam," dedi biraz çekinerek ve gitti.

Kâğıtta yazan telefon numarasına bakıp kısaca Nicole'ün teyzesini bizzat kendim aramayı düşündüm ancak sonra fikrimi değiştirdim. Muhtemelen Menkhoff'un kadınla konuşması daha iyi olacaktı. Nicole'ü sandığı kadar iyi tanımıyordu belki ama benden daha iyi tanıdığı kesindi. Telefona uzanarak numarasını tuşladım. Uzun bir süre çalan sinyal sesini dinledim, ardından telesekreter çıktı ve sevimli bir kadın sesi aranan kişiye şu an ulaşılamadığını ancak mesaj bırakabileceğim bilgisini verdi.

Bip sesini duyup, kaydın başladığı sinyalini alınca, "Merhaba Bernd, ben Alex," dedim, "Elimde, Nicole'ün teyzesine ulaşabileceğin bir numara var. Onunla senin konuşmanın daha doğru olacağını düşündüm ama... sana ulaşamamak kötü oldu. Daha fazla bekleyemeyiz. Sanırım onu ben arayacağım."

Telefonu kapadım ve kadına ne sorabileceğimi düşündüm. Nicole un teyzesiydi ama muhtemelen onu uzun süredir görmemişti. Yoksa görmüş müydü? Monitörün yanında duran kurşun kalemi aldım ve temiz bir kâğıda şunları yazmaya başladım:

- *En son ne zaman görüldü?*
- *Üvey baba, cinsel taciz: Neler biliyor?*

Annesinin ölümünden sonra kedi olayına benzer başka olaylar olmuş muydu acaba? Kalemi elimden bıraktığım anda telefon çaldı. Arayan Menkhoff tu.

Benim, dedi, Çok geç duymuşum, bana numarayı söyler misin?"

Bunu çok doğal bir şeymiş gibi söylemesi beni kızdırmıştı. "Neredesin Bernd?"

Uzun bir sessizlik oldu, bu soruyu sormamı beklemiyor gibiydi. "Zoraki izinde, bildiğin gibi," dedi sonunda. "Bu saçmalık da neyin nesi? Sohbet edecek zamanım yok Alex, numaraya ne oldu?"

Numarayı ona verdim.

Görüşmeden sonra bir süreliğine daha önümde duran ahizeye baktım. Ardından telaşla Mel'in işyeri numarasını tuşlamaya başladım. Luisa'nın kaçırılma olayından hâlâ habersizdi. İş arkadaşlarından biri açtı telefonu, toplantıya girmişti. Geri aramasını isteyip istemediğimi sordu. Bunun gerekli olmadığını söyledim, hayal kırıklığı içinde telefonu kapadım ve önüme baktım. Mel'in sesini duymayı çok İsterdim.

"Başkomiserim?" Wolfert'in sesiydi duyduğum ve oldukça heyecanlı çıkmıştı. Bir hamlede doğruldum ve ona baktım. Wolfert bana doğru yürürken elinde tuttuğu kâğıdı havada sallıyordu. "Konu fotoğraflarla ilgili... kızların fotoğrafları... Sanırım bir şey keşfettim."

İki fotoğrafı da masaya koyup onları net bir şekilde görebileceğim biçimde itti. Ardından ne demek istediğini gösterip açıklamaya başladı. Tahminlerinde haklı olması gerektiğini fark ettiğimde nefesim kesildi.

59

24 Temmuz 2009, saat 17.22

“Siz ne düşünüyorsunuz Başkomiserim?” diye sordu Wolfert. "Bu ne anlama geliyor?” Zihnimin bir kısmı sorusunu anlamıştı ancak daha büyük bir kısmı Wolfert’in keşfiyle ilgili tahminlerle, daha doğrusu kesin sonuçlarla öylesine meşguldü ki ona hemen cevap verememiştim. “Bay Seifert?” diyerek ısrarcı olmaya devam etti ve bu şekilde beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Bu... bu iki olasılık olduğunu gösteriyor Wolfert; her ikisi de beni korkutuyor.” Alt dudağını büzerek başını yana eğdi. Sonunda başını salladı. “Evet, ben de öyle düşünüyorum."

“Kızların fotoğraflarını bütün kayıp kişi dosyalarıyla karşılaştırdığınızı sanıyorum, haksız mıyım?”

“Elbette, ilk olarak bunu yaptım. Bir de cinayet dosyalarıyla karşılaştırdım. Hiçbir şey yok.”

Sandalyemi arkaya iterken Wolfert irkilerek bir adım yana zıpladı. “Şimdi müdürün yanına gidip ona bu delilleri sunmanızı istiyorum, tamam mı? Benim... halletmem gereken bir işim daha var.”

Wolfert başını salladı, masada duran fotoğrafları aldı ve uzaklaştı. Muhtemelen Cinayet Büro Amiri Biermann’a gelişmeleri, benim değil de bizzat kendisinin haber vereceğine mutlu olmuştu. Kapıya ulaştığı sırada, “Komiser Wolfert!” diyerek arkasından seslendim. Bunun üzerine, sanki yanlışlıkla bir cama çarpmış gibi aniden

olduğu yerde durdu. “İyi iş çıkarmışsınız.” Gurur duyarcasına gülümsedi ve ofisten çıktı.

Kafam uğuldamaya başladı ve o kadar yaklaşmama rağmen, bu lanet olası detayı nasıl gözden kaçırdığımı sordum kendime. Ama bazen... Telefon çaldı. Hızlı bir hareketle ahizeyi kulağıma dayayarak, "Merhaba Bernd, ne dedi? Yeni bir şey var mı?” dedim.

Kısa bir anlığına sessizlik oldu, ardından tanıdık bir ses, “Benim. Aramışsın,” dedi. Mel. Az evvel sesini duyma özlemiyle yanıp tutuşuyordum ancak şu an çok uygunsuz bir zamandı. Cevap vermeyince, “Ne istemiştin?” diye sordu sabırsızlıkla. “Ben mi... Ah, önemli bir şey yoktu. Sadece nasıl olduğunu soracaktım ve... Mel, şu an çok uygunsuz bir zaman. Bernd’in acil bir konuda aramasını bekliyorum. Daha sonra tekrar...”

“Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim sayın Başkomiser,” dedi. “Ama *beni* arayan *sîzdiniz,* eğer doğru hatırlayabiliyorsam.” Kafam, sesinin kızgın mı yoksa kinayeli mi çıktığını algılayamayacak kadar doluydu.

“Lütfen kızma Mel. Sana sonra her şeyi anlatacağım ama şimdi kapatmalıyım, tamam mı?”

“Kızgın değilim Alex,” dedi. “Şu an neyle meşgul olduğunuzu biliyorum zaten.”

"Hayır, bilmiyorsun.” Ancak kendi sesimi duyduktan sonra, bunları yalnızca düşünmediğimi, aynı zamanda yüksek sesle de dile getirdiğimi fark edebildim. “Neyi bilmiyorum?”

“Ah... konu Luisa, Bernd’in kızıyla ilgili. O kaçırıldı Mel.“

“Olamaz. Kaçırıldı mı? Emin misiniz?.. Nereden biliyorsunuz demek istedim yani.”

Derin bir nefes aldım ve ona -Nicole'ün gerçekleştirdiği tuhaf arama, Wolfert'in keşfi ve Menkhoff'un izne çıkarılması dışında- her şeyi özetledim. Olanları kısaca anlattıktan sonra Mel hıçkırarak, "Çok korkunç. Zavallı Teresa. Bernd ve Teresa'ya çok üzüldüm. Ama Luisa... Sence o..."

"Evet, sanırım hâlâ yaşıyor." Teresa'nm muhtemelen kızının kaçırıldığından henüz haberdar olmadığını söylemekten kaçındım. "Mel, tüm bunlar çok korkunç ve zamana karşı yarışıyoruz. Kapatmam lazım, tamam mı?"

"Sorun değil." Sesi o kadar acıklı çıkmıştı ki onu kollarımın araşma alıp Luisa'yı en kısa zamanda zarar görmeden bulacağımızın garantisini vermek istedim. Ancak zamanımız gittikçe azalıyordu.

Pantolonumun cebinde duran cep telefonum titriyordu. "Hele şükür, Bernd, durumlar nasıl?"

"Artık yeterince şey biliyorum. Hemen harekete geçmemiz gerekiyor. Bana yardım edecek misin Alex? Açıklama yapacak zamanım yok. Sadece evet veya hayır."

Nefesimi tuttum, düşüncelerim yarış halindeydi. Bir şüphe. Hiçbir açıklama yok. Diğer taraftan Wolfert'in delilleri... Başka seçeneğim yoktu. "Sana yardım edeceğim. Neredesin?"

"Arabada. Tam İlci dakika sonra emniyetin önünde olacağım. Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir telaşla yerimden kalkmamıştım ancak hemen sonra kararsız şekilde sandalyemin yanında durdum. Müdür. Ona bu telefon görüşmesinden bahsetmeliydim. Ama... Zamanım kalmamıştı; daha dört kat merdiven inecektim. Birkaç büyük adım atarak ofisten çıktım ve aceleyle koridordan geçtim. Şansıma Wolfert şu an Ute Bİermann'ın ofisinde olmalıydı. Eğer şu an ikisinden birine rastlasaydım, büyük ihtimalle Menkhoff ü kaçıracaktım.

Cam kapıdan dışarı çıktığım sırada, hafif eskimiş gümüş rengi özel aracıyla park alanına yaklaşıyordu. Ona doğru yürüdüm, yanımda durunca arabaya bindim. Menkhoff, ben kapıyı kapar kapamaz yüzüme bakmadan yola koyuldu.

Emniyet kemerimi bağlayarak, “Nereye gidiyor?..” dedim.

"Kapa çeneni ve beni dinle,” diyerek hızla sözümü kesti. Otoparkın sonuna ulaştığımız için frene basmak zorunda kaldı ve ilk kez yüzüme baktı. "Sana neler bildiğimi ve nereye gittiğimizi söylemeden önce dürüst ol: Bana güveniyor musun?”

Kafam deli gibi uyuşmaya başladı.

"Birkaç saniye tereddüt etmen, kızımın hayatına mal olabilir,” dedi hızla, "Söyle bakalım, bana güveniyor musun?” Bunun üzerine de hemen cevap vermeyince emir kipinde, “İn aşağı!” dedi.

"Ne? Ama ben..."

"Çabuk in Alex.”

“Hayır!” diye bağırdım ve bu sırada patlayacağımı düşündüm. "Sana güveniyorum.” Düpedüz yalandı. ‘‘Evet, lanet olsun, sür hadi.”

"Az evvel iki telefon görüşmesi gerçekleştirdim,” diye söze başladı Menkhoff “îlki Nicole’ün teyzesiyle, İkincisi Joachim Lichner’le. İspanya yla gerçekleştirdiğim görüşmeyi sonlandırdıktan hemen sonra aradı, tabii bunu bilemezdi.”

Her iki görüşmenin içeriğini de anlattıktan sonra bütün bunların nereye varabileceğinin farkına varmaya başladığımda karnımın içinde tatsız bir his oluşmaya başladı. Menkhoff un sözünü keserek meslektaşımız Wolfert’in bulduklarını anlattım.

Kısa bir anlığına gözleri kocaman oldu, ardından yüzü öfke dolu bir ifadeye büründü. "Çok uyuyor. Lanet olası pislik.”

Ardından kendi kafasında oluşan düşünceleri anlatmaya devam etti. Bense daha fazlasını öğrendikçe tıpkı söylenenleri duymak istemeyen bir çocuğun yapacağı gibi kulaklarımı kapama isteği duymaya başladım.

60

24 Temmuz 2009, saat 18.00

Eğer Menkhoff haklıysa, o zaman kızı şu ana kadar düşündüğünüzden de daha büyük bir tehlike içindeydi ve biz, çocuğun içinde bulunduğu durumu tahmin bile edemiyorduk.

Belçika sınırını geçiyorduk ve birazdan hedefe ulaşacaktık.

“Onu.,, öldürür müydün?” diye sordum,

Omuzlarını silkti. “Hangi durumda? Bilemiyorum... Umarım bu seçimi yapmak zorunda kalmam. Ama söz konusu Luisa'nın hayatı olduğunda., .”

“Neden sadece kendinden bahsediyorsun?”

"Çünkü sen orada olmayacaksın.”

Şaşkın bir şekilde ona baktım. "Bu da ne demek oluyor? Ben zaten yanındayım.”

Başını iki yana salladı ve aklından geçenleri açıkladı. Kulağa delice geliyordu ancak eğer tahminlerinde yanılmıyorsa başka bir seçeneğimiz yokmuş gibi görünüyordu.

Eynatten’e ulaşan ana yolda ilerliyorduk. Köyün ortasından hafif kıvrılarak devam ediyor ve köyü yaklaşık iki eşit büyük parçaya ayıracak şekilde ortadan bölüyordu. Menkhoff köyün girişini geçer geçmez sola döndü ve kısa bir anlığına bana baktı. "Belki de senin görünmemen daha iyi olur. Aşağı kay.”

“Yazlığa ulaşmamıza ne kadar kaldı?”

"Biraz daha var ama kim bilir, belki az ileride saklanmış, bizi gözleyen biri vardır?"

Bu tedbiri gereksiz bulsam da şu durumda onunla tartışmak istemiyordum. Kızı için çok endişeleniyordu ve bu konuda aşırı dikkatli davranmasına şaşırmamak gerekiyordu. Bu sebeple ön camdan son bir kez dışarı baktım, ardından Öne kaykılıp bacaklarımı büktüm ve saklandım. Dışarıdan beni kimse göremezdi.

Menkhoff artık daha yavaş sürüyordu; durmadan, sanki engelli bir parkurdan geçmek zorundaymış gibi, direksiyonla uğraşıyordu. Engebeli yollardan geçerken birkaç kez amortisörün darbe emiş sistemindeki açıkları hissettim. "Lanet olası yol," dedi. "Çok kalmamış olsa gerek. Seni birazdan çıkartacağım."

"Destek ekip çağırsak mı acaba?" diye sordum ve bu sırada kafamı hafifçe kaldırdım.

"Hayır. İzne çıkarıldım, unuttun mu? Sayın Cinayet Büro Amiri suç işlediğimi düşünüyor." Hızlıca aşağı doğru bir bakış attı ve gözlerindeki sitemi gördüm. "Söz konusu kızımın hayatı olmasına rağmen benim oraya girmeme izin vermezler," dedi sert bir sesle. "Buna izin veremem. Bu kulübenin içinde olup bitenleri bilmiyorum ama bununla yalnız başıma daha iyi başa çıkabileceğime inanıyorum. Önemli olan senin uygun bir yer bulman. Evlerin olduğu alana yaklaşıyoruz." Menkhoff zorlanarak ön camdan dışarı bakmaya çalışıyordu. "Az ilerde bir çalılık var. Oraya ulaşınca seni indireceğim. İşemem gerekiyormuş gibi yapacağım. Kapıyı açmamı bekle, sonra olabildiğince dikkat çekmeden çalılığın arkasından kaybolmaya bak. İndikten sonra bir müddet orada saklanabilirsin. Sol çapraza doğru dar bir yolun ormanın derinliklerine uzanması gerekiyormuş. Bu yolu bir kilometre kadar daha geçtikten sonra kulübeyi görebilirmişiz. Arka taraflara doğru konumlandırılmış

ancak aynı yüksekliğe ulaşınca görülebiliyormuş. Arabayı biraz uzağa park edeceğim. Bir dakika kadar bekle, sonra sen de arkamdan gel. Dar yoldan sola ormana doğru, en az yüz elli, hatta iki yüz metre kadar. Yazlığa mutlaka arkadan dolanarak ulaşman lazım ve yaklaştığın anda çok dikkatli ol. Kendine saklanacak bir yer bul, en iyisi girişin yan tarafında bir yer olur. Anlaşıldı mı?"

Frene bastı. "Son bir şey daha: Sakın peşimden yazlığa girme, tamam mı? Hiçbir şekilde, ne olursa olsun."

"Bernd, ben..."

"Bana güven Alex."

Kulübede nasıl davranmam gerektiğine dair son birkaç garip talimat daha verdikten sonra kapıyı açtı, arabadan indi ve kapıyı kapattı.

Kapım açılana kadar bir süre beklemek zorunda kaldım. Menkhoff hemen üstümde belirdi ve sanki ayak kısmında bir şey arıyormuş gibi yaptı, üzerimden elini geçirerek, "Haydi şimdi, çık ve arkaya git!" diye tısladı. Eğilir pozisyonda bacaklarının arasındaki boşluktan dışarı çıktım. Bu sırada neredeyse bir ayağım kapı paneli ve eşik arasına sıkışıp kaldığından yere düşecektim. Son anda ayağımı çekmeyi başardım ve arabanın yanında çomeldim. Menkhoff'un bahsettiği çalılık, arka çamurluktan birkaç santim uzaklıktaydı. Yere çömelmiş şekilde hızlı birkaç adımla sile çalılığın arasına girdim. Menkhoff yan kapıyı kapatırken, çalılığın arkasında eğilerek etrafıma bakındım. Yaklaşık otuz saniye içinde Mercedes yeniden hareketlendi.

Hemen sağımda, tarlaların arasından ormana uzanan yol belirdi. Bulunduğum yerden, yaklaşık otuz metre sonra fren ışıkları kısaca yanıp, sola dönene ve ağaçların arasında kaybolana kadar Menkhoff'un aracını görmeye devam ettim.

Etrafıma baktım. Sol tarafta kumlu tarlalar ve kahverengiye dönüşmüş, yanık çimenlikler görünüyordu; aralarındaki seyrek ağaç ve küçük çalı grupları bu görüntüyü bozuyordu. Karanlık yol, kalın bir yara izi gibi, Eynatten'in sınırına kadar, yaklaşık bir kilometrelik bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Harekete geçtim, önce eğilerek yürüdüm, ardından fikrimi değiştirerek doğruldum. Eğer Menkhoff'un bana aktardığı bilgiler doğruysa kulübeden epey uzaktaydım. Eğer beni burada gerçekten biri gözetliyorsa, normal bir gezgin gibi davranırsam daha az şüphe çekerdim. Ve eğer bu kişi, beni tanıyan biriyse, kötü bir kovboy filmindeki bir Kızılderili gibi çalıların arasında sürünmek ile yolu normal şekilde yürümek arasında hiçbir fark olmayacaktı.

Menkhoff'un sola dönüp kaybolduğu noktada, bir aracın zar zor sığabileceği darlıkta bir yol olduğunu gördüm. Dönemecin yaklaşık yirmi metre uzağında Mercedes, küçük bir çıkıntıda park etmiş haldeydi. Yoldan ayrılıp ormana girdim. Bu bölümde çok az çalı çırpı vardı, bu sayede rahat sayılabilecek şekilde ağaçların arasından geçip, yolda ilerlemeyi başarabiliyordum.

Attığım her adımda gerginliğim artıyordu; ayaklarımın altındaki bitki örtüsünün çıkardığı sesler yükseliyor ve insanı ele verecek hale geliyordu. Zaman zaman, devrilmiş ve yosun kaplı ağaç gövdeleri yüzünden yolumu uzatmak zorunda kalıyor ve bu yüzden ne kadar yol katettiğimi tam olarak kestiremiyordum. Arkaya baktığımda gördüklerimin de artık yardımı dokunmuyordu çünkü Menkhoff'un Mercedes'! artık görüş alanımın dışındaydı.

Yaklaşık bir kilometre demişti ve yazlığı ancak aynı yüksekliğe ulaşınca görebileceğimi de belirtmişti. Dikkatli bir şekilde yürümeye devam edip etrafıma olabildiğince hâkim olmaya çalışırken,

Menkhoff un nelerle karşılaşacağını merak ediyordum... *Eynatten - Kulübede!*

Yükselen bir hışırtı arkama dönmeme sebep oldu. Refleks olarak başımı eğip arkamda kalan ormanı inceledim. Birkaç saniye sonra yeniden duyulan hışırtının yönünü belirleyebildim. Bir süre sonra, benden yaklaşık elli veya altmış metre uzaklıktaki bir ağaç gövdesinin arkasında duran ve bana bakan dişi geyiği fark ettim. Hayvanın öyle huzurlu bir görüntüsü vardı ki bir an bu aşın sıcak yaz gününde Belçika'daki bu çalılıkların arasında ne aradığımı unuttum. Luisa'nın minik yüzü uyarıcı bir tabela gibi kafamda belirdiği anda geyik yana doğru muazzam bir adım attı ve devasa adımlarla ormanın derinliklerinde kayboldu. Yürümeye devam ettim.

On beş dakika sonra kulübenin arka kısmını gördüm. Uzun zaman önce muhtemelen üzerinde yemyeşil otların büyüdüğü bakımsız patika, ormanın içinden başlıyor ve otlarla kaplı küçük bir avlusu olan perişan haldeki yıkık dökük ahşap binanın bulunduğu ağaçsız alana uzanıyordu. Evin benden taraftaki ahşap duvarının önünde koyu yeşil küçült bir otomobil park etmişti. Nabzım hızlandı.

61

24 Temmuz 2009, saat 18.29

Attığım her adımda olabildiğince sessiz olmaya dikkat ettim ve ağaçlan gizlenmek için kullandım; bu sebeple zikzak yaparak ilerleyebiliyordum. Park halindeki küçük otomobilin arka kısmının iki metre kadar yakınında bulunan bakımsız bir çalı çiti vardı ve bu, orman ile ağaçsız alanı birbirinden ayıran bir sınır oluşturuyordu. Bulunduğum yerden evin ön tarafını göremesem de, giriş en kötü ihtimalle çitin yalnızca birkaç metre uzağında olmalıydı. Menkhoff'un deyimiyle, mükemmel bir saklanma yeriydi.

Oraya varana dek eğilerek yürüdüm. Çitteki bir delik sayesinde hemen karşı çaprazımdaki girişi az çok görüş alanımda tutmayı başardım; solgun ahşap kapıyı ve yıkık ön cephede yer alan tek pencereyi çizgi halinde de olsa görebiliyordum. Evin önünde gerçekleşecek her şeyi görebilirdim.

Biraz daha çömelerek topuklarıma dayandım. Zihnim, sürekli donen bir anten gibi etrafımda olan her şeyi yakalamaya hazırdı.

Ormanın huzurlu bir yer olarak anlatıldığı şiir ve şarkılar vardır. Burası öyle değildi. Etrafımdaki her şey hışırdıyor, çatırdıyor ve ciyaklıyordu. Seslerin en az yarısı, gizlice yaklaşmaya çalışan birine ait olabilirdi. Şahdamarımda nabzımı öyle belirgin bir şekilde hissedebiliyordum ki yanımda duran birinin kalbimin nasıl kan pompaladığını, boynumdaki şişliğe bakarak görebileceğini düşündüm. Yanımda duran biri... Tek bir hamlede boynumu çevirdim.

Hiçbir şey yoktu; yalnızca orman vardı. Yeniden terlemeye başladım. Şu terleme işinden nasıl da nefret ediyordum. Çok can sıkıcıydı.

Şu an Menkhoff ne yapıyordu acaba? Eğer içeri girdiyse neden bir hareketlenme yoktu? Acaba gelmesini bekliyorlar mıydı? Cesareti mi kırılmıştı? Belki de daha kötü...

Yazlığa girerek onu takip etmememi söyledi. *Hiçbir şekilde, ne olursa olsun.*

Normalde yapılan baskınlarda bunun tam zıddı olurdu. Ortağının veya bir meslektaşının zor bir durumla karşı karşıya olduğu hissine kapıldığında, hemen onun yardımına koşardın. Bu olayda durum farklıydı. Eğer Menkhoff'un çılgın teorisi doğruysa. Eğer Öyleyse ne olurdu? Geçmiş düşünüldüğünde bu ne anlama geliyordu? Bu nasıl...

Belirgin bir ses irkilmeme neden oldu. Üst gövdemi hafifçe kaldırarak kulübenin önündeki alanı inceledim. Menkhoff oradaydı. Kulübenin köşesinin göründüğü yükseklikten, hafif eğilmiş bir pozisyonda, ormanın içinden hızlı adımlarla kapıya yaklaşıyordu. Elindeyse, açıkça görülür şekilde görev tabancasını tutuyordu.

62

24 Temmuz 2009, saat 18,43

Menkhoff'un kulübenin içinde kayboluşundan ve ateşleme sesinin yükselişinden sonra kaç saniyenin geçtiğini tam olarak hatırlamıyorum. Kaç kez ateş açıldığını da anımsayamıyorum. Bazen en az kırk veya elli kez olduğunu düşünüyorum. Bir daha düşündüğümde -ki sık sık bu anı düşünüyorum- beşten fazla olmadığına kanaat getiriyorum.

Kopan gümbürtü gök gürlemesini andırıyordu ve ormanın sessizliğine övgüler düzen şarkı ve şiirlere hak vermemek imkansızdı. Ardından duyulan tiz çığlık o kadar kısa sürdü ki sesin bir kadına mı yoksa bir çocuğa mı ait olduğunu anlamak mümkün değildi. Hatta bağıranın Menkhoff olup olmadığını bile tam olarak çıkaramadım.

Refleksle tabancamı kavrayıp hışımla ayağa kalktım, içinde ortağımla birlikte en az bir kişinin daha bulunduğunu bildiğim bu kulübeye dalmak istiyordum.

Tabancamı çeksem de çalılığın arkasında gizlenmeye devam ettim. Menkhoff'un sözleri bir emir gibi hafızamda yankılanıyordu;

Hiçbir şekilde, ne olursa olsun.

Umarım bu talimatı vermesini haklı çıkaracak geçerli sebepleri vardı. İçeride, ortağım için ne anlama geldiğini bilmediğim bir şeyler olurken, bir çalılığın arkasına gizlenmek ve hiçbir şey yapmamak beni deliye döndürüyordu. Peki, Luisa ya ne olmuştu? Çığhk atan o muydu? Yoksa Nicole onu... Bedenim harekete geçmek,

ayağa kalkmak istiyordu, tüm direncimi olduğum yerde dizlerimin üzerinde kalmak için kullanıyordum. Bilinçaltını, yaptığım şeyin tamamen mantıksız olduğunu anladığından kontrolü ele almak istiyordu. Çocuğun biri tehlikedeydi ve ben ona yardım etmek için herhangi bir girişimde bulunamıyordum. Alnımda biriken teri hissedince alnımı elimin tersiyle sildim ama bu da elimin ıslanmasına neden oldu.

Kulübenin kapısı açıldı ve bedenim kasıldı. Kollarının arasında kızını taşıyarak dışarı çıkan kişinin Menkhoff olduğunu gören gözlerimin zihnime ilettiği bu mesajı algılaya bilmem biraz zaman aldı. Luisa'nın kafası omzuna dayalıydı ve Menkhoff eliyle kızını bedenine bastırıyordu. Ona ne olduğunu göremiyordum, onlara seslenmek, ayağa kalkarak onların yanına koşmak istiyordum. Sonunda hareket etti ve bedenimi bir hafifleme duygusu kapladı. Menkhoff hâlâ onu kendine bastırarak kulübenin önünde duruyor ve kızma sessizce bir şeyler anlatıyordu. Luisa, başım kaldırdı ve hıçkırarak etrafına bakındı.

Sağımdan yükselen kuru bir çatırdama sesi arkama dönmeme neden oldu. Kısa süre önce Menkhoff'un ormanın içinden çıktığı noktaya yakın bir yerden, hızlı adımlarla yaklaşan Doktor Joachim Lichner, bakışlarını Menkhoff ve Luisa'dan ayırmaksızm kulübeye doğru yürüyordu. Donakalmışçasına çalılıkların arkasında çömelmeye devam ettim ve olabildiğince yavaş nefes almaya çalıştım.

Sanki hoparlörleri hemen yanımda duran bir mikrofon kullanıyormuşçasına Lichner, "Başkomiserim, her şey yolunda mı?" diye sordu. "Ufaklık nasıl, iyi mi?"

"Evet, her şey yolunda," diye cevap verdi Menkhoff vc kızının sırtını okşamaya devam etti.

Lichner onlara doğru yürümeye devam ediyordu. Aralarındaki mesafe beş metreye inince durdu. "Yalnız mı geldiniz?”

Menkhoff başıyla onayladı.

“Peki ya Nicole? Zorluk... size zorluk çıkardı mı? Tabanca sesi duydum, o nerede?”

Menkhoff başını eğdi. “Nicole öldü.”

63

24 Temmuz 2009, saat 18.49

Düşünce yeteneğim garip bir şekilde tamamen dondu kaldı. Zihnimin tüm kanalları açılmış, sadece gözlerimin önünde gerçekleşen her ifadeyi, söylenen her sözü kaçırmadan algılamaya uğraşıyordu.

"O ne... Olamaz. Emin misiniz?" Lichner ağzı açık şekilde donakaldı ve Menkhoff sanki başka bir dünyadanmış gibi adamın yüzüne baktı.

"Evet, eminim. Başka şansım yoktu, Luisa'nm boğazına bıçak dayayarak beni tehdit etti. Ben..."

O an inanılmaz bir şey oldu, Başta ne olduğunu anlamayacak kadar inanılmaz bir şeydi şahit olduğum.

Joachim Lichner gülüyordu.

Başta ürkekçe, ufak hamlelerde bulunarak, ardından daha şiddetli, sanki bu sırada güzel bir fıkra duymuş gibi, başını sallayarak katıla katıla gülüyordu. "Onu gerçekten vurdunuz mu?" dedi biraz sakinleştikten sonra. "Bu... bu muhteşem. Size güvenebileceğimi biliyordum."

Menkhoff hafifçe öne eğildi ve kızını yere bıraktı. Bu sırada Lichner'den gözlerini ayırmadı. Luisa çok etkilenmiş görünüyordu. Menkhoff ona sessizce bir şey söyledi ve benimle kulübe arasında duran arabayı işaret etti. Luisa başını iki yana salladı ve babasının bacaklarına sarıldı ancak Menkhoff kollarını aytrdı ve onu sıkıca

tuttu. Bir süre ona baktı, ardından sessizce başını salladı ve kızını, kendisi Lichner ile Luisa'nın arasında kalacak şekilde, arkasına aldı.

"Korkmayın, sayın Başkomiser, kızınıza bir şey yapmayacağım. Neden yapayım ki?*' Tekrar bir kahkaha attı, kulağa çok isterik geliyordu. "Yapılacak her şey yapılmış zaten."

"Bu da ne demek oluyor Lichner?" diye sordu Menkhoff. "Siz tamamen kafayı mı yediniz? Kızıma ne yapıldı?"

"Her şey işte." Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı, durduğum yerden bile görünen bu gülümseme ifadesini nereden hatırladığımı biliyordum. Yıllar önce de Bay Lichner'in bu yüz ifadesini görmek zorunda kalmıştım. "Bekleyin," dedi eğlenircesine. "Size anlatacağım." Derin bir nefes aldı ve memnuniyetle etrafına baktı. Kulağa çılgınca gelse de, o an aklıma babam geldi. Ailemiz için kendi seçtiği bir tatil bölgesine ulaştığımızda arabadan inip etrafına bakınır ve bu sırada aynı yüz ifadesini takınırdı. Bu bakışı, *muhteşem bir plan yapmamış mıyım,* **anlamını taşıyordu.**

"Planım işledi sayın Başkomiser," diyerek Lichner açıklamasına başladı. Hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. "Her şey tam da planladığım gibi oldu. Ama insan bunca yılını buna adadığında şaşılacak bir durum da kalmıyor. Buna rağmen her ne kadar polislik yeteneklerinizin fazla olmadığını düşünsem de son günlerde sizi gözümde fazla büyüttüğüm durumlar oldu. Nicole'ün hastalık belgelerini tavan arasında bulamamanız gibi mesela... Anlaşılamaz bir durum. Belki de zemine sarı bir çizgi çekmem gerekiyordu."

Kısa bir ara vererek sözlerinin etki etmesini bekledi. Menkhoff anlamıyormuşçasına ona bakıyordu. "Neden bahsediyorsunuz, lanet olsun? Hiçbir sözünüzü anlamıyorum ve böyle saçma şeyleri dinleyecek halim de yok. Evet, bana önemli bir ipucu verdiniz ve bunun için size minnettarım ama şimdi yapmam gereken işler

var. İçeride Nicole yatıyor, kızım tamamen korkmuş durumda ve olabildiğince hızlı bir şekilde buradan uzaklaşmak gerek. Şimdi Almanya'daki meslektaşlarım ile Belçika polisini arayacak olmamı anlayışla karşılayacağınızı umuyorum."

Lichner elini kaldırdı. "Hayır, lütfen, söyleyeceklerimi mutlaka dinlemelisiniz. înanın bana, bu sizin için çok önemli."

Menkhoff kafasını çevirdi ve hâlâ bacaklarına yapışmış bir şekilde duran kızına bir bakış attı. "Hadi, konuşun. Ama acele edin."

"İlk önce: O zamanlar, istisnai bir durum olarak, haklıydınız sayın Başkomiser. Küçük Juliane'yi susturmak zorunda kaldım."

Sessizlik oldu. Nefes almayı unuttum, reflekslerim devreye girip şiddetle oksijen talep edene kadar saniyeler boyunca hiçbir şey yapamadım. Bu kadar basitti demek. Bir cümleyle yıllardır akıllarda yer etmiş bir soru cevaplanmış, bütün endişeler bir anda gitmişti. İç sesime kulak verdim, rahatlama hissini bulmaya çalıştım ancak bambaşka bir şey buldum: Utanç. Çocuğu ile bir çocuk katilinin arasında duran bu adama karşı duyduğum şüpheden dolayı utandım.

"Ailesine mutlaka benden bahsetmek istiyordudiyen Lichner devam etti. "Hem de ona, bunu yaptığı takdirde anne ve babasının, hatta kendisinin başına gelecekleri anlatmış olmama rağmen. Ona kötü bir şey yapmadım ki. Bugüne kadar hiçbir küçük çocuğa kötü bir şey yapmadım. Onunla sadece biraz oynadım. O yaştayken çok kırılganlar, çok..." Sanki ona yapılan çok büyük bir haksızlıkmış gibi yüzünü küsmüş bir çocuk gibi buruşturdu. "Her neyse - kutlarım, yeteneksizliğinize rağmen o zamanlar haklı çıktınız. Ama dürüst olmak gerekirse.,." yüzünün şekli değişerek dostane bir havaya büründü, "Nicole'ün etkileyici biçimde yerleştirdiği saç bandı olmasa mümkün değil beni yakalayamazdınız. Buna fazlasıyla Özen

göstermiştim. Onu nereden bulmuştunuz sahi? Yıllarca kendime bu soruyu sordum.”

Menkhoff ona sessizce ve donakalmışçasına bakıyordu. Lichner önemi yok der gibi elini salladı. “Fark etmez zaten. Sonuç olarak Nicole beni, İsa’yı ele veren Yahuda gibi ele verdi. Hem de sizin de bildiğiniz gibi yalnızca bir öpücük karşılığında. Mecazi anlamda Nicole de bu işi yapmıştı, öyle değil mi? Bu yüzden onu cezalandırmam gerekiyordu. Ayrıca soruşturmadaki başarınızdan da memnun kalmadığımı tahmin edebiliyorsunuzdur sayın Başkomiser.” Samimiyetle güldü.

“Neden bahsediyorsunuz Lichner? Hâlâ tek kelime bile anlamış değilim.”

Sanki bir şalter indirilmiş gibi yüzündeki gülümseme aniden yok oldu. "Evet, bundan endişeleniyordum. O zaman tüm çıplaklığıyla, Bay Menkhoff, polis beyninizin de algılayabilmesi için anlatayım. Hücredeyken dayak yediğim her an, primat beyinli bir boks makinesi beni tehdit edip aşağıladığında veya bana işkence ettiğinde, yüzüme tükürüldüğünde ya da şiddetten hüküm giymiş kıllı, dövmeli bir mahkûm tarafından duştayken mastürbasyon malzemesi olarak kullanıldığımda hep sizi ve Nicole’ü düşündüm. Hapiste geçirdiğim her lanet olası gün, tam olarak on üç yıl, bir ay ve on gün boyunca, ikinizden de öç almanın özlemini çektim. Tüm bunlar bana kendimi bırakmayıp içeride başıma gelen her şeye katlanma gücü verdi. Planlar yaptım ve sonra vazgeçtim, detayları değiştirdim, düzelttim, tüm olasılıkları düşündüm, ta ki her şey mükemmel olana kadar. Yıllarca Nicole’ün *hasta dokümanını* yazdım.” Yeniden başını sallayarak güldü. "İtiraf etmelisiniz ki başarılı olmuşum, öyle değil mi? Korumak istediği için öldürdüğü şu küçük kedicikler... harikaydı, değil mi? Bir yandan psikolojik

açıdan tamamen palavra olmayan ama aynı zamanda sizin hemen balıklama atlamanızı sağlayacak basitlikte bir şeyler bulmak konusunda uzun süre kafa yorduğumu itiraf etmeliyim. Ama şimdi, orada yazan her şeyi kafamdan uydurduğumu da düşünmemelisiniz. Yazanların yaklaşık yüzde onu ne yazık ki doğru. Zavallı Nicole gerçekten kolay bir çocukluk geçirmemiş. Sonuç olarak yaşadıklarını... biraz süsledim."

"Hasta dokümanı gerçek değil miydi? O zaman şeye ne oldu?.."

"Sihirli kelimenin adı *hipnoz.* Nicole'ün beni cezaevinde ziyaret ettiği doğru ama kendi isteğiyle değil, ben ricada bulunduğum için geldi. Şansıma o dönemde oldukça dengesizdi ve çıkana kadar onu yakınımda tutmakta fazla zorlanmadım. İşte ondan sonra hipnoz oturumlarına başladık. Her hipnoz seansında onu, çocukluk yıllarında böyle bir travma yaşadığına inandırdım. Belgelerde okuduğunuz her şeyi, hiç durmadan zihnine yerleştirdim, ta ki sonunda o bile gerçekte neyi yaşayıp neyi yaşamadığını algılayamayacak hale gelene kadar."

"Peki ya şu sözde kaybolan kızınız Sarah?.."

"Tamamen planımın bir parçası. Tüm bunları uydurduğuma dair yaptığım itiraf da dâhil. Muhteşem bir akıl oyunu, değil mi? Dürüst ol, Holmes, başka kim böyle bir şeyi akıl edebilir ki?"

Menkhoff bakışlarını Lichner'den çevirip, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle yere baktı, bunun üzerine Lichner gülmeye başladı. "Bu durumun sizi nasıl etkilediğini anlamaya başladığınızı görüyorum sayın Başkomiser."

"Nicole'ün bugün emniyeti araması..."

Lichner, kadının sesini taklit edercesine, *"Eğer sözümü kesersen kapatmak zorunda kalırım...**′ dedi. "Bu metni hipnoz sırasındayken ona söylettim. Harika, değil mi? Ama gerçekten haftalardır bunun

için çalışıyoruz. Sonunda o kadar iyi bir hale geldi ki kendindeyken bile ona bunları söyletebilirdim. Yine de kayıttan dinlettirmeyi tercih ettim, Ne olur ne olmaz."

"Ama nasıl... Emniyetin kapısının önünde duruyordunuz. Orada durup cep telefonuyla mı?.."

"Hayır, çok daha basitti. Çok güvenilir bir yardımcım vardı."

"Diesch mi?" diye homurdandı Menkhoff.

"Bir birikimden bahsettiğimi hatırlarsınız, değil mi? Güzel bir rakam. Yüz bin avro karşılığında birçok şey satın alınabiliyor. Hatta sadık bir yardımcı bile."

64

24 Temmuz 2009, saat 19.02

Menkhoff yeniden başını kaldırarak Lichner'in gözlerine baktı.

"Kızımı Nicole değil, siz kaçırdınız."

Lichner gülerek başını salladı. "İnanın bana, bir adamı peruk ve makyajla siyah saçlı bir kadına dönüştürmek ayrı bir tecrübeydi. Uzun süre üzerinde çalışmak durumunda kaldım."

"Nicole. Ben onu..." Menkhoff yüzünü acı dolu bir ifadeye bürüdü. "Onu vurdum../'

Lichner omuzlarını silkti. "İtiraf ediyorum, hikâyenin en sallantılı kısmı buydu. Kulübeye ayak bastığınız anda bıçakla kızınızın üzerine yürümesini şart koştum. Ancak hipnoz altındayken bile kırılması zor engeller olabiliyor, Nicole son anda her şeyi berbat edebilirdi. Öyle olsa bile... son günlerde inanılmaz derecede eğlendim; ayrıca gazeteler de bu hikâyeyi çok sevecek: Üstün başarıları olan bir polis memuru günlerce Aachen ve çevresinde, hüküm giymiş bir suçlu tarafından kukla gibi oynatıldı."

Kafam iyice karışmıştı. Ben tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışırken Menkhoff, "Bu yüzden yeniden hapsi boylayacaksınız Lichner, bunun için her şeyi yapacağım. Siz..."

"Ah, hapis cezasını ben Juliane olayında ödedim. Ve Nıcole'ü ben değil siz Öldürdünüz, unuttunuz mu yoksa? Bizzat *kendiniz,* suçsuz bir insanı vurdunuz. Üstüne üstlük, sözde o kadar çok sevdiğinizi söylediğiniz bir kadındı. Tüm bunları, lanet olası ha-

yatınız boyunca unutamayacaksınız, Luisa'nıza her baktığınızda, bunu hatırlayacaksınız. *Bu* da benim kazancım."

"Kızımın kaçırılmasında suç ortağısınız Lichner. Bu yüzden uzun yıllar yeniden cezaevinde kalacaksınız."

Lichner tekrar başını iki yana salladı, bu kez hoşgörülü bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Anlamıyorsunuz Bay Menkhoff Dünya ne yazık ki sizin dilediğiniz gibi bir yer değil. Yalnızız. Size burada söylediğim hiçbir şey işinize yaramayacak. İfadelerimiz çakışacak; tek bir farkla: Siz az önce suçsuz bir kadını Öldürdünüz ve elbette ki bu suçu zavallı bir mahkûmun üzerine yıkmaya çalışacaksınız. Tıpkı daha önce de yaptığınız gibi. Biliyorsunuz işte, Nicole'ün araması, müdürünüze gönderilen o küçük mektup... Tüm bunları açıklamak oldukça zor olacak. Benim davamın yeniden gündeme gelmesini göze alıyorum. İşte o zaman aklanacağım. Başkomiser Menkhoff ve size cehennemi dar edecekler. İtiraf etmeliyim ki sizin yerinizde olmak istemezdim."

"Seni iğrenç pislik," diye bağırdı Menkhoff kısık bir sesle. Bunun üzerine Lichner gülümseyerek başını yana eğdi ve ellerini havaya kaldırdı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Zeppelin Caddesindeki o daire..." Menkhoff'un sesi kesik kesik çıkıyordu. "O daireyle ilgili gerçekler nedir?"

Lichner bir süre düşündü, nasıl cevap vermesi gerektiğini ölçüp biçer gibiydi. Sonunda, "Neden olmasın, zaten sizin işinize yaramayacak ki. Polis olarak sizi, o evi ne için kullandığımı öğrenmek iyi hissettirecektir. Az önce de size küçük kızlara hayranlık duyduğumdan bahsetmiştim, öyle masumlar ki tıpkı bir melek gibi. Tenleri... Sonuç olarak bazen bu mükemmel varlıkların bana eşlik etmesine izin veriyorum. Kötü bir şey yok, sadece biraz... fark

etmez. Zeppelin Caddesi ndeki o daire, bazı zamanlar bir melekle kendime güzel zamanlar yaşattığım bir bulut.”

Karşımdaki canavarın, çocukları taciz ettiğinden bahsederken sergilediği soğukkanlılık damarlarımda akan kanı dondurdu. Bu esnada Menkhoff, “O evde küçük kızlardan mı faydalandınız, pis bir sapıksınız...” dedi.

Lichner başını iki yana salladı. "Bu kadar sert ifade etmezdim. Sonuçta hepsi hâlâ bakire olarak evlenebilirler. Gerçi günümüzde içlerinden birinin evlenene kadar bakire kalacağını sanmıyorum ama.”

"Yeni boyanmış oda.”

"Aynen. Evimde kızıma dair bir takım ipuçları ararken, diğer kızlara dair her şeyi yok etmenin iyi olacağını düşündüm.”

Bu sapık ve alaycı suratı yumruklama arzusu içimde gittikçe büyüyordu.

"Ayrıca küçük bir yan etkisi daha oldu: Çocuk odasını hızla tadilattan geçirdiğim için kaçırılma hikâyesi kulağa daha mantıklı geliyordu. Doğrusu... basit zekâlar için bu bir kanıttı. Bana en büyük zevki veren şey neydi biliyor musunuz? Size kızların fotoğraflarını sundum ve siz bunu anlamadınız bile.”

Luisa kollarım indirdiği sırada Menkhoff, hafifçe arkasına dönüp kızına doğru eğildi ve ona bir şeyler söyledi. Bir süre sonra Luisa başını salladı ve Menkhoff yeniden doğruldu. Şaşkın biçimde onlara bakan Lichner’e kısa bir bakış attıktan sonra Luisa, kulübenin ön cephesinden benim bulunduğum yöne doğru yürümeye başladı, küçük otomobilin arkasına geçti ve dizlerinin üzerine çömeldi. Benden belki de dört metre uzaklıktaydı; acil bir durum olduğunda hızla yanına ulaşabilirdim.

“Bu da ne demek oluyor? Onu neden kulübenin arkasına gönderdiniz? Ona bir şey yapacak olsam şu birkaç metrenin fayda sağlayacağını mı düşünüyorsunuz? Siz polisler gerçekten hepiniz hastasınız.”

“Bakacağız,” diye cevap verdi Menkhoff. Lichner bunun üzerine anlamıyormuşçasma ona baktı. Menkhoff’un bedeni gerildi. Hızlı bir hareketle beline uzandı, tabancasını çekti ve silahı psikiyatriste doğrulttu. “Joachim Lichner, sizi birçok küçük kıza cinsel tacizden ve sahte suç ihbarında bulunmaktan tutukluyor um. Siz...*

Lichner kahkaha attı. “Ne yapıyorsunuz? Söylesenize, siz hiçbir şey anlamadınız mı? Elinizde bunları kanıtlayacak hiçbir şey yok.”

“Tahminimce bunu yapabilirim,” diye karşılık verdi Menkhoff sakin bir şekilde.

“Ah, öyle mi? Peki, nasıl olacakmış o?”

“Satrançtaki inanılmaz hamleniz, Lichner. Nicole[1] ün evine yerleştirdiğiniz kızların fotoğraflarından birinde, baştan beri bir gölge görüyorduk. Arkadaşlarımızdan biri, olay yeri inceleme ekibinin Zeppelin Caddesi ndeki evde çektiği fotoğrafa rastlayana kadar, epeyce üzerinde kafa yorduk. Yeni boyanan oda, Bay Lichner. Orada bir şömine vardı ve bu şöminenin kenarı, kızlara ait fotoğrafların birinde görünüyor. Her şeyi temizleyip yeniden boyamışsınız gerçi, buna rağmen birkaç saç teline rastladılar. Fotoğraflardaki kızları bulmamız, inanın bana, sadece birkaç günümüzü alır. Sonrasında onların DNA’larını saç telleriyle karşılaştıracağız. Ardından bu kızlar, bizim psikologlarımızla görüşecekler, öğrenmek istediklerimizi anlatmaları ne kadar sürecek sanıyorsunuz? O kadar başınıza buyruk hareket ediyorsunuz ki hata üstüne hata yapıyorsunuz. Siz acemi bir çaylaksınız Bay Lichner.”

Kulübenin etrafında göründüğü ilk andan bu yana ilk kez Lichner'in yüzündeki kendine güven ifadesi yok olmuştu,

"Bu kadar da değil," diye inatla devam etti Menkhoff "Pantolonumun cebinde hasas bir ses kayıt cihazı var. O kadar hassas ki söylediğiniz bütün sözcükleri teker teker kaydediyor." Lichner'in ifadesi gittikçe sertleşiyordu. "Eee, aptal olan kim bakalım, Bay..." Menkhoff'un arkasındaki kapı açıldı ve kulübenin içinden Nicole Klement çıktı.

Birçok duyguyu aynı anda hissediyordum. İlk andaki şaşkınlığım yerini kafa karışıklığına bıraktı. Nicole... yaşıyordu. Gözlerime inanamıyordum, Neler olup bittiğini izlemeye devam ederken Nicole, iki ağır adımla Menkhoff'un yanma yaklaştı ve orada durdu. Bu sırada yavaş yavaş tabanca sesinin ve Nicole'ün ölüm hikâyesinin yalnızca Menkhoff'un mükemmel planının bir parçası olduğunu anlamaya başladım.

Her zamankinden daha kırılgan görünüyordu ancak gerçek bir yara aldığını göremiyordum. Nicole e bir hayaletmiş gibi bakan Lichner'e döndüm.

Ancak birkaç saniye sonra yüz ifadesi yeniden değişti ve zoraki de olsa gülümsedi. "Bak sen, sevgili Nicole. Bugüne kadar hiç olmadığın kadar canlısın. Demek sayın Başkomiserimiz küçük bir tiyatro oyunu tezgâhladı ve ben gerçekten de tuzağa düştüm. Tebrikler, böyle bir şeyi yapabileceğinizi ummazdım."

Çalılığın arkasında kalmamı gerektirecek bir sebep göremiyordum. Lichner istemeyerek kapsamlı bir itirafta bulunmuştu ve Nicole hayattaydı. Ayrıca Menkhoff da tabancasıyla Lichner'i olduğu yerde tutuyordu.

Doğrulduğum sırada, bir kısmı uyuşan sol bacağım yüzünden kısa bir an sendeledim. Hafif topallayarak çalılığın arkasından

çıktığım anda Lichner başını bulunduğum tarafa çevirdi. Kısa süre içinde ikinci kez şaşkınlığa uğramıştı.

Menkhoff'a bakarak, "Tahminimce daha fazla saklanmama gerek yoktu," dedim ve Lichner'e yöneldim. "Söylediğiniz her şeyi duydum ve mahkeme önünde bunları tekrarlayabilmeyi dört gözle bekliyorum."

Bundan sonraki saniyelerde yaşananların büyük kısmını yalnızca anlatılanlardan biliyorum çünkü benim hafızamda sadece umutsuz bir karmaşanın resmi kaldı.

Gözü ucuyla baktığımda bir gölgenin belirdiğini hissettim. Gölge, arabanın arkasından çıkan ve çekinerek Menkhoff'a doğru yürüyen Luisa'ya aitti, Nicole de bu sırada ürkekçe kızı inceliyordu.

Kulübenin ön cephesine ulaştığında babasının görüş açısına girmeyi başardı. Menkhoff ona bakıp, "Luisa, çabuk geri dön!" diye bağırdı. İçgüdüsel olarak Lichner'e döndüm ve hızlı bir hareketle eline bir tabanca alıp silahı Luisa'nın bulunduğu yöne doğrulttuğunu gördüm.

Bedenimdeki adrenalin akımını hissediyordum. Luisa, Menkhoff'un dikkatini dağıtmıştı; zamanında tepki vermesine imkân yoktu. Tüm gücümü kullanarak harekete geçtim ve öne atladım. Aynı anda yükselen silah sesiyle, dengemi kaybetmeme neden olan sıcak bir şeyin omzuma saplandığını hissettim. Etrafımdaki her şey aşın hızlı bir şekilde dönüyordu. İnanılmaz gürültülü bir silah sesi daha duydum, ardından her taraf karanlığa gömüldü.

65

25 Temmuz 2009, saat 10.10

Menkhoff yatağımın ayak ucunda oturmuş bana bakıyordu. "Kurşun sıyırıp geçmiş. Şansın varmış Alex."

Başımı sallayarak sağ omzumun ve üst kolumun etrafındaki bandaja baktım. "Evet, doğru söylüyorsun. Pis herifin iyi hedef aldığı söylenemez. Luisa nasıl?"

"Oldukça iyi. Bayan Christ'le birlikte bir alt katta. Psikologlardan biri onunla oyun oynuyor. Harika oyunları var." Zoraki gülümsüyordu. "Biraz... yeniden içtenlikle gülmesi biraz zaman alacak. Ama zamanla... işte."

Bir süre sustuk, sonra bana baktı. "Teşekkür ederim ayrıca. Eğer o kadar hızlı tepki vermeseydin..." Yutkundu. "Luisa'yı korumak için hayatını riske attın. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım."

Elimle onu geçiştirdim.

"Tamamen refleksti. Sen de ateş ederek *benim* hayatımı kurtardın. Lichnere ne oldu şimdi?"

Menkhoff omuzlarını silkti. "Kurşun dalağına isabet etmiş. Yoğun bakımda ama hayatta kalmayı başaracak ve yeniden uzun süre hapis yatacak."

"Ses kayıt cihazıyla ilgili aldatmacanın işe yaradığına şaşırdığımı söylemeliyim."

Menkhoff kaşlarından bîrini kaldırdı. "Aldatmaca mı? Bu fikre de nerden kapıldın böyle? Yeni dijital ses kayıt cihazım gerçekten de

cebimdeydi. Kaydın bazı kısımlarında Lichner'in sesi ağzında bir bez varmış gibi çıkıyor gerçi ama söylediklerinin çoğu anlaşılıyor."

Yatak örtüsünün üzerinde duran sağ elime baktım. Elimin üzerinde turuncu bir çizgi vardı. Görünüşe göre dezenfektan konusunda cömert davranmışlardı.

"Peki, Nicole e ne oldu?"

Derin bir nefes aldı. "Yıkılmış durumda. Bazı şeyleri çok az hatırlıyor, birçoğunu hiç hatırlamıyor. Lichner onu çok uzun bir süre, neredeyse her gün hipnoz ederek, kendi hasta düşüncelerine inandırmış."

"Hipnoz mu?"

"Bu süreçte, etkilenme derecesini artırmak için ona bazı ilaçlar vermiş sanırım. Sapıkça bir tür beyin yıkama. Luisa'yı kendi başına kaçırmış olmasına imkân yok. Lichner de o sürede kreşte olmadığına göre geriye bir tek Diesch kalıyor. Şimdilik her şeyi reddediyor ama onunla birazdan bizzat ilgileneceğim. Lichner'in ifadesi Diesch'i gözaltına almaya yetiyor."

Başımla onayladım. "Kulübeye girdiğinde neyle karşılaştın?"

"Kulübede mi?" inledi. "Luisa köşede bir sandalyede oturuyordu. Onu,., onu bağlamışlardı."

Bu konu hakkında konuşmakta zorlanıyordu. "Nicole İlci üç metre mesafede duran bir masanın başında oturuyordu, önünde bir bıçak vardı. Kulübeye girince bıçağı eline aldı gerçi ama sonra... sonra ayağa fırladı fakat tereddüt etti. Sanki ondan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi hissettim, önce bıçağa, sonra bana baktı... Hipnozun etkisindeyken Lichner'in ona ne gibi bir emir verdiğini bilmiyorum ama anlaşılan bu konuda da fazla büyük bir beklenti içine girmiş. Sanırını kulübeye girer girmez Nicole'ü,

elinde bıçakla Luisa'nın üzerine yürüdüğünü göreceğimi ve onu hemen vuracağımı düşündü."

Zamanın biraz geçmesini bekledi ve sonra ekledi: "Muhtemelen ben de bu şekilde davranırdım."

Yeniden düşüncelere dalmışçasına birkaç saniye sustu. "Sonuç olarak, direnmeden bıçağı elinden almama izin verdi. Her ikisine de yapmak istediğim şeyi anlattım ve silahımı ateşledim. Sonra Luisa yı çözdüm. İnanılmaz derecede korkmuştu ama buna rağmen Nicole'ün ona bir şey yapmayacağını anladı. Luisa'ya, kulübenin önünde, muhtemelen ona bunları yapan adamla karşılaşacağımızı anlatmaya çalıştım. Bu yüzden dışarı çıktığımızda mutlaka benim her dediğimi yapması gerektiğini söyledim. Ve... işte, yani... geriye kalan kısmı zaten sen de biliyorsun."

"Ve sen bütün bunları... yani Lichner'in planını, Nicole'ün teyzesiyle yaptığın telefon görüşmesinden sonra mı anladın?"

"Bildiğin gibi baştan beri şüphelendiğim konularda beni destekledi. Nicole'ün bir çocuğu öldürecek kapasitede olduğuna bir türlü inanmak istemedim. Bunun aksine inanamazdım çünkü onunla çok uzun süre birlikte yaşadım. Ayrıca o zamanlar kızı öldürenin Lichner olduğundan adım gibi emindim. Bu yüzden bizi kandırmak istediğini hemen çözdüm. Ama ben bile bu herifin bu kadar hain bir plan yapabileceğini tahmin edemedim."

"Peki, teyzesi tam olarak... demek istediğim, Nicole'ün hastalığıyla ilgili belgelerde yazanların ne kadarı doğru?"

Menkhoff bakışlarını yatak örtüsüne çevirdi. "Çocukken gerçekten üvey babasının cinsel tacizine uğramış. Ama adam ölmemiş. Nicole'ün annesi bir şeyler fark edip ondan şikâyetçi olduktan sonra hapse atılmış. Annesi daha sonra kanserden ölmüş ve teyzesi Nicole'ün bakımını üstlenmiş. Geriye kalan her şey ise uydurma."

“Ama Lichner teyzesinin ifadesine başvuracağımızı düşünmüş olmalı. Bu kadar detaylı hazırlanan bir planda böyle bir şeyi göze almasına inanamıyorum. Ortaya çıkma riski çok daha düşük olan başka bir alternatifi mutlaka olmalıydı. Aynı şekilde kızlara ait fotoğraftaki gölgeyle ilgili... Neden böyle bir riske girmiş ki?”

“Onun zayıf yönü de bu işte Alex. Kendine o kadar çok güveniyor ki belli noktalarda sonucu doğrudan bize sunmaktan sapıkça bir haz alıyordu. Büyük dâhi aptal kuklalarıyla oynuyordu. Bu sırada da, bizim bunları anlamayacağımızdan çok emindi.”

Başımı iki yana salladım. “Pisliğin teki olduğunu biliyordum ama daha zeki olduğunu düşünmüştüm.”

“O çok zeki Alex, ama... bu kim olduğunu değiştiremiyor. Bu onun özü.”

SON

Teşekkür

Teşekkür yazısını yazmak benim için çok farklı duygularla bağlantılı. Bir projenin başarılı bir şekilde tamamlandığını bildiğim için bir yanım sevinirken, diğer yanım sanal bir hayat süren, ancak her bir sayfayla daha çok bağlandığım kahramanlarımın arkasından yas tutuyor. SON kelimesiyle birlikte onları zorluklardan kurtarma, güldürme veya onlara parlak fikirler verme imkânım kalmıyor. Kısacası onları artık sonsuza dek kendi himayemden çıkarmak zorunda kalıyorum.

Kahramanlarımın attığı her adımla birlikte, onların yaşadıkları bölgeye de gittikçe alışmıştım. Sanki hayatımın bir kısmını orada yaşayarak geçirmiş gibi hissediyorum.

Bir önceki hikâyelerimden farklı olarak bu kez, polislerin tavsiye ve yardımlarına başvurmak zorunda kaldım ve bu sırada da Aachen şehrini seçerek çok iyi bir seçim yaptığım sonucuna vardım.

Bana gerçek birer "dost ve yardımcı" olduklarını kanıtlayan Aachen Cinayet Masasında çalışan tüm memurlara teşekkür ederim. Polislik göreviyle ilgili ne zaman kafamda bir soru işareti oluşsa, bana yardımcı oldular, tavsiyelerini benden esirgemediler.

Aachen şehriyle ilgili ses getiren bilgilere sahip ve bu sayede bana yardım eden Bay Herbert Prömper'e;

Her projede olduğu gibi arkamı kollayan ve araştırma yaparken, kitabımı yazarken ihtiyaç duyduğum özgürlük alanını bana sağlayan eşim Helke ye;

Yazma aşkına kapıldığım sırada ihmalkârlığımı anlayışla karşılayan herkese;

Her zamanki gibi metni daha iyi bir hale getiren önerileri için editörüm Volker Jarck a;

Harika destekleri için Fischer Yayınevinin tüm ekibine;

Neyse ki artık ilgilenmek zorunda olmadığım bütün işlerle ilgilenen temsilcim Joachim Jessen'e;

Büyük bir titizlikle kitapla ilgili tüm konuları ele alan, okuma günleri sayesinde okurlarla yazarların bir araya gelmesine olanak tanıyan Büchereule'den Andrea Kammanna (www.buechereule.de);

tster aktif ister pasif - bana destek ve yardımcı olan herkese;

Ve özellikle de kitaplarımla ilgilendiğiniz için siz sevgili okurlarıma teşekkür ederim.

(altın_kızlar